உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மறைமலர் ௧.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திராசிரியர்

மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஐயர்

இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B A

வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

விலை அணா ஆறு
தபாற்கூலி வேறு.

உ

கணபதி துணை

முன்னுரை.

தமிழபிமானிகளே!

கண்ணுதற் பெருங்கடவுள் சங்கப்புலவருடன் கழுக மோடமர்ந்து பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்து விளங்கும் நீதிநூற்களில் திருக்குறளே முதன்மையானதென்பது வெளிப்படை. 'நால் மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன் தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த நூல்மொழி' யெனவும், 'நாலும் இரண்டும் (திருக்குறள்) சொல்லுக்குறுதி' யெனவும் பல புலவர் புகழ்ந்திருப்பதால் இத்திருக்குறளுக்கு எந்நூலும் இணையாகாதென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. மேலும் திருமால் வாமனாவதாரத்தில் மூவுலகங்களையும் தம் அடியிணைகளால் அளந்தது போல், திருக்குறள் வெண்பாக்கள் அளவிற் சிறியதாகக் காணப்படினும், பொருளிற் பரந்ததென்பதை வெளிப்படுத்த 'அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்த குறள்' என ஔவை சிறப்பித்திருப்பதைப் பலரும் நன்கறிவர். "ஓதற்கெளிதாய் உணர்தற் கரிதாகி" என மாங்குடி மருதனார் (சங்கப்புலவர்) சிறப்பித்திருப்பதனை, இத்திருக்குறளின் ஆழ்ந்த கருத்துகளை வெளிப்படுத்தப் பரிமேலழகரென்னும் புலவர் சிகாமணி பாண்டியனவைக்களத்தே சென்று தாமியற்றிய திருக்குறளுரையே செவ்விதெனப் புலப்படுத்தியும், இப்பரிமேலழகருரை பண்டிதர்க்கே பயனளிக்கின்றதெனவும் மற்றையோர் அதனை எளிதில் அறிய முடியாதெனவும் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னயங்களையும் பொருள் நயங்களையும் பலரும் அறியும்பொருட்டு ஒவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஓரொருகுறள் தேர்ந்தெடுத்து, அதற்குப் பரிமேலழக ரியற்றியிருக்கும் உரையும், அவ்வுரை [illegible] என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும், இது தனக்குப் புலப்பட நம்புராணாதிகளிலிருந்து கதைகளும் எழுதி இந்நூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய மேலும் இந்நூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம் முன்னோரின் குணாதிசயங்களையறிந்து பயன் பெறுவரென்பது என் துணிபு.

வரன்முறையாக எனக்குத் தமிழைப்பாடஞ் சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தென்மொழி தெலுங்கு இம்மூன்று பாஷைகளில் பிரபல பண்டிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-ா-ா-ஸ்ரீ வேங்கடராம சாஸ்திரிகளின் மலர்ப்பதங்களைக் கனவிலும் நனவிலும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்து வருகின்றேனென்றால் நான் இக்குரைப்பது முற்றிலும் பொருந்துமன்றோ,

இத்திருக்குறள் நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சுதேசமித்திரன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி ஜனசமூகம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறார்களென அறிய ஆவல் கொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திராசிரியர் என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ் செய்தார்கள். அந்நன்றியை யான் என்றும் மறவேன். மேலும் இச்சிறு நூலை அச்சியற்றுவதற்குப் பணவுதவி புரிந்துவந்த என்து நண்பர் V. சந்திரசேகர சாஸ்திரிகள் B. A. அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. திருமயிலையில் விளங்கிவரும் ஹைகோர்ட்டுவக்கீல் பார்த்தசாரதி அய்யரவர்களும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இங்கு

குறிபபிடல அவசியமே. நாடெஙகும புகழபெறறுவரும சுதேசமிததிரன பததிரிகையில எனனுடன உதவிப பததிரிகாசிரியராயிருநதவரும எனது நண்பா விசுவநாதயயரவாகள, இசசிறுநூலை நான எழுதி வருமபொழுது புததி சாதுரியமான யோசனைகள எனககுப புகடடி வநததனால அவருடைய உதவியைநான ஒருநாளும மறவேனெனபது நிசசயம

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன விலைகொடுதது வாஙகிபபடிககும அபிமானிகளும இததிருககுறள நீதிககதையெனனும இநநூலையும வாஙகிபபடிதது எனககு ஊககமளிபபாரகளென நமபி, இதுபோலவே கொடாசசியாயககுறள முழுமைககும நீதிககதைகள எழுதிப பிரசுரஞசெயய உததேசிததிருககினறேனாதலின, இநநூலில காணபபடும குறறஙகளைப பொறுதது, வேணடிய சீாதிருததஙகளை எவரேனும எனககு அறிவிபபாராயின அநநனறியை மிகவும பாராடடுவேன. எனது நூலை அழகாய அசசடிததுத தநத இநதியா அசசுககூடததலைவாககும வநதனமளிதது, எலலாமவலல இறைவன அனைவாககும அருளபுரியுமபடி துதிததுவரும

சென்னை
3—4—14.

அனபன,
மயிலரங்கம் சுநதர சுபபிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள்.
மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்.

பரிமேலழகர் உரை —மலரின் கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமை தங்கிய அடிகளை இடைவிடாது நினைந்தார் எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

கருத்து —அன்பால் தன்னைத் தியானிப்பவரது ஹிருதய கமலத்தில் அவரவர் நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருப்பவர் கடவுள்; அத்தகைய கடவுளது பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ்செய்பவர் முத்தி பெறுவர்.

உதாரணம் —கடலாடை சூழ்ந்த இகாசினியில் ஹிரணியன் என்றோர் அசுரன் இருந்தான். இவன் அருந்தவம்பெற்றி இறைவனது இன்னருளால் மிக்க வலிபெற்றுப் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவந்தான். இவன் பெற்றவரமோ மண்விண் இரண்டிலுஞ் சாவில்லை, ஆண் பெண் அலி இவர்களாலும் அழிவில்லை, சுராசுரராலுஞ் சாவில்லை, நீர் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளாலும் முடிவில்லை, அஸ்திர

சஸ்திரங்களாலும் அழிவில்லை, வீட்டிற்கு வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர் ஒழிகவில்லை, பகல் இரவு இரண்டிலுஞ் சாவில்லை. சுருங்கச்சொல்லின் மும்மூர்த்திகளாலும் முடிவில்லை. தன் தபோமகிமையால் திரிலோகங்களையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி அனைவரும் திரிமூர்த்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தவிர்த்துத் தன் பெயரையே தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதுவுமன்றி அந்தணர்களியற்றும் வேள்விகளில் தேவர்பொருட்டு அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைத் தானே பெற்றுத் தருக்கியிருந்தான். "பத்து வந்தாலும் பதட்டமாகாது" என்ற ஆன்றோர் அமுதமொழியை இவன் மறந்தனன் என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சகியாத தேவர் முனிவர் இட்ட சாபமும் இவனைச் சார்ந்து வருந்தாதொழிந்தது. ஆதலின் தனக்கு நிகர் எவருமில்லை யெனக் களித்து அடாத செயல்களைச் செய்துவந்தான். புலியின் வயிற்றில் பசு பிறந்தாற்போல இப்பதிகனுக்கு, பிரகலாதன் என்னும் மாணாக்கவு தோன்றிற்று. இப்பாலனை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்து தக்க பருவமடைந்தது கண்டு வேதியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாப்பியாசஞ்செய்விக்கச் சொன்னான். அம்மறையோனும் மதலையைத் தன் சாலைக் கூட்டிப்போய் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் புகுமுன் வழக்கம்போல் "ஹிரண்யாயநம" என்று துதிக்கச்சொன்னதும் அக்குமாரன் தன்னிரு செவிகளையும் கைகளாற் பொத்தி "இதென்ன ஆச்சரியம்' வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய என்றல்லவோ எண்ணித் துதித்தல் வேண்டும்." எனவுரைத்து அத்திவ்ய நாமத்தை ஓதி யுளங்குளிர்ந்தான். இதனைக்கண்ட ஆசிரியன்

"குழந்தாய்! நீயுங்கெட்டாய், என்னையுங் கெடுத்தாய். தேவரும் ஹிரணியாய நம என்று துதிப்பரேயன்றி நீ சொன்ன மந்திரத்தைக் கனவிலுங் கருதார். இளங்கன்று பயமறியாது என்னும் பழமொழிக்கேற்ப நீ அறியாச் சிறிய வனாகலின் உன் தந்தையின் ஆக்ஞையை அறியாது இவ் விதம் உரைக்கின்றாய்" என்று நடுநடுங்கினான். "ஐயா! என் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற நாமத்தை நவின்றிருப்பின் யாது கேடுவிளையும்" என்று பிரகலாதன் கேட்க அவ்விப்பிரன் "அந்தோ! நினது தந்தையின் கட்டளையால் மூவுலகத்தாரும் அவரது நாமத்தை யுச்சரித்த பின்னரே சகல காரியங்களையுஞ் செய்ய வேண்டும். ஆதலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன் பிதா அறிவரேல் நாமிருவரும் நமனுலகு சேரவேண்டியதுதான். ஆகவே இப்பெயருரைத்து என்னைக் கெடுத் திடேல்" என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் பேரறிவாளனாம் பிரகலாதன் வேதியப் பிரானை விளித்து "ஆரிய சிரேஷ்ட! ஆதிபகவனது பெயரையன்றி வேறெதையும் நான் நாவாலும் நவிலேன்" எனப் புகன்றான். மறையவனோ மனமுருகி மன்னவனை யடைந்து "இராஜ திலக! மைந்தனே தங்கள் திருநாமத்தைச் செப்பாது இதுவரையில் ஒருவரும் உரைக்காத ஒன்றை யுரைத்து நிற்கின்றான். என் செய்வேன் எங்கோவே! என்று சொல்லி நடுங்கியழுதான். இதனைக்கேட்ட அவு ணராஜன் "அந்தணர் திலக! முன்னர் யாவரும் மொழிந் திடா எம்மொழியை என் பாலகன் பகர்ந்தான்? அதனை யுரைத்தி" என்னும் "அந்தோ! அவ்வுரையை உரைக்க என் நாவெழவில்லை" என்றான் அந்தணன். அக்கொடி யோன், என் மகனை என் சமூகம் அழைத்துவருக, என்று

ஏவினன். காவலாளிகளும் காவலனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு கடிதினோடி கணப்பொழுதில் குமாரனைக் கொணர்ந்தனர். வந்து வணங்கி நின்ற மைந்தனை வாரியெடுத்து மடிமீதிருத்தி மார்புறத்தழுவி "என்குலக் கொழுந்தே! மறையோனுரைத்த மொழியை மொழியாது நீ பகர்ந்ததென்ன" என்க் கேட்டதும் "எங்கும் நிறைந்து எவ்வுயிரையும் இயற்றுதியற்றி இன்னருள் புரிந்து வரும் எம்பெருமானது ஓம் நமோ நாராயணாய என்னும் திருநாமந்தான்" என்றியம்பினன் பிரகலாதன். அவ்வளவு தான் தாமதம் கண்கள் கனல்களின் கோபாக்கினி ஜொலிக்க, அறிவிலி! திரிலோகவாசிகளும் என் பாத கமலத்தை நினைந்தேத்துகின்றனர். உன் சிறிய தந்தையைக்கொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகரவா உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன் யான்? என வெகுண்டான் பிரகலாதனும் பிதாவை நோக்கி "உலக மனைத்தையும் படைத்துக் காத்துவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஓதியுணர்தலைத் தவிர இப் பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேற வேறு வழியுமுண்டோ! மேலும் தாங்கள் இத்தனை வலியும் வாழ்வும் பிறந்த வுடனே பெற்றதுண்டோ? நான்முகனைக்குறித்து நற்றவம்புரிந்து இப்பெருவாழ்வு பெற்றதையும் மறந்தீர்போலும். அங்ஙனமிருக்க, தங்கள் பெயரை எவரும் ஓதி உய்ய வேண்டுமென்பது தகுமோ? என்ப் பணிவுடன் புகன்றனன். எதிர்மொழி கூறப் புகுந்தோன் இவ்விதம் இயம்பினதைச் சகியாதவனாகிய ஹிரணியன் "எனக்கும் என் குலத்திற்கும் பரமவிரோதியாகும் கினமப்பகைவனாய விருப்பவனிடம் அன்புபூண்டாயினை இப்பொழுது. குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடாரிக்காம்பை என் மாளிகையிலிருத்தலாகாது எலி தன்னைக் கொன்று குவிக்கும் ஆரவண நாமத்தைத் தொழுவதுபோ

யிருக்கின்றது இவனது அன்பு ஆனதுபற்றி இவன் ஜீவனை சடுதியில் போக்குங்கள்" என்றிட்டான் கட்டளை.

உடனே அசுரர் பலர் ஒன்றுகூடி நொடிப்பொழுதில் பிரகலாதன்மீது அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனர். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பது பொய்யா மொழியாகலின், அனவரதமும் அமலனது மலரடிகளில் அன்பு பூண்ட பக்தனைச்சென்று தாக்கி அவ்வாயுதங்கள் முறிந்தனவே யன்றி, சிறுவனது உடலுக்கோர் கெடுதியும் நேரிடவில்லை. படைக்கலங்கள் பழுதுபட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனைக் கினுசித்தும் இரங்காஞகி "இவனை நெருப்பிலிட்டு நீறாக்குக" என்று உத்தரவளித்தான். அவ்வாறே தீயிலிட்டும் பிள்ளை மேனிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதது கண்டு அஷ்டமஹா நாகங்களை யேவி, கடிக்கவிட்டுப் பார்த்தான் ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. பின்பு அரசனுணையால் தேவேந்திரனது ஐராவதத்தின் காலாலிடறச் செய்தனர். கல்லைக்கட்டிக் கடலில் எறிந்தனர். ஆகாரத்தில் விஷமிட்டும் பார்த்தனர். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத்தைச் சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? ஆசீவளித்ததிலும் தன் தனயன் இறக்காததைக் கண்ட ஹிரணியன் தானே கொல்வதாக நிச்சயித்தெழுந்தனன். அச்சமயம் புத்திரனும் பிதாவை நோக்கி, "எந்தாய்! என்னுயிரைப் போக்குவது தங்களாலாகும் காரியமன்று. உலகையுண்டு பண்ணிய ஒருவனால் தான் ஆகும்" என, "உன்னைப் படைத்தவன் யாவன்? மும்மூர்த்திகளா? தேவரா? முனி

யார்? எவர்? அவன் எங்குள்ளான்? எனக் கர்ஜித்தான் கனகனும். மீண்டும் பிரகலாதன் "தந்தையே! உலகத்தையும் அதிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து சர்வ வியாபியாயிருக்கும் ஈசன் நினது கண்ணுக்குத் தோன்றுவதரிது. எனது நேத்திரங்களால் எளிதில் காணலாகும். அவன் எங்குளானெனின் தூணிலுமுள்ளன் துரும்பிலுமுள்ளன், நீ சொன்ன சொல்லிலுமுள்ளன், அவனை நீ சீக்கிரம் காணினுங் காணலாகும்" என்று பதிலளித்தான். கனகனும் கலகலவென நகைத்து "உலகெங்கும் பரந்துள்ளான் ஒருவன் உள்ளன் என்றாயே அவனை இக்கம்பத்தினிடை இக்கணமே காட்டல் வேண்டும். காட்டிடாயேல் உன் உயிரை மாய்த்து உதிரத்தைப் பருகி உடலையும் உண்பேன்" என்றான். பக்தி சிரேஷ்டனாகிய பிரகலாதன் "நான் சொன்ன பரம்பொருள் யான் தொட்ட தொட்ட இடந் தோறும் தோன்றானாயின் என்னுயிரை யானேமாய்த்துக்கொள்வேன். அன்றியும் நானும் அவனடிமையல்லன், அவனும் என் இறைவனல்லன்" என்றதும், அரக்கன் அடங்காக் கோபமூண்டு தன்னருகே நின்ற தூணைக் கையாலறைந்து "எங்கடா அவன்? இத்தூணில் உளனு" என்று சிங்கநாதஞ்செய்தான். தட்சணமே திரிபுவனமும் கிடுகிடென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று கம்பத்தினின்றுங் கிளம்பியது. அன்பனும் ஆடினன், பாடினன், அழுதான், தொழுதான், துள்ளினன். தன் பிள்ளையினது அகமகிழ்வைக் கண்ட அவுணனது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போலாயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். "ஆரடா சிரிக்கத்தக்கது? ஹரியா? அன்று எனக்குப் பயந்து ஒளித்த கடல் போதாதென்று இக்கம்பத்தினை யடைக்கலமாகக் கொண்டனேயோ? வலுவிருக்குமேல் போர்புரி

1-வது கதை கடவுள் வாழ்த்து

யப் புறப்ப" டெனறான போரிற சிறநத ஹிரணியன். டனே தூணும திடீரெனப பிளநது அதனினறு அடி ம முடியும இனனதெனறு அறிய முடியாத நரஸிமம மூாததி தோனறினார். தோனறிய வளவில அசுரசேனையும் யுததததிறகுத திரணடது. அரை நொடியில அசுரசேனை யனைததும தீயிறபடட பஞசுப பொதிபோல அழிநதன. அககால ஹிரணியன வெகுணடு தன வயிரவாளையுருவி அவதார மூாததியைத தாககச சென்றான். பெறற மனம பிதது பிளளை மனம கலலு எனற முதுமொழிககு மாறு கப பிரகலாதன தன பிதாவை நோககி "இதோ நிறகும் மூாததியினது வலியையும நிலையையும கணணாரககணடும ஒனறும உணராதது எனனே! இசசமயம தவறின வேறு சமயம வாயபபதரிது ஆதலின இபபொழுதே இமமூா ததியைப பணிநது வணஙகினகடைததேற மாாககமுணடு" எனறு இரஙகினான். இநநனமொழி செவிடன காதில சஙகூதினது போலானதே தவிர வேறிலலை

"அடே அறிவிலி! யாரையடா வணஙகச சொனனாய! என் முனனிறகும இச செஙகட சீயததை ஆவி துணி தது உனனை அநதகனுலககனுபபிய பினனர் என வெறறி வாளைத தொழுவேனே யலலது வேறெவரையும வணங் கேன் எனபதை நனகுணாநது கொள" எனறிடி முழக் கம போல காசசனை செயதான காலனுலகுசேர விருக்கும னகன். பினனா சநதியா காலததில ஹிரண்யனைத தன னொருகையால் வாரி யெடுதது அரணமனைவாயிற படியில அவனைத தளளித தொடையின் மீதிருததி நகஙகளால் ,கபொடியோன வயிறறைககீறி நினறாா நரஸிமம மூாத ,ம். இச்சமயம பரநதாமனுக்குத தோனறியிருக்கும கோபாககினி தணியாதெனககண்ட அயன முதல் தேவா

பலரும் பாற்கடலில் அமுதுடன் தோன்றிய திருமகளையும் உடனழைத்து வந்து மனோவாக்குகாயங்களால் ஆடிப் பாடித் துதித்து நின்றனர். அப்பொழுது பக்தியிற் சிறந்த பிரகலாதனை "அப்பா! உன் தந்தையை உன் முன் கொன்ற காலத்தும் நீ சற்றேனும் மனஞ் சலியாது பக்தி பூண்டு நின்றனை. இனி உன் குலத்தார் எல்லையில்லாத குற்றஞ் செய்தாரேயாயினும் உன் மீதுள்ள கருணையால் அவர்களைக் கொல்லேன். யாது வரம் விரும்புகின்றனை" என்றார் எவ்வுலகமும் காத்தருளும் எம்பெருமான். உடனே பிரகலாதன் பரந்தாமனது பாதம் பணிந்து "ஆபத்பாந்தவ! முன்பே நான் பெற்றிருக்கும் பாக்கியத் திறகோர் அளவில்லை. நின் நாமம் தருவதைக்காட்டிலும் நீ தருவது வேறுமுண்டோ? என்பில்லாத புழுப்பிறவி நான் அடைந்தபோதிலும் அப்பொழுதுகூட உன்னிடத்து பக்தி மறவாதிருக்கவேண்டும் என்பதே என் வேண்டுகோள்" என வணங்கி நின்றான். அமலநாதனும் அருள் சுரந்து "முன்னமேயே நான் உனக்குத் தொழும்பனாயினேன். பஞ்ச பூதங்கள் முடியுங்காலத்தினும் நீ எந்நாளும் அழிவில்லாது என் போலிருப்பாய். உன்னைத் தொழுதேத்துபவர் என்னைத்தொழுதேத்தி யாது பயன் பெறுவரோ அதனையே பெறுவர். இத்தகைய நீ அசுரர்க்கு அரசெனப்படுதல் தகாது. சுரர்க்கும் இனி நீயே இறைவன். நானே நீ! நீயே நான்" என்று வரமருளிப் பிரமன் ஓமமியற்ற முனிவர் வாழ்த்தெடுப்பத் தன் கையால் பிரகலாதனுக்கு முடி சூட்டினர்.

அன்பர்கள் ஆதலின் இன்னருள் புரியும் ஈசனது உபயபாதங்களை ஊக்கமுடன் எந்நாளும் ஏத்துபவர் இப

பொறிகளு மடங்கி ஒருமையுடன் ஓவிலா மோட்சம் பெறுவார்.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

திருக்குறள்.
சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கும் ஈண்டு

பரிமேலழகர் உரை — தேவர்களுக்கும் இவ்வுலகில் மக்களாற் செய்யப்படும் விழவொடு பூசையும் நடவாது மழை பெய்யாதாயின்.

குறிப்பு—மழை பெய்யாதாயின் இப்பேருலகில் பஞ்சம் உண்டாகும் அக்காலத்தில் மனிதர் தாங்களே பசியால் வாடும்பொழுது தேவர்க்கு எவ்வாறு பூசை முதலியன நடத்தக்கூடும்.

உதாரணம் — சீர்வளமும் நிலவளமும் நிரம்பப்பெற்ற செருவிலிபுத்தூரில் வேதியர்களுக்கு முன் ஆதி சைவர் குலத்தில் தோன்றிய புகழ்த்துணையார் என்னும் புண்ணிய புருஷரொருவர் வாழ்ந்து வந்தார். எல்லாம் வல்ல இறைவனிடம் மெய்யன்பு பாராட்டி, பக்தி பூண்டு பரமபத மடைந்த நாயன்மார்களில் இவர் ஒருவர். இப்புகழ்த் துணை நாயனார் அம்பிகை பாகனை ஆகம விதிப்படி இடைவிடாது பூசைசெய்து வருங்நாளில் ஒருகால் மழை பெய்தலொழிந்து தேசமெங்கும் பஞ்சம் நேரிட்டு அத்தி முதல் எறும்பீறான உயிர் அனைத்தும் பசியால் பரிதவித்தன. ஆ! அக் கருப்பகாலத்தின் கொடுமையை என்னென்று சொல்வது? புல், பூண்டு, செடி, கொடி, மரம் யாவும் கதிரவனது வெம்மையைத் தாங்க முடியாது கரிந்தன. மனிதரோ உண்பதின்பன மிகக் குறைந்தன வாதலின்

பசிப் பிணியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆடுகளும் தின்ன யோக்கியமில்லாத அடகு தின்றும் நிலத்தைத் தோண்டி கிழங்காதி கந்தமூலம் புசித்தும் தீப்பசி தணியாது தளர்ந்தனர். அன்றியும் காய் கிழங்கு முதலியனவும் கிடைக்கப் பெறாது பலர் நீரைத் தேடிச் செல்ல அந்நீர் நிலையனைத்தும் சேறாயிருந்தது கண்டு வேசாறினர். மேலும் தாய்மார்கள் தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளின் கைகளில் ஏதேனும் தின்பண்டமிருப்பின் அதனைப் பறித்துத் தின்று பசியாற்ற முயன்றனர். முடிவாகச் சொல்லின் பல்லாட்டப் பசி தீரும் என்றபடி வாய்தனில் இட்டு மெல்லுதற்கு இது தகும் தகாது என்றெண்ணாது கண்ட கண்ட பொருளையெல்லாம் எடுத்து நந்தப் பார்த்தனர். பார்த்துமென்? பசியின் கொடுமையோ தணிந்தபாடில்லை. வயிற்றுப் பெருமானைத் திருப்தி செய்ய வகைகாணாதார்க்கோ, திருவிழா இவைகளை எங்ஙனம் கொண்டாடுவார்? நாளும் கிழமையும் நலிந்தோர்க் குண்டோ? தனக்கு மிஞ்சியல்லவோ தான தருமம், இத்தகைய கொடிய பஞ்ச காலத்திலும் நாயனார் மெய் வருத்தமும் பசியும் பாராட்டாது அன்பின் உறுதிப்பாட்டினால் ஆலய நாதனது பணிவிடைகளில் ஒரு சிறிதும் குறைந்தாரில்லை. "தீவரும் இன்னல் தம்மைச் செய்யினும் செய்யச் சிந்தைப் பேரருளாளர் தத்தம் செய்கையிற் பிழைப்பதுண்டோ"? எனவே வழக்கம்போல புகழ்த்துணையார் சிவபிரானைத் திருமஞ்சனமாட்டுகையில் பசிப்பிணி இவரை வருத்தியது. பசிவந்திடப் பத்தும் பறக்குமாகலின் பசியினால் மிகவும் தளர்ச்சியுற்றார். உடனே கையிலிருந்த திருமஞ்சனக் குடம் சிவபெருமானது திருமுடியில் விழ, தாமும் மெய்ம் மறந்து முன்னவனது பாதார விந்தங்களில் பொத்தென வீழ்ந்த

னா. வீழ்ந்ததும நித்திரை வந்து பத்தனைப பணிகொண் டது. அக்காலே உமையாளபங்கன உள்ளன புடைய நாயனார் கனவில தோன்றி "பக்த! இப பஞசகாலம் நீங்கு மளவும நினக்கு நாம நித்தம ஒரு காசு(சவரன்) தந்தருளவோம, அதனைப பெற்று உணவருந்தி மகிழ்ந் திரு உனது பக்திக்கு மெத்தவும மெச்சினோம" என்று வரமருளி மறைந்தனா பொழுது புலருமுன பக்தன துயிலொழிந்து எபபொழுதும்போற கோயிற திருபபணி செய்கையில சூலபாணியின பீடத்தின கீழ் காசு கண்டு கண்ணொளி பெற்ற பிறவிக குருடனேபோல அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு மனம, வாக்கு, காயம, ஆகிய முக்கரணங்களாலும முதலவனைப பணிந்து ஆடிப பாடி னா. பின்னா அந்நாளபோல எந்நாளும ஒவவோா காசு பெற்று, சிறப்புடன சிவனுக்குப பூசனைபுரிந்து பசிபபிணி யையும மாற்றிப பரமானந்தத்துடன வாழ்ந்து வந்தார. அப்பால பஞசகாலம நீங்கியதும செஞசடையாக்கு மெய் யடிமைத தொழில பூண்டு வந்த பயனால பொன்னுட்டில் அமரா தொழப புனிதரடி நிழற சோந்தா

3–வது கதை. நீத்தார் பெருமை.

திருக்குறள். *நிறைமொழி மாந்தா பெருமை நிலத்து*
மறைமொழி காட்டி விடும

பரிமேலழகா உரை —நிறைந்த மொழியினையுடைய துறந்தாரது பெருமையை நிலவுலகத்தினகண் அவர் ஆணையாகச சொல்லிய மந்திரங்களே கணகூடாகக காட்டிடும.

குறிப்பு—நிறைமொழி என்பது அருளிக் கூறினும் வெகுண்டு கூறினும் அவ்வப் பயன்களைப் பயந்தேவிடும் மொழி. முனிவரது சாப அநுக்கிரகங்களைக் கடவுளரும் தடுக்கும் வன்மையுடையரல்லர். இத்தகைய முனிவரது பெருமையை அவர் கூறிய மந்திரங்களே பயனால் பிரத்தியக்ஷமாக உணர்த்தும்.

உதாரணம்.—உலகத்துள்ள பல வகுப்பினரது ஒழுக்க வழக்கங்களை முற்காலத்தில் ஒழுங்குபடுத்தி யாவரும் இன்னின்னபடி நடத்தல் வேண்டுமெனத் திட்டம் பண்ணிய புண்ணியவான் மனுவென்பார். இவரியற்றிய சட்டதிட்டம் இக்காலத்தும் மனுதரும சாஸ்திரம் எனப் பலலோராலும் புகழ்பெற்றுவருவதை நம் நேயர் அனைவரும் நன்கறிவர். இம்மஹான் ஆதித்தன் குலத்திற்கோர் திலகம்போல விளங்கிய முதல்வர். இவரது சந்ததியில் தோன்றி உலகனைத்தையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலப் பாவித்து ஆண்டுவந்தான் அம்பரீஷன் என்னுமோர் அரசன். இவ்வேந்தன் வசிஷ்டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய வேள்விகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான். ஒருகால் இப்பார்த்திபன் புருஷமேதம் செய்யக்கருதி யாகத்திற்கோர் பசுவாம் மைந்தனைப்பெற, பாரெங்குந் திரிந்து வந்தான். எனினும் யாகபசுவாக மைந்தனை மனமொப்பிக் கொடுப்பார் யாவர்? ஏராளமான பொருள் தருவதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை. ஆகவே மன்னவன் அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வருகையில் கடைசியாக இருசிகன் என்னுந் தவசியின் சாலையையடைந்தான். அம்முனிவருக்கு மக்கள் மூவர். அவரிடம் தன் எண்ணத்தை யறிவித்தான் இறைவன். இ

பொழுது முனிபுங்கவர் மிக்க வறுமையால் வாடியிருந்தார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது ஆதலின் தவசியும் பணத்தின் மேலாசைகொண்டு தன் அருமைப் புதல்வனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தார் என்றாலும், மூத்த குமாரன் மீது மிக்க வாஞ்சைகொண்டு முன்னவன் எனக்கு வேண்டுமென்றார். முனிவரது பத்தினியோ இளையவன் எனக்கு என்றனள் மற்றையவனாகிய சுனசசேபன் பெற்றோரது பிரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்து "என்றைக்காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல் வேண்டும். இதுகாலை யான் உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந்தையர் எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாகபசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல் ஏனெனில், எனக்கு விலையாக மன்னவன் அளிக்கும் தனத்தைக் கொண்டு என்னை யீன்றோர் இன்பமுடன் வாழ்வர். நன்றுவளர்த்த தாய் தந்தைக்கு எவரே கைம்மாறு இயற்றுவார் ஆன்றமதலை நூறு வயதளவும் அடிமைத்திறம் பூண்டு, மூன்று புவனத்துள்ள பொருள்முற்றும் அளித்து முறை முறையே, என்று வழிபாடு இயற்றிடினும் ஒரு நாள் வளர்த்ததற்கு இயையாதே! என்றிருத்தலினாலே இச்சமயம் யான் என் அன்னைபிதா இவர்களை அடிமை கொண்டிருக்கும் வறுமைப்பிணியைத் தொலைக்க என் உயிரைக் கொடுத்தல் சாலச்சிறப்பாகும் அன்றியும் "மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என் நோற்றான் கொல்" என்னுஞ்சொல் என்ற மொழியின் வண்ணம் புகழ் பெறுவதே பொருந்தும்" எனத் தீர்மானித்து, தரணிபாலனை நோக்கி "வேந்தே! என்னை யேந்தி வளர்த்த தந்தையின் தரித்திரம் பறந்தோடும் வண்ணம் வேண்டிய அளவு திரவியத்தைக் கொடுப்பாய்" எனப் புகன்று

பிதாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து "தந்தாய்! போய் வருகி றேன். தயைசெய்து ஆசி கூறி விடையளித்தல் வேண்டு"மெனப் பணிந்து நின்றான். உடனே வேந்தன் தவசிக்கு ஏராளமான பொருளுதவ, சுனச்சேபன் கொஞ்சமேனும் மனம் வருந்தாது தாய் தந்தையரது ஆசீர்வாதத்தையுடன் கொண்டு மன்னவனுடன் தேர்மீது சென்றான். வரும் வழியில் கதிரவன் உச்சிப்பொழுதடைய வேந்தன் நித்திய கருமம் புரிய ஓர் தடாகத்தில் தங்கினான். பெற்றதெல் லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதெல்லாம் பயிராமா என்னும் பழமொழியை விளக்க வந்த மைந்தனும் நியமஞ்செய்யும் பொருட்டுச் செல்லுகையில் தன் மாமனாகிய விசுவாமித் திர முனியைக் கண்டனன். கண்டதும் அவர் அடியிணை களில் வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டர் தன் மருமகனை இனிமையுடன் நோக்கி "குழந்தாய்! நீ இங்கு வரக் கார ணமென்ன" என்றதும் நடந்த வரலாற்றை வெளியிட்டான் சுனச்சேபன். அக்கணமே முனிவர் பிரானும் மைந்தனைக் கருணையுடன் பார்த்தருளி "பிள்ளாய்! எள்ளளவும் கலங் கவேண்டாம். நின்னுயிர்போகாமல் தப்புவது எனக்கு ஒரு பெரிதல்ல" என்று கூறி முன்னர் வசிஷ்டரது கோபக் கனலில் மடியாத தன் புதல்வர் நால்வரையும் நோக்கி "நீங்கள் இவ்வேந்தனுடன் செல்க" என்றதும் அப்புதல் வர் முனிவரது பணியை அலட்சியஞ் செய்தனர். முன் னர் தன் சொல்லை யிகழ்ந்த விண்ணோர் மீது வெகுண்டு அவர்களது பெரும்பதவிகளையும் வான் உலகம் முழுவதை யும் படைப்பேன் எனச் சிந்தித்த காலையில் இந்திரன் முதல் மும்மூர்த்திகளும் பட்ட பாட்டில் இவர்கள் எம் மூலை? எனவே விசுவாமித்திரர் மிக்க சினங்கொண் "தந்தை மொழியைத் தட்டிய நீங்க ளனைவரும் வேடர்

ராகிக் காடுதோறும் அலைந்து திரிக" என்றிட்டார் சாபம். அவ்வாறே புத்திரர் நால்வரும் வனசரர் ஆயினர்.

இது நிறை மொழிக்கு ஓர் உதாரணமன்றோ? பின்னர் பெருந்தவத்தோனாகிய கௌசிகமுனி தன் முன்னவள் குமாரனான சுனச்சேபனை விளித்து இரண்டு மந்திரங்களை யுபதேசித்து "நீ பயமில்லாது பார்த்திபனோடேகி, உன்னை யூபத்து (யாகப்பசுவைக் கட்டுந்தறி) அணைக்கும்பொழுது நறுக்கொடுத்த இரண்டு மறை மொழியையும் உச்சரி. உச்சரித்த மாத்திரத்தில் பிரமன், ஹரி, ஹரன், மூவரும் தோன்றுவர். மன்னனது வேள்வியும் இனிது நிறைவேறும். உன் உயிர்க்கும் யாதொரு தீங்கு நேரிடாது" என்று இயம்பிச் சென்றனர். சிறுவனும் இறைவனுடன் தலைநகர் அடைந்து தன்னை யாகசாலையில் யூபத்து அணைத்த காலையில் மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மந்திரமொழிகளை உச்சரித்தான். மந்திரமும், தேவும், மருந்தும், குருவருளும், தந்திரமும், ஞானந்தருவார் தமையும், யந்திரமும், மேதினியில் மெய்யென்னில் மெய்யாய் விளங்கு மென்பது திண்ணம். என்னே! திருமால், பிரமன், உருத்திரன், ஆகிய முதல்வர் மூவரும் தேவர் சூழச் சிறுவனது உயிரையும் காத்து அரசனது வேள்வியையும் காத்தனர்.

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுத்தல்.

திருக்குறள். அன்றறிவா மென்னா தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை

பரிமேலழகர் உரை:—யாம் இது பொழுது இளைய மாகலின் இறக்குநான்று செய்துமெனக் கருதாது, அறத்தினை நாள்தோறுஞ் செய்க; அவ்வாறு செய்த

அறம் இவ்வுடம்பினின்று உயிர் போங்காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மரங்களில் முற்றியிருந்த கனியிருக்கச் சுழல்காற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிர்ந்து விடுகின்றன. அதுவேபோல் விருத்தர் பலர் உயிருடனிருக்க, வாலிபர் பலர் இறந்து படுகின்றனர். ஆதலினால் நாம் இச்சமயம் இளமையுடனிருக்கின்றோம். கிழத்தனம் வந்த பிறகே சாவு நேரிடும் என்றெண்ணியிருத்தல் கூடாது. இளமையிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவசிதம் சிறு வயது முதல் தானதர்மம் செய்பவரின் உயிர் உடலை விட்டு ஓடுங்காலத்தில் அவ்வறம் அழியாது அவ்வுயிருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் விளையும் பூமியெனப் பலரும் புகழ்ந்தேத்தும் நந்நாடாம் இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்தில் அற்புதமெனனும் பெயரையுடைய பர்வதம் ஒன்றுளது. அம்மலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்துவந்தான் ஆருகன் எனனுமோர் வேடன். அவன் மனைவியின்பெயர் ஆருகி. இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவர் குலத்தில் தோன்றியிருந்தும் "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது, புனலினி மேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இச்சரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெகுநாள் சென்றழியும் என்றெண்ணியிருக்க இடமில்லை. அன்றியும் இன்னார் இன்னகாலத்தில் இறப்பர் என்று ஓர் நியதியுமில்லை. ஏனெனில் கொடுந்தொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத்துறை மாக்கள், மிக்க பெருஞ்செல்வர், ஏற்றிளம் பெண்டிர், ஆற்றுப் பாலகர், முதியோர், இளையோர் என்றுன்னுது எவரையுங் கொன்று குவித்து வருகின்றான். மாலையில் மஞ்சத்தில் படுத்தயர்ந்தவன் காலையில் கண்விழித்

தெழுந்திருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய் தற்கரிய அறங்களை பல செய்து, துயர்கூர் பிறவியினின்று உய்யும் வகை தேடவேண்டும்" என்ற ஆன்றோர் அமுத மொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு அவ்வற்புதமென்னும் மலையின் சாரலிலிருக்கும் ஆலயத் துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியம மாகக் கொண்டனர். அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல் லும் பாட்டை சாரிகளுக்குத் தங்களாலியன்றவரையில் செல்லும் வாயெல்லாம் (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி புரிந்துவந்தனர். முடிவாகக் கூறுமிடத்து, "வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையாதார் பெருகுதற் கண் என செய்வார்' என்றிருந்ததனால், தாங்கள் இறந்து படுவதன் முன்னமே, போகும் வழிக்கு நல்லவழி தேடி யிருந்தார். இங்ஙனஞ் செய்யாது வாழும் மக்களிற்சிறந்த மடவோரு முண்டோ? ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் சடை முடியையுடைய யோகியொருவர் அவ்வழியே வந்து, ஆல யத்தைக்கண்டு சிறிது நின்றனர். அக்காலை கோயிலின் புறத்தேநின்ற ஆருகி பெரியவர் வரவைக்கண்டதும், அவ ரிடம் வந்து அஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு "ஐயா! தாங்கள் எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும் இது சமயம் மிகவும் இருட்டிவிட்டது. ஆதலின இன்றி ரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்" என்று உபசார வார்த்தை களை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினள். ஜடாதரனே மடந்தையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக் கருதி ஆருகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச் சமயம் ஆலயத்தினின்று வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ யோகியைக் கண்டதும் பரமானந்தமடைந்து, அவ ருடைய சீரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, 'தேவரீர் எங்கு ஏக

வேணடியவா? இதுபொழுது சுவாமிகளுககு வேண
டுவது யாது?'' எனறு பலவாறு நலவாாததை கூற
நினறான ஒருவருககு வேணடியதொருபொருளை
கொடுததலினும முகமலாநது இனசொல இயமபல
மிகக நலமனறோ? ஆதலின பிராணிகளை வசமபண
ணும வேடா குலததில உறபவிததும கிராதகனிடததுக
காணபபடும அனபுடைமைககுப பெருமகிழசசி கொண
"அபபனே! யான தீாதத யாததிரை செயகினறேன
இவவிரவு கழிககுமாறு படுததறகு இடம வேணடும, என
ககுவேணடியது மறறொனறுமிலலை'' எனறாா அமமுன
வா அககணமே ஆககன அததவசியைத தன குடிசைக
கு அழைததுககொணடு போய, தேனும தினைமாவும
கொணாநது மகிழவுடன அளிததான உடனே அருந
ததோன வனசரனை நோககி, "அபபா! முபபோது உண
பான ரோகி, இருபோதுணபான போகி, ஒருபோதுணபான
யோகியே! எனற முதுமொழியையும மறநதனையோ? நீ
தன குடிலையடைநதாாககு வேணடிய உபசாரஙகள புரி
யும பொருட்டு, தேவா மருநதினுமினிய தேனும தினைமா
வும கொணடு வநதனைபோலும! நீ பெணககிநத உணமை
அருநதுவதன முனனமே உன அனபு எனனைத திருபதி
செயவிததது ஆதலின நீ தநத ஆகாரததை நான
விருமபுவதறகு இடமிலலை'' என இனிமையுடன புகன
றதும, வேடன தவசியைக குடிசையில சயனிககசசொலலி
இலலாளை நோககி "நாமிருவரும புறததே நினறு காட்டு
மிருகஙகளால முனிவருககு யாதொரு தீஙகும நேரிடாது
காததிருபபோம'' எனறான. அமமூவரும படுததுயரப
போதுமான விசாலமுளளதலல அககுடிசை இருவரே
இருகக இடமுளளது. யோகியோ "பெண பிளளையை

இராபபொழுதில வெளியே யிருததுதல தாமமன்று" என னும, ஆததன தனமனைவியை அககுடிசையில தூஙகச செயது, துஷடபபிராணிகளால இருவருககும எவவித இடையூறும நேராவணணம வில அமபு முதலிய ஆயுதங களுடன வெளியே நினறு விழிததிருநதான. அககுடிசை யிலுள ஆததி நிததிரையிலும யோகி யோகததிலும இரு நதனரெனறு சொலலவும வேணடுமோ? அறிவிற சிறநத ஆனமோர அடாது செயவரோ? செயயார! செயயார! நடுநி சியில பெருமபுலி யொனறு வநது ஆததனை ஆசையுடன பக்ஷிததுச செனறது. அநதோ! பாவம! நனமைசெயதா ரககுத தீமையும விளையுமோ? எலலாம ஈசன செயல! சூரியனுதிததவுடன யோகி, ஆததன புலிககிரை யானதை அஙகுச சிநதிககிடநத சினனஙகளால உணாநது, தனககு உளளே இடஙகொடுதத காரணததால மாணடதை நினை தது நினைதது மெததவும பரிதாபபபடுகையில, ஆததி வநது "ஐயமேகள! வருமவிதி வழியில தஙகுமா? விதி யின பயனை எனகணவன இறநதனனெனிலும, ஒபபறற அநதணனுககு உதவி செயதறபொருட்டு ஆவி துறநத னனாதலால நறகதி செனறு சேரவா னெனபதறகு ஐயமு ணடோ" எனறு தவசியைச சமாதானபபடுததி, ஆவித துணைவனுடன தன கணவனுடன தானும நறகதி யடை தல வேணடுமெனப பெருமகிழவுடன தீககுளிகக யதத னிததாள. தன புருஷன இறபபதறகு யோகி காரண பூதமாயிருநத போதிலும எளளளவும இருஷியின மீது சலிததுககொளளாது அவா மனமகிழுமவணணம பதில ளிததமை ஆழநது யோசியபின, மறறப பெணகளுடன இவளையும ஒரு பெணணெனறு சேரதது எணணுவதா? பெணகளுககெலலாம கணணெனத தகும பெணமணி

யனன்றோ இவள்? சில பெண்கள் புண் என்பப் பெயர் எடுக்கின்றனரே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆருக்கியின் கலங்கா நிலைமையையும் அறிவையும் கண்டுகளித்த ஈசன் பிரத்தியக்ஷமாய் "பெண்ணே! நீயும் நின் கணவனும் செய்து வந்த நல்வினைப்பயனால் அடுத்த ஜனமத்தில் நீ விதாப தேசத் தரசன் குமாரி தமயந்தியாய்த் தோன்றுவை. உன் கணவன் நிஷத தேசத்து ராஜகுமாரன் நளனாகப்பிறந்து இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்! இதோ நிற்கும் யோக புருஷன் இப்பிறவியில் உங்கள் கூட்டுறவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன்னப் பறவையாய் வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடத்து மணவினையை முடித்து வைப்பான், அப்பால் உங்கட்கு வேறு பிறவி யில்லை நிச்சயமாய் முத்தி பெறுவீர்" என்று திருவாய் மலர்ந் தருளிமறைந்தனர். ஆருக்கியும் அடங்கா மகிழ்பூத்து அக்கினிப் பிரவேசஞ் செய்தனள். பின்னர் நம்பெருமானருளிய படியே மூவரும் முறையே நளன், தமயந்தி அன்னமாகத் தோன்றி அளவிலா ஆனந்தத்துடன் வாழ்ந்தனர்.

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள். *பழியஞ்சிப் பாத்தூ ணுடைத்தாயின் வாழ்க்கை*
வழியெஞ்ச லெஞ்ஞான்று மில்

பரிமேலழகர் உரை:—பொருளைச் செய்யுங்கால் பாவத்திற்கு அஞ்சி ஈட்டி, அப்பொருளை இயல்புடைய மூவர் முதலாயினோர்க்கும் தென்புலத்தார் முதலிய நால்வர்க்கும் பகுத்துத், தான் உண்டலை ஒருவன் இல்வாழ்க்கை உடைத்தாயின், அவன் வழி உலகத்து எஞ்ஞான்றும் நிற்றலல்லது இறத்தலில்லை.

குறிப்பு —பாவததான வநத பொருளைபபகுததுண ணின, அறம அபபொருளுக கு உடையவன மேலும, பாவம தனமேலுமாய நின்று சநததி குறையுமாகலின, அனவ ரும அறநெறியிலேயே பொருளைததேடி அதனை மேற கணடபடி பகுததுணணின அவன சநததி விருததியாகும

உதாரணம :—பொனனுட்டினும பொலிவுடன விளங கிய மகதநாடு நம பரதகணடததின வடபாகததிலுளளது அநநாடடின திலகமபோல விளங்கி வந்தது புஷ்பபுரி யெனனுமொரு படடினம அநநகரினகண அருமறை யோா நறகுலததில அவதரிததிருநதார சுநதர சாமா என பவா. அவா இளமையிலேயே அநதணாகடுரிய சகல கலை கலையும தகக ஆசிரியனையடைநது கறறு கலவிக கடலைக கரை கணடவா என யாவராலும நனகு மதிககப பெறறி ருநதார அனபு, அருள, அடககம, வாயமை பொறுமை என்னும குணஙகளைப பூஷணமாகக கொணடவா. இத துணை ஏறறமிருநதும அனைவரும கணடு பரிதபிககும வணணம காரிததிரம எனற மூதாட்டி தனககு இருபபிட மாகக கொணடனள அமமறைவலோனை "பலலானற கேளவிப பயனுணாவாா பாடழிநது, அலலலுழபப தறிதி ரேல—தொலசிறபபின, நாவின கிழததியுறைதலாற சே ராளே, பூவின கிழததி புலாநது" எனனும பணடை மொழி பொயககாதனறோ? அவவேதியாபிரான வறுமை யால பீடிககபபடடும 'அறனெனபபடடதே இலவாழககை' யாதலின, தகக பருவததில ஓா பெணமணியை நாடி மணநதனா இனி இலலறததைச செவவனே நடதத தனமேவேணடியதைக கருதி, அநநகரிலுளள பாபபனசசி றாககு வேதமோதுவிததல ஜீவனோபாயமாககொணடு, அதிற்கிடைககுந தனததை அனநதமெனப பாவிதது, இல

வாழ்வான் அவசியம் செய்யவேண்டிய தொழிலாம் இயல்
புடைய மூவர்க்கும் தன்னாலியன்ற உதவிபுரிந்து, தென்
புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் (சுற்றத்தார்) என்ற
நான்கிடத்தும் நடக்கவேண்டிய அறநெறியையும் இய
ற்றி, எஞ்சியதைக்கொண்டு சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.
காலக்கிரமத்தில் அழகே வடிவெடுத்தது போன்ற புத்திர
னொருவனை யடைந்து, அவனுக்கு நடராஜ சர்மா
வெனும் நாமஞ்சூட்டி, நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு
வண்ணமுமாய் வளர்த்து வருகையில், பூசனை வித்தை
யில் தன்னை மிஞ்சி விடுவான் எனப்படுத்தும் அறிகுறி
களைக் கண்டு, ஆனந்திக்கலானார். புலிக்குப் பிறந்தது
பூனையாய்ப் போகுமோ? ஒருநாள் ஆசார சீலராகிய
அதிதியொருவர், சர்மாவின் மனைக்கு வந்திருந்தாராக, மறுநா
ளன்று நாள் தோறும் நடத்தும் பூசனைபுரியும் சுந்தரர்,
அன்று பூஜைக்கு ஆவின் பால் வேண்டி, பசுவினை விளி
த்து அபிஷேகத்திற்குப் பால் கறக்கவேண்டி, மைந்தனை மாட்டுக்
குச் சென்றபோதினும் திரும்பி வரவில்லை என்றனள்.
அந்நங்கை உடனே அந்தணர் திலகர் தன்னருமைப்
புதல்வனை நோக்கி, "குழந்தாய்! காலையில் மேயச்சென்ற
பசு இதுவரை வீடுவந்து சேரவில்லை. ஆதலின் சீக்கிரமே
சென்று அதை ஓட்டிவருவாய்" என்றனர். மைந்தனும் கடுகி
நடந்து பசுவைத் தேடி ஓட்டிவருகையில் வழியின் இரு
மருங்கும் நிறைந்திருக்கும் பசும்புற்களைக் கண்ணுற்று,
ஆவின் கன்றுக்கு அளிக்கத்தகும் புற்கள் உள என அத
னைச் சேகரித்திருந்தான். சதிங்யனமிருக்க விருந்திற்கு
வந்திருந்த அதிதி, சர்மாவின் பக்தி சிரத்தையைப்
பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தித்த திருக்கையில் திடீரெனக்
கவுளியின் சொல்லொன்றைக்கேட்டு "ஐயோ! என் செய்

வேன்? தம் பொருளென்ப தம்மக்கள் என்றபடி இவ்
வந்தணனுக்குச் சிறந்த செல்வமாக உளது ஒரேயொரு
குழந்தை, அப்பையல் சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் ஒரு
நாகத்தால் ஆவி துறப்பான் எனத் தோன்றுகிறதே! அகா
லத்தில் தன் புதல்வனையிழந்து பாதகிக்கும் வண்ணம் இவ்
வேதியிடம் யாதொரு அக்கிருத்தியத்தையும் காணேமே
ஆயினும், அந்தணன் அதிசீக்கிரமே புத்திர சோகத்தால்
பிரலாபிக்க நேரிடுதல் நிச்சயம் இதுவும் முன்வினையின்
பயனோ? தெய்வமே!" என்றேங்கி யிருந்தனர் சங்
கோஷ சமாசாரமாயிருப்பின் எவருக்கும் சொல்ல மனங்
கூசாது இத்தக்க சம்பவத்தை வெளியிட எங்ஙனம்
துணிவார் அதிதி? ஆதலின் வாளாவிருந்தார் என்றே
சொல்லவேண்டும். பிராமண வாலிபன் ஆசையுடன் இளம்
புல்லைப் பிடுங்குகையில் தவறி அருகேயிருந்த துளசிச்
செடியைப் பறித்துவிட்டான் தான் பிடுங்கியது துளப
மென்று தெரிந்தும், அறியாமற் செய்த பாபத்திற்கு மெத்
தவும் மயங்கி. இனி வருந்திப் பயனில்லை யெனத் தோன்று
பூஜா திரவியமாக அத்துளபத்தை உபயோகித்தல் உயர்
வுடைத்தாமென உன்னி, முன்னர் தான் சேர்த்து வைத்த
புல்லுடன் வீடு நோக்கித் திரும்பினன் துளசிச்செடியைப்
பிடுங்கிய அக்கணமே காலதூதன் பாலன் ஆயுளைக் கவர
வேண்டி, கருநாகக் குட்டியினுருவமாயிருந்தனன் என
றுணரா நடராஜன் துளசியைப் பூஜைக்காக எடுத்துச்
செல்வதைக் கவனித்து, வீடு சேர்ந்ததும் தீண்டுவோ
மென்று அச்செடியிலேயே மறைந்து கருநாகம் ஒவ்
வொருவரும் உயிர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்
தான், சுரத்தால் மாண்டான், பிளவைதோன்றி ஆயுள்
முடிந்தான் என்று பலவாறான காரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே, அனைவா உயிரையுங் கவர்ந்து செலலுமதென்றி சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜததைககொணடு உயிாபருகி வருகின்றான் எனமது நமமுனனோா கொளகை நிறக, ஈசனுககு வநதனை வழிபாடு இயறறியிருககும சுந தாருககும பூஜை நடுவே சிறசில அபசகுனஙகள தென பட்டன. அதனை யாழநதறிநத சாமா ஏதோ மகததான துக்கம சம்பவிககும எனறுணாநதும, "எலலாம வல்ல இறைவனுளன, நமககேன கவலை? வருவது வநதே தீரும" என ஒருவாறு தன மனததையடககி மைந்தன வருகையை நோககி யிருநதாா நடராஜன் புலனுககடடுடன இலல மடைநதான. உள்ளே நுழைநததும, சிறுவன எபபொ ழுது சுமையைக கீழே விழ்ததுவான எனறு கருநாகம தன் தலையைத தூக்கி நாவை நீட்டிககொணடிருநதது அதனையுறறு நோககிய வேதிய அதிதி 'கோ' வென றலறி னா. இவ்வழுகுரலைக கேடட சுநதரரும அவா மனைவி யும 'விருநதினாககு யாது கேடு விளைநததோ' வென ஓடி வநதனா தனனைக்கணடதும பேரிரைசச லிட்டழும அதிதியைக்கண்டு பிரமிதது நினறான நடராஜனும அதிதி யின் அழுகையை ஆறறமுயனற சுநதரா சிகிசசையெல லாம் விழலுககிறைதத நீாபோலாயினவேயனறி வேறிலலை. ஓயாது கதறும புதிய வநதனனது குரலைககேட்ட அககம் பககததாா பலரும பரபரபபுடன வநது கும்பு கூடினர் அதிதியின் அழுகைககுக காரணம யாதென அறியமுடி யாத அனைவரும ஒருவா முகததை யொருவாபாாதது இன்ன செயவதெனறு தோனறாது தியஙகி நின்றனர். அக காலை அஙகுள்ளாா கணடதிசயிககும வணணம கருநாகம சிறுவன் சிரசினினறும சரேலென உடல வழியாயக கீழிற ஙகி விரைநதோடியது. அபபொழுதுதான அதிதியின்

ஒழுக்கைக்கு ஆதாரத்தை ஊகித்தறியலானார் பலரும். பின்னர் "சுந்தர! நினது மகன் ஆவி இன்றோடு முடிந்திருக்க வேண்டும். ஆயினும் நீ இதுவரை பாவவழியில் பொருள் தேடாது பார்ப்பனச்சிறார்க்கு மறையோதுவித்தலின்று கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இல்வாழ்க்கையை எள்ளளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தாயாதலின் உன்னருமைப் புதல்வன் உயிர் பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார் எக்காலத்தும் அழிவின்றி நெடுங்காலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவர்" என்றோர் அசரீரி அந்தரத்தினின்று கிளம்பியது. கவுளியின் சொல்லால் நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து ஏங்கியிருந்ததையும், பின்னர் மைந்தன் முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியதையும் கூறினர் அதிதி. இதனைக் கேட்டறிந்த அங்குள்ள பலரும் சுந்தர சர்மாவின் இல்வாழ்க்கைத் திறத்திற்கு வியந்தும், அதிதியின் பரிதாபத்திற்குப் புகழ்ந்தும், நடராஜனது புத்திக்கூர்மைக்கு உள்ளங்களிகூர்ந்தும் பரமனது கருணைத்திறத்திற்கு ஆனந்தித்தும் தங்கள் தங்கள் அகத்திற்கு ஏகினர். அப்பால், சுந்தரசர்மா குறையுடனிருந்த ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதிதிக்கு அறுசுவையுண்டியளித்து, தானும் உண்டு எந்நாளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள்: தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறதெய்வந் தொழாது தன் கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

குறிப்பு:—தன் கணவனை தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணிவிடைகளிற் குறையாதிருந்து வரும் பெண் மணிக்குத் தெய்வமும் ஏவல் செய்யும்

உதாரணம்:—பூவுலகில் பலலாயிரமாண்டுகளுக்கு முன்னர் மௌத்கல்யன் என்னும் ஓர் முனிவர் இருந்தனர். அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி என்பாள். அந் நங்கை தன் கணவனைக் கண்கண்ட தெய்வமெனப் பாவித்து அப்பதிக்குப் பணிவிடை புரிதலே ஈசனுக்குப் புரியும் பூசனையெனக் கொண்டு அனவரதமும் கன் கேள்வன் மனமகிழும் வண்ணம் நடந்து வந்தனளேயன்றி இக்காலத்து நாரியர்கள் சிலரைப் போலக் கோவிலென்றும் குளமென்றும், தேரென்றும், திருவிழாவென்றும் கண்டபடி மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி என்னும் முதுமொழிக்கோர் அத்தாட்சியாய் விளங்கி வந்தனள். இவ்வாறு நாடும் ஊரும் நனி புகழ்ந்தேத்த ஒழுகி வரும் மங்கையர்க்கரசியின் கற்பின் உறுதியையும், அன்பின் நிலையையும் சோதிக்கக் கருதிய முனிவர் பிரான், மிகுந்த குஷ்ட நோயும் அது காரணமாகச் சிதைந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எந்நிமிஷமும் பெருங் கோபமும் உடலில் துர்க்கந்தமுமுடையவராகத் தன்னைக் காட்டி வந்தனர். இங்ஙனம் மௌத்கலயர் பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அக்கையல் தன் பர்த்தாவின் பக்கல் அன்பு சிறிதுங் குறையாமல் பலவகைத் தான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிய முகத்துடனும் அன்பு நிறைந்த மனத்துடனும் இயற்றி வந்து முறைப்படி அவர் உண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தேவாமிருதமெனக் கருதி அதனையே உண்டு வாழ்ந்திருந்தனள். ஒரு நாள் வழக்கப்படி அவர் உண்ட கலத்தில் அவரது கைவிரலொ

ன்று அற்று விழுந்து கிடக்கக் கண்டு கிஞ்சித்தேனும் அரு
வருப்புக் கொண்டனளோ? இல்லை யில்லை! அவ்வுணவை
அறுசுவையுங் கலந்த உண்டி யென மதித்து உண்டனள்.
இம்மட்டோ அம்மாது தன் தொழுநன்மாட்டுக் கொண்ட
அன்பு? மேலும் தன் புருஷன் மஞ்சமடைந்ததும் அவ
ரது அடி வருடல் முதலிய சைத்தியோபசாரங்கள் பல
வும் பண்ணி அவர் துயின்றபின் தான் துஞ்சி அவர் கண்
விழித்தெழு முன்னரே யெழுந்து அவர் யாது பணிப்
பரோ என எதிர் பார்த்திருப்பாள். "கொண்ட கணவன்
குரூபியேயானாலும், பண்டு தான் செய்தபலன் எனவே
கண்டு கொண்டு, குற்றமென எண்ணி மனங்கோணாது
அவன் பணியைப் பற்றி மிகச் செய்வாள் பரிந்து" என்ற
தனிப்பாடலுக்குத் தத்தானே நிகராயிருந்தனள். இங்ஙனம்
கற்புடைய மங்கையர்க் கெல்லாம் அணி போன்று விள
ங்கிய நளாயனியின் மனவுறுதியை இனியும் பரீட்சித்த
றிய வேண்டுமென ஆவல்கொண்ட அருந்தவசி ஒருநாள்
தன் மனைவியை விளித்து "மாதே! வேண்டிய சிற்றின்
பத்தினை விலையின் பொருட்டு வழங்கிவரும் மடந்தையின்
வீட்டிற்கு என்னைத் தூக்கிச்செல்லவேண்டு" மென விரு
ம்ப, அவ்வாறே அப்பெண்மணி தன்கணவனை ஓர் கூடையி
லிட்டுத் தலையின் மீது சுமந்து சென்று திரும்பிவரும்வழி
யில், சிறு பிள்ளையாயிருக்குங்கால் பொன் வண்டின்
உடல்நடுவே சிறிய குச்சி யொன்றைச் செருகிய வினையின்
பயனால், திருடர்களுக்கு உடந்தையாயிருந்தன ரென்று
குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கழுவி லேற்றப்பட் டிருந்ததனால்
மிகுந்த தொல்லையுடனிருந்த மாண்டவிய ரென்னும்
மஹரிஷியின் காலில் அக்கூடை தாக்க அதனால் கோபம்
மூண்ட மாண்டவியர் "பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பாதவித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொ ழுது நின் கூடையினுல்தாக்கி பாமவாதனைப் படும்படி செய்தாயாதலின் பொழுது விடிநததும் நீ அமஙகலியா கக் கடவை" என்றிட்டார் சாபம. அககொடிய சாபத் தைச் செவியிலேறற நாளாயணி "அநதோ! இறுகாதும கொண்டவனே கடவுளென எணணி அனவாதமும பணிவி டைகளில் குறையா திருக்கும எனக்கோ இசசமபவம் நோவது! மிகக இருள்மூடி யிருநததனுல மனமறியாது கூடை அவா காலிறபட்டது அதை நோக்காத அநத ணா மிககொடிய சாபததை விதிததனா. என செயவே னெனப" பெரிதும வருநதி முடிவில "யான் இது வரை யில் உததம பததினியா யிருபபது உணமையாயின் பொழுது விடியா திருககக கடவது" எனறு தானும சபி த்து வீடு சேர்நதனள். எபபணியால காதலா இனபுறு வரோ அபபணியால காதலரை அககணமே யடைபுறுததி ஒப்ப மனங்குழையும வண்ணம மகிழ்விககும பததினிப பெண்டிர் வாததை பொய்ககுமோ? வேதம பொயததா லும் நாதனருள பொய்ததாலும கறபுடைய மஙகையர் சொல பழுதுறு தாதலின நாளாயணியின கட்டளைககஞசிய கதிரவனும தன கிரணஙகளைக காட்டாது மறைநதனன். உடனே தேவா பலா ஒனறு கூடி சூரியனையடைநது ஏன உதயமாக விலலையெனறு வினவ, "என்னுலாவ தொனறு மில்லை. பதிவிரதா ரததினமாகிய நாளாயணியின கட்ட ளையை மறுக்க வலலே னல்லேன்" என்றுரைததான தின கரன. அக்கணமே சுரர்க ளனைவரும கறபுக்கணி கலத் தைக கிட்டி வேண்ட, அமமாது சிரோமணி "சூரியனுதய மாயின் நான் மாங்கலயம இழக்க வேண்டி வருமே" எனப் பதிலுரைததும் தேவதைகள மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபததை மாறறி, பின்னா ளாளாயணி யிட்ட சாபததை நிவர்த்தி செய்தனா. பின்னரே பொழு தும விடிநதது. உடனே தேவாகள் மௌத்கல்யமுனிவ ரது பததினியின் கறபினைதிறததிறகு மெச்சி மனமார வாழ் ததிச் சென்றனா பிறகு, மௌதகலயா தன்மனைவியின் கறபையும அனபையுங கண்டுகளிதது தன் விகார வடிவ ததைமாறறி அவளை யனபோடு கொண்டாடி "மினனே! உன கறபினுககு அருநததியும ஒவவாள, நீ என்பால் வேணடும வரம யாது?" என்றதும, "நினனேயம எக்கா லததும பிரியாதிருபபதே எனககுத தாஙகள அளிககும வரம" என்றனள. முனிவரும, அவவாறே யாகுக, என்று அருள சுரநதனா பினபு அவவிருவரும பூவும மணமும் போல பெருமையுடன வாழ்நது வநதனா. அநநாளாய ணியே மறுபிறபபில பாணடவாது பததினியாய் விளங கிய பாஞசாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகனறந்தைக காறறு முதவி யிவன்றந்தை
என்னோறறான கொலலெனுஞ் சொல.

பரிமேலழகர் உரை:—கலவி யுடையவனாககிய தந்தை ககு, மகன் செய்யும கைமமாறுவது, தன அறிவும ஒழுக் கமுங கண்டாா இவன தநதை இவனைப பெறுவதறகு என்ன தவஞ செய்தான கொல்லோ என்று சொல்லுஞ் சொலலை நிகழ்ததுதல.

குறிப்பு:—பிதா நமமீது அனபு கொண்டு அருமபாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நமமை மேமபாடுடையவராகச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம யாது? என்னையெனின்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைக்குச் செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டார் அனைவரும் " இத்தகைய பிள்ளையை யடைதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவஞ் செய்தனரோ " என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்தல் வேண்டும்.

உதாரணம் :—பூர்வம் சந்திரகுல மன்னர்களுக்கெல்லாம் திலகம்போல விளங்கிவந்து தன் வன்மையால் இப்பாரத கண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மனுநீதி பிறழாது செங்கோல் செலுத்தி வந்தான் சந்தனு என்பான். அவ்வேந்தன் சிறிதுகாலம் தேவகன்னியாம் கங்கையை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முன்னை வினையின் பயனால் அந்நங்கையைப் பிரிய நேர்ந்தது. ஆயினும் அம்மடந்தையிடமாக, தேவவிரதன் என்னும் ஓர் ஆண் மகவை யடைந்தான். அம்மதலை, மழுப்படையைத் தரித்த காரணத்தால் பரசுராமனென்னப் பெயர்பெற்ற பரமனையடைந்து படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானினும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றான். அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்சியில் அரசர்க்குரிய அறிவு, ஆண்மை, மெய்வலி, தீரம், வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன் மைந்தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான் சந்தனுவும். பகைவர்களும் வந்து வணங்கி வலுவில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும் வண்ணம் அத்தனைப் பெருமிதத்துடன் தானும் தன் மகனுமாக வாழ்ந்துவரும் நாளில் ஒரு நாள் மன்னவன் தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டி வேட்டையினிமித்தம் காடு சென்றான். அக்கானகத்து அலைந்து திரியும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குவித்த களைப்பினால் நீர்வேட்கைகொண்டு காளிந்தி நதிக்கரை சென்று நீர் பருகி, அவ்வாற்றின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத்தில் சிறிதுநேரம் அயர்ந்திருந்தான் சந்தனு. அக்காலை

மிகுந்த பரிமள மொன்று ஓலமெனப்பரப்ப, பார்த்திபனும் "இதுகாறும் நாம் இத்தகைய அரிய கந்தத்தை அநுபவித்ததேயில்லை தெய்வத்தன்மைப் பொருந்திய வாசனை போலும்இது. இது எவ்விடமிருந்து வருவதென்பதை யறிய, ஆவல்பூண்டு அந்நாற்றங் கமழுந்திசையே நோக்கிச் செல்லாநிற்க, ஒரு பெண்மணியைக் கண்டனன். கண்டதும் அக்காரிகையின்மீது காதல்கூர்ந்து. "பெண்ணே! யார் நீ? உன் பெற்றோர் யாவர்?" என்றனன் மையல்பூத்த மன்னவன் நாணமென்னும் பேரணியைக் கொண்ட அப்பெண்பால் உடனே தலை சாய்த்து "வேந்த கேள்! இத்துறையில் வருவோரைப் படகிலேற்றி அக்கரை சேர்க்கும் தொழில் பூண்டான் என் தந்தை" எனப் பணிவுடன் புகன்றனள். அச்சமயம் படவோட்டியும் இறைவன் பக்க மணுகி அடிமலர் பணிந்து நின்றான். இனி அரசன் தன் உள்ளக்கருத்தைத் தோப்பாகனுக்குணர்த்த, அப்பாகனும் பார்த்தவர் பதியைக் கிட்டி "அவனியாளும் வேந்தன் நின் மகளை மணம்புரிய விரும்பினன். இது நின் பெருந்தவமோ! உன் குலத்தோர் புரிந்த தவமோ; அன்றேல் நின் புதல்விசெய் தவமோ? அறியேன்." என்றுரைத்தவளவில், அப்படவோட்டி "ஐய! பூருவின் மரபிற் பிறந்த கோமகன், தாழ்குலத்தில் உற்பவித்த என்மகளை மனைவியாக இச்சித்தல் மேருவையும் அணுவையும் நிறுக்குமாறொக்கும்; என் குமாரியின் பாக்கியமே பாக்கியம், ஆயினும் நம் பார்த்திபனுக்குப் பகீரதியிடமாகத் தோன்றியதேவவிரதனுள்ளான். அவ்வரசிளஞ் சிங்கத்திற்கே அரசுரிமை யுரித்தாகும்; என் மகள் பயக்கும் பிள்ளை யாது பேறு பெறக்கூடும் என்பதே என் யோசனை" எனப் பதிலளித்தான்.

இக்காலத்தில் பெற்ரோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக்குப் புருஷன் என்று ஒருவன் கிடைத்தால் போதுமெனக் கருதி, வரன் குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக் கிஞ்சித்தும் யோசியாதும், தம் மகளின் கதியையும் அவளுக்குத் தோன்றும் மைந்தர்களது விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தியாமலும், பெண்ணிருக்கப் பெண்கொடுத்துப் பின்னர் அத்திக்கற்ற குழந்தைகள் 'ஐயோ! நந்தாய் தந்தையர் படுகுழியில் தள்ளுவது போல நம்மை இப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கினரே" என்று வருந்தும் படி செய்கின்றனரே,! அந்தோ பெரிதும் பாவம்! இது பற்றியன்றோ, தன் கஷ்டம் சகித்தாலும் பெண் கஷ்டம் கண்டு சகிக்க முடியாது என்னும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

பிறகு, படவு செலுத்துவோன் கூறிய மொழி மார்பிடையே வேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம்பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தா லெனச் சந்தனுவின் செவியிற் புகுதலும் ஒன்றுந் தோன்றாது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி நாடடைந்தான் நரேந்திரன். கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுக்கு நாள் மனோவியாதியால் சந்தனுவுக்கு உண்டாகும் மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுற்ற தேவவிரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அடுத்தடுத்துத் தன் பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவு முரையாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில் சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற்புறத்தரசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனை நோக்கி "நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பகீரதியல்லள், நின்மகளே எனதன்னை இன்றுமுதல், என்

தாயாம நின குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே எனது தமபியா எனனத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும என் தமபியா ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென? இநநிமிஷமே நின்மகளை நிருபனுககு மணவினை நோவாய" எனறியமபி "இதோ இங்கு நிறகும மாநதர் பலரும தேவரனைவரும் நான இதுபொழுது ஏறகும விர தததினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், என னுயிர் என துடலைவிட்டு நீஙகுமளவும நான மணவினையை இசசியேன. அதுவுமனறி இவவுலகை வின்பததை இனறு முதல் வெறுததேன. இது சததியம! சததியம்!! புததிரபபே றிலலாதார நரக மெய்துவார் என மூதோர் சொலலும மொழி எனனிடம் பொய்ததுப போகும். ஏனெனில யான எந்தை பொருட்டு இவவிரதம் மேறகொணடேனா தலின. நான நறகதிசென்று சேர்வே னெனபதறகு ஈஷத தேனும ஐயமிலலை." என றின்னதுஞ் சொனனான யாவ ரும செயதறகரிய சபததததைக கூறிய தேவ விரதனை மனிதர் புகழ்நதேததினது ஒருபுற மிருகக, தவ முனிவ ரும தேவரும மறறு முளளோரும உவகை யுடன ஆசி கூறிப் பூ மழை பொழிநதனரென்றால் அவன பூணட விர தததின மேன்மையை எடுத்துச் சொலல நமமாலாகுமோ? இககாரணம பறறி அனறு பீஷ்மன் எனற பெரும பெய ரும பெறறான. பினனர் தெய்வீக மணமகமழ்நத கார ணததால் பரிமள கநதியென நாமஞ்சூடிய கனனியை, அவள பிதாவுடன் பலா சூழ அழைத்துச சென்று தன் தாதையின பககலில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத் தொழுது நினறான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்த னுவுக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிககோர் அளவிலலை. ஆத லின் தன்னருமைப் புதல்வனை பார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

ந்து உள்ள முருகி "மாண்புள்ள மைந்த! மக்கட்பேற்றின் பெரும் பேறு முண்டோ? புதல்வர் தந்தையர்க் குதவும் உதவியின் எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவினாய் நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உனக்கு நான் உதவினேனில்லை. என்றாலும் என் மனக்கோளை நன்கறிந்து அதன்படியே நடந்தாயாதலின் முட்டின்றி நீ சுவர்க்கபதவி பெறுவை. அதுவும் நீ எக்காலத்து வேண்டுமென விரும்புகின்றாயோ அக்காலத்தே சித்திக்கும். நீ அவ்வாறெண்ணும் வரையில் காலன் முன்வரான் உன் ஆவியைக் கவர" என்றோர் ஒப்பற்ற வரமளித்தான் சந்தனு தன் மைந்தனுக்கு. பின்னர் படவோட்டி அரசகேசரியை நோக்கி "அரசே! என் மகள் கேவலம் வலைஞர் மாதெனக் கருதேல் அவள் தேவகன்னிகை, இது சத்தியமே" என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்பூத்து அப்பரிமளகந்தியைப் பரிவுடன் மணந்து சுகித்திருந்தான். நாள் பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்கு, சித்திராங்கதன், விசித்திர வீரியன் எனக்குமரர் இருவர் தோன்றினர். அப்பால் விதியால் சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினன். உடனே கங்கையின் புதல்வனாகிய பீஷ்மன் தன் வாக்கு பொய்க்காவண்ணம் தன் தம்பியாக்கே முடிசூட்டினன். இனி காசிராஜன் தன் புதல்வியர் மூவர்க்கும் சுயம் வரம் என்று ஓலையனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியையும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னர் பலர் குருகுலக் கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தனனோ என்று ஐயமுற்றனர். எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல் தவறுவனோ? அக்காசிமன்னன் மகளாம் அம்பா, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

அவனை வெறுதது மற்றைய இருவரையும தன் மெய் வலி யால தன தமபிக்கு மணமுடிதது, தான பிரமசசரிய ஒழு ககததினராகவே யிருநதனா கடைநாளில பீஷ்மாது பேரபபிளளைகளாகிய பாணடவரும, துரியோதனுதிய ரும பகைததுப போா செயயும பததாஞளில பீஷ்மாது ஆகமெஙகும அமபுபபட்டு உயிா சோாநதிருககையில தரு மன முதல மனனா பலரும திரணடு வநது, பீஷ்மரை யணுகி, அவரது பராககிரமஙகளை மனமார வாழ்ததி முடி வில" தநதை யினபம எயதற பொருட்டு பிரமமச்சரிய தவமே இனபமாகச சிநதை தெளிநத ஞானச செலவா! செஞசேவகனே! முநதை மரபுகளெலலாம முதல்வா! உனனை யொபபாா யாவருளா இபபிறவியினில, என்றழுது தொழுத வளவில " மககாள! அஞசல! தொலலையினையை யாரே விலககுவாா. தேவராலு மாகாது." என்று அவர் களுககு அறிவுறுததி, அசசமயம தகஷிணயண காலமாத லாலும, உததராயண புணணிய காலததில இறப்பதுவே பெரும பாக்கியமென நமமுனனோா மொழிநதிருததலிஞ லும அவவுரையைக கடைபபிடிதது யோகததால தன் உயிர் ஓடாவண்ணம நிறுததி, சூரியன வடபாலெய்து மள வும உயிாவிடேன் எனறிருநதனா. அவவாறே தகஷிண யண புண்ணிய காலததில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதவி யடை நதனா. பீஷ்மா இதததகைய மேன்மை பெறறது தன தந தைககுச செய்த கைமமாறின் பயனே யெனபதை நம் நேயர் நன்கறிவர்.

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பரிமேலழகர் உரை :—அன்பிலாதார் பிறர்க்குப் பயன் படாமையின் எல்லாப் பொருளானும் தமக்கே உரியர். அன்புடையார் அவ்வாற்றானே யன்றித் தம் உடம்பானும் பிறர்க்கு உரியர்

குறிப்பு:—தெய்வச் சிதம்பர தேவா! உன் சித்தம் திரும்பி விட்டால் பொய்வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர் வாழ்வும் புவியும் எங்கே? மெய்வைத்த செல்வம் எங்கே? மண்டலீகர் தம் மேடை எங்கே? கைவைத்த நாடகசாலை எங்கே? இது கண் மயக்கே!—என்ற அமுதமொழிகளை அன்பிலாதார் அறியார். ஆதலினாலே, அவர்களிடத்து ஏரா ளமான பொருளிருப்பினும் அதனைப் பிறர்க்கீந்து பயன் மரம் உள்ளூரப் பழுத்தது போலிராது, என்து, என்து என்று தனத்தை இறுக்கி, எச்சிற் கையாலும் காகத்தை ஓட்ட மனம் பொறார் அதுவுமன்றி, "கைக்கருணைக்கிழங்கு, வாய்வேப்பங்காய்" என்றபடி இனிய சொல்தான் கூறுவரோ? கூறார். மனதிலாவது நற்சிந்தனை யுண்டோ? அதுவுமில்லை யாதலினாலே தான், அன்பிலாதார் எவ்வித்த திலும் பிறர்க்குப் பயன்படார். அன்புள்ளவரோ வெனில், தங்களது செல்வத்தாலும் பிறர்க்கு உதவி புரிந்து அவசி யமாயின் தங்கள் உடல் உயிர் இரண்டையும் கொடுத் துப் பரம உபகாரிகளாய் விளங்குவர்

உதாரணம்:—"நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ நிறைநெடு மங்கலநாணோ" எனப்புலவர்களால் புகழ்பெ ற்ற அயோத்திமா நகரின்கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமநூலின் நற்றுறையாவும் நன்குணர்ந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னுயிரைத் தனனுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன் மனுநீதிப்படி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருந்து பெறுபவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்கள் கற்றை இனிதுபடியும் இம்மாநில முழுதும் அவனது தரும சக்கிரம் தடையின்றிச் செல்லா நிற்கும் முடிவாகச் சொல்லின் புலிப்போததும் புலவாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ண உலகனைத்தையும் ஆண்டுவந்தனன். ஒரு நாள் அவ்வரசன் தன் அந்தப்புரத்தின் பூங்காவொன்றில் தென்றலவாயக உல்லாசமாய் உலாவியிருந்தான் அக்காலை மிகுந்த வேகத்துடன் பயமேயாதத உடலினதாயப் பறந்துவந்து குறுநடைப் புறவொன்று அம்மன்னவன் மடிமீதில் விழுந்தது இறைவனோ அப்புள்ளை யெடுத்துச் சேய்மையினின்றும் பறந்து வருவதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத் துடைத்துச் சற்றே களைப்பாறியிருக்கையில் பெரிய பருந்தொன்று அவனெதிரில் அந்தரத்தினின்றும் வந்து, தெளிவான மானிட வாக்கினால், "அரசா ஏறே! இது காலை தங்கள் ஆதரவிணையிலிருக்கும் புறவை யான் வெகு தொலைவினின்றும் துரத்தி வருகிறேன். இத் தொழிலினால் நாள் மூன்றாகியும் யான் உணவு கொண்டேனில்லை ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின் மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறாரே யன்றி வேறு எவ்விதத்திலும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பலரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம் இந்த மணிப்புறவாம் எனது உணவினைத் தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மன்று. எவ்வகுப்பினரும் தத்தம க்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச் செய்தல் முற்றிலும் பிசகென்று தமது அழியாத நீதிநூல் காட்டகத்தே வாழ்ந்து வரும் என்போன்ற அற்பப் பறவை கட்கும் இடித்துத் தெரிவிக்கின்றது. எவ்விதத்திலும் அதனைமறந்து மாறாய் நடக்கும் அற்பக் கொக்கினையும் தமது ஆஞ்ஞாசக்கிரம் இது காறும் தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்ட தில்லை. ஆதலின் விருந்தினனாகிய எனக்கு யான் விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கப் பிரார்த்திக்கி றேன்” என்றுரைத்தது. இந்தவசனங்கள் ஒவ்வொன் றும் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் பொலிந்து விளங் கியதனால், மன்னவன் மனம் ஆநந்தத்தில் அழுந்தியது. பின்பு அந்தப் பருந்தை நோக்கி, “விருந்தாளியாகும் நினது பசிப்பிணியைக் களையச்செய்தல் இன்றியமையாப் பெருங்கடனேயாம். நின துணவு மாமிசம் என்பதும் நான் நன்கறிவேன். இதுகாறும் நீ எடுத்துரைத்த வசன த்தை உத்தேசிக்கின் உன்னைப் புன்பறவை யென்று மதித் தல் பொருந்தாது. உயர்ந்த மனிதப் பிறவி யென்றே உரைத்தல் வேண்டும். ஆதலின் நான் கூறப்போகும் மாற றத்தினைக் கவனிப்பாய். உன்னால் இச்சிக்கப்படும் இப்ப றவை மிகவும் சிறியதென்பது நான் சொல்லாமலே அமை யும். ஒருகால் உனக்கு இப்புள் உணவாகக் கிடைக்குமே னும், அதன் இறைச்சி ஓர் வேளைக்கன்றிச் சிறிதும் மிஞ் சாது. இஃதொன்றை அருந்தியதனால் உனது ஆயுளின் அளவுகாறும் பசி யுபத்திரவம் நீங்கப்போகின்றது மில்லை. வழிநாள் உணவிற்கு மற்றொன்றைத் தேடியே தீரவேண் டும். இப்புறவோ என்னை இது சமயம் அடைக்கலமா கத் தெரிந்தெடுத்துக் கொண்டது. ஆதலின் என்னைத்

தேடி யடைந்த இப்பறவையின் துயரத்தைத் தவிர்க்காது, பகைவனுகிய உன்னிடம் சமயத்திற் காட்டிக்கொடுத்தல் மாபாதக மென்பதை நீயே நன்கறிவை. எனினும் பசித்து வந்த உனக்கு உணவு நல்காது வாளா வனுப்புதல் அதனினும் அநீதியாகும். எனவே நின்னால் விரும்பப்படும் இப்புள்புறவின் மாமிசம் ஒன்றை யன்றி வேறெதை விரும்பினும் இக்கணமே அன்புடன் அளிக்க உடன்படுகிறேன். ஆகவே, என்னை மகிழ்விக்கு நிமித்தம் மற்றொன்றைத் தெரிந்து வேண்டுவாய்" என்றான் எவ்வுயிருங் காத்தளிக்கும் இராஜாதி ராஜன். உடனே அப்பருந்து பார்த்திபனை நோக்கி "அண்ணால்! மன்னுயிர்மீது தமக்கிருக்கும் பெருங்கருணையின் இதுகாறும் தாங்கள் புகன்றவசனமே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல உணர்த்திற்று. அறஞ்செய்வாரைக் காத்தருளி, அல்லன செய்வாரை அதப்படுத்தும் அழியாப் புகழ்கொண்ட தமது அறத்திறலாழி உருளும் எல்லைக்குள் வாழும் அற்பக் குடியாகிய அடியேன் தமக்கு மாறு கூறும் ஆற்றலுடையே னுவதெப்படி? தமது நன்னீதியினை நோக்கியன்றோ ஞாலம் யாவும் இனிதே வாழ்கின்றது. எனக்கு உணவளிக்க ஒருப்படுவீர்களாயின் அடியேன் விரும்புவது அந்தப்புறவினது எடையளவு தமது மதுர மாமிசந்தான். இதனையும் உதவாது என்னை வறிதே யனுப்புதல் தரும வேலியானோர்க்கு எத்துணையும் உரித்தன்று" என்று சற்றேனும் பயமில்லாது பகன்றது. அப்பருந்தின் வசனம் நரேந்திரனுக்கு அடங்கா வியப்பை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? என்றாலும், அரசன் சிறிது போழ்தாவது காலந்தாழ்த்தனனே? அன்று! அன்று! உடனே பூபதி அங்ஙனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

விட்டான். பின்னர் அரைக்கணமும் தாழ்க்காது, அத்துலைக் கோலின் ஓர் தட்டில் புறவைவிட்டு, மற்றைத்தட்டில் அதற்குச் சரியான மாமிசத்தினைத் தன் தொடையினின்றும் அறுத்து வைத்தனன். ஆயினும் அது புறவிற்குச் சரியான எடையிருக்கவில்லை. சிறிது குறைவாயிருந்தது. அதனால் மன்னர் மன்னன் கொஞ்சம் மாமிசம் மீண்டும் கொய்துவைத்தான். அப்பொழுதும் சரிப்பட்டதின்று. முடிவில் மன்னவன் மாமிசம் அத்தனையும் அறுத்துத் தட்டில் வைத்தாயிற்று. அக்காலையிலும் துலைக்கோல் சரியாயிருந்ததில்லை. இதனைக்கண்ட வரசன் "இது தேவர் சோதனை போலும்! உடலில் எலும்பு தவிர மற்றைய மாமிசமெல்லாம் அறுத்தறுத்து வைத்தும் தட்டு சரிப்பட்டதின்று. ஓர் க்ஷத்திரிய வரசன் கானகத்தே வாழும் அற்ப புன்புறவை யொன்றுக்குச் செய்து கொடுத்த உடன்படிக்கையை நிறைவேற்றத் தவறினன் என்றால் அதனினும் இழிவு என்ன விருக்கிறது?" என்றுன்னி, இறுதியில் தானே தட்டில் ஏறினன். அப்பொழுதே அந்தரத்தினின்றும் பலபலவெனப் பூமாரியும் பொன்மாரியும் பொழிந்தன. இந்திர ஜாலத் தியற்கை யொத்து எவரும் எதிர் பாரா வண்ணம் புறவும் பருந்தும் முறையே தென்றிசைத் தலைவனும் இந்திரனுமாய் உருமாறின. இவரொழிந்த மற்றும் கடவுளர் அனைவரும் உடனே ஆங்கு வந்து குழுமினர்கள். பின்பு அரசனுக்கு வச்சிர உடலாகுமாறு வரமளித்தனர். அப்பொய் வேடம் புனைந்து வந்த இருதேவர்களும், மற்றைத் தேவர்களும் அரசனுக்கு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைந்தனர். அவ்வேந்தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவரசு புரிந்து வாழ்ந்து வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிா பலரும "பறவையாம மன்னுயிர்க்குத் தன்னுயிரை மாறுக வழங்கிய சிபிச சககிரவர்ததியனறோ வரசன்?" என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும் அறிவா.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குறள்.

இனைததுணைதது என்பதொன்றில்லை விருநதின்
துணைததுணை வேளவிப பயன

பரிமேலழகா உரை:—விருநதோம்பலாகிய வேளவியின பயன இன்ன அளவிற்று என்பதோா அளவுடைததன்று, அதறகு அவவிருநதின தகுதியளவே அளவு

குறிப்பு —வேளவிகள ஐநதுள. அவையாவன:—வேதமோதுதல, ஓமம வளாததல, விருநதோமபுதல, தருப்பணஞ் செய்தல, பலியீதல எனவே, விருந்தோமபுதல ஓா வேளவியாயிற்று. விருநது புறநதருவதனுல ஒருவா அடையும பயன இவவளவு தான எனறு ஒரு அளவினையுடைய தலல. "பாததிரமறிநது பிச்சையிடு, கோததிர மறிநது பெண கொடு" எனனும பழமொழிக கேறப, சறபாததிரஙகளையறிநது அளிபபின வானைவிட மிகபபெரிதாகும அததருமததின பயன. மேலும விருநதினாககுச் செய்யும உபசாரததின் அளவு பயன பலிககும என்ெருரு பொருளும தொனிக்கின்றது.

உதாரணம்:—பொன்னுட்டினும மேன்மைவாய்நத நம் பாதகண்டததின நடுபபாகததில விநதம என்ெருரு மலையுளது. அககிரியின சாரலில விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத தழைதத ஆலமரமொன்றில் ஆணும பெண்ணுமாய் இரண்டு புறுக்கள் வாசஞ்செய்து வநதன.

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினர் புகலுவது அத்தம்பதிகள் ஆசைப் பெருக்கினை நோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவ்விரு புறாக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புறா தன் பேடைக்கு இரைதேடுவதி னிமித்தம் வெளிச்சென்றிருக்கையில், வில்லும், கோலும் அம்பும் கைதனிற்கொண்ட வேடனொருவன் அம்மரத்தடியை யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசினான். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புறா மிகுந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தினின்று மிறங்கிவந்து வலையிற் சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்து வலையிற்படுமென்ப் பரமானந்தத்துடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்குங்கால் திடீரென வானில் மேகங்குவிந்து மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராதகன் வலையிலகப் பட்டுழலும் புறவைப் பைதனிலடைத்து மாரியின் மிகுதியால் அம்மாத்தடியில் ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி யிருந்தனன். “நன்மை செய்தார் நலம் பெறுவார், தீமை செய்தார் தீமை பற்றி நலிவார்” என்ற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன், ஆடையின்றி வாடையினால் மெலிந்து, கைபுங்காலும் குளிரினால் நடுங்கி விறைத்து, அம்மரத்தடியிலேயே சோர்ந்துகிடக்க நேர்ந்தது. அச்சமயம் ஆகாரத்துடன் திரும்பி வந்த ஆண் புறா, தன் பேடையைக் காணாது பெரிதும் பிரலாபித்து இங்கு மங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் தன் நாயகியைக் காணாததால் பெருமூச்செறிந்து சிறிது நேரம் அசை வற்றிருந்தது. வேடன் கையிற் சிக்குண்டு ஏங்கியிருந்த பெண் புறா தன்னைக் குறித்து ஆண்புறா வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன் நாயகனைக் கூவியழைத்து "என் உயிரின் இருக்கையே! இதுபொழுது நானோ வேடன் பைதனிலகப்பட்டேன். இனி என்னைப்பற்றித் தாங்கள் வருந்துவதனால் மெய்வருத்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு பயன் கிட்டப் போவதில்லை விதி வசத்தால் நாமிருவரும் பிரிய நேர்ந்தது. வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம் எனைத்தாய நூலகத்தும் மார்க்கம் கூறப்பட்டிலது. ஆதலின் இனி நடக்கவேண்டிய காரியத்தினைப் போசிப்பதே சாலச் சிறந்தது" எனலும், பழையதனம் மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்ற வரைப்போல மனமகிழ்ந்து "பாதகனாகிய வேடன் கையிலிருந்து வெளிக்கிளம்ப ஏதோ யுக்தி சொல்லப் போகின்றது நம்பிரியை" என்று ஆவலுடன் ஆண்புறா எதிர் பார்த்திருக்கையில், அப்பேடை தன்பதியினை நோக்கி "என் அன்பே! இந்நிமிஷமுதல் என்னுறவைத் தாங்கள் துறவென்று கொள்வதே தகுதியாகும் ஏனெனில், யான் இதுபொழுது வேடன் பையிலிருந்து உய்யும்வகை ஒன்று மறியேன் நிற்க, வேடனோ இக்காலை மழை குளிர் காற்று இவைகளால் மாய்ந்தவன்போல ஓய்ந்து கிடக்கின்றான். மேலும் பசியால் மிகவும் பரதவித்து வாடினன் என்றே சொல்லவேண்டும். அதுவுமன்றி, தன் பசிப்பிணியைப் போக்கிக்கொள்ள நம்மில்லமடைந்து என்னையே அன்னமாகக்கொண்டு வலைவிரித்து அகப்படுத்திக் கொண்டனன். ஆதலின் நம்மனைக்கு இவன் விருந்தாளியுமாயினன். இவனது பசிப்பிணியைக் களையாது நாம் வாளாவிருத்தல் படுநரகில் வீழ்வதற்கு ஏதுவாகும். அதிதியின் ஆயாசத்தைப்போக்கி அன்புடன் அன்னமளிப்பின் நாம் நல்ல பதவியடைவோம், இதற் கையமில்லை. இக்கணமே தாங்கள் எவ்விடமேனும் சென்று தீக்கொணர்ந்து

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும். பின்னர் நாமே இவ்வேடுவன் எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையாவதே மேல். உறங்குவதுபோலும் சாக்காடு, உறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவு நூறிலுஞ் சாவு வருமாதலின், நாம் என்றைக்காயினும் ஓர்நாள் இறந்தே தீரவேண்டும். இளமையும் நில்லா, யாக்கையும் நில்லா, வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமும் நில்லா, புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார், மிக்க அறமே விழுத்துணை ஆவது—என்பது முதுமொழியாதலின், அவரவர் செய்த நல்வினை தீவினை ஆகிய இரண்டுமே ஆவிக்குக் கூற்றுவன்கொண்டு குதித்தோடும்பொழுது உடன்வரும் இத்தகைய ஆன்றோர் அமுதமொழிகளைத் தாங்கள் அறியீரோ? நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே ஆதலின் எதுவுமறியாத யான் எல்லா மறிந்துணர்ந்த தங்களுக்குக் கேவலம் பெண்புத்தியால் இத்துணை எடுத்துரைத்ததை மன்னித்து என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற வேண்டும்" என மிகுந்த பணிவுடன் பகன்றது. "அன்னை தயையும் அடியாள் பணியும் மலர்ப் பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறையும்—வன்னமுலை, வேசிதுயிலும் விறல் மந்திரி மதியும் பேசில் இவையுடையாள் பெண்" என்ற வெண்பாவிற்கோர் இலக்கணமாயிருந்த பெண்புறவின் போதனையால் மனந்தெளிந்த ஆண்புறா அக்கணமே அதிவேகத்துடன் பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும் கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன் அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இரக்கையை வீசித் தீமூட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைக்கப்பண்ணியதும், ஆகாயத்தில் அதிக விசையுடன் கிளம்பி அந்நெருப்பிலேயே வீழ்ந்து வேடுவனுக்கு இரையாயது. அற்பப் பறவையின் உதாரத்தையும் அறிவையும் கண்டதிசயித்த வேடன், ஓர்புறம் புறா மரித்ததைக் குறித்து வருந்தியும், மற்றோர் புறம் பசிப்பிணியினால் துன்பமடைந்தும், பசிவந்திடப் பத்தும் பறக்குமாகையால் பசியின் கொடுமையால், வெந்து கிடக்கும் புறாவைத் தின்று பசி தணிந்தான். நல்லோர் உணவு நாவினில் கிடைக்கப் பெற்றவுடன், அறிவு தலைப்பட்டு "அந்தோ! நான் மனிதனாய்ப் பிறந்தும் பகுத்தறிவின்மையால் விலங்கிற்குச் சமானமாயினேன். இப்புறவோ அற்பப் புன்பறவையாய்த் தோன்றியும் அறிவு நிரம்பிய காரணத்தால் என்னிலும் மேம்பட்டதாய் விட்டது என் பையிற் கட்டுண்டு புலம்பித் தவிக்கும் தன் பேடையின் துயரத்தை ஒரு பொருட்டாக மதியாது பசியினால் பரிதவிக்கும் என் உயிரைக் காப்பாற்றக் கருதித் தன்னையே எனக்கு ஆகாரமாக வழங்கி உயிர் துறந்த புறவினும் கடையனாயினேன் யான்" எனப் பெரிதும் வருந்தி, உடனே தன்னிடம் சிக்கியிருந்த பெண் புறவை யெடுத்து அதன் இஷ்டப்படியே எங்கேயாவது சென்று சேர்க என்றுவிட்டு விட்டுவிட்டான். நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோம் என்று மகிழ்ந்து தன்னிருப்பிடஞ் சென்றதோ பெண்புறா? இல்லை! இல்லை! ஆனால் "இல்லறமே நல்லறமென இதுகாறும் நாமும் நம் கணவனும் கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலை நம் பிராண நாதன் பசியால் நலிந்து மெலிந்திருந்த வேடுவ விருந்தினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன். நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும் போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்த்தாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருபபின நமநாயகன செய்த வணணமே நாமும விருநதாக நோதலே மேல அலலாமல, பதியஙகும பாரியாள் இஙகுமாக இருபபது எளளளவும பொருநதாது படுநரகுதான பிராபதியாகும கொணடானிற சிறநத தெய்வமிலலையாதலின, எககாலததும புருஷ னணடையிலேயே இருநது வாழவது கறபுடை மஙகையரின ஒழுஙகாகும. எனவே நாமும கணவனடைநத கதியை யடைவதே உததமம" என்றுனனி, உயரககிளமபித தனனுடைய கன் விழுநதிறநத நெருபபில தானும விழுநது பிராணனை விடடது உடனே அநதரததினினறும துநதுமி முழஙகவும பொனமாரி பொழியவும அபபுறுகக ளிரணடும திவவியதேகம பெறறு, தெயவீக விமானததில தேவாகள போறற, சிவபெருமான பாதார விநதமாம பரமபதஞ சென்று சாாநதன புறுககளிரணடும தன்னை விருநதாகப பாவிததுத தஙகளையே ஆகாரமாக அளிதத பெரும பேறறால யாவரும எய்தறகரிய பரமபத மடைநததைக கண்ணுாக கண்டு களிததவேடன "ஐயையோ? புததிக குறைவால மாபாதகம பண்ணி நரகடைய லாயிறறே என தலைவிதி! என செய்வேன தெயவமே! இனியான இருந்தென்ன? இறநதென்ன? பாவததிறகு அஞசாது கொலைத தொழிலையே மேறகொண்டு எனவயிறு வளாத தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலையாதே! நலலாரைக கண்டாலும, அவா குணஙகளை நாவிணுல் துதிதது நானிலததில வீழநதிறைஞசினுலும, அவரோடு இணங்கி அடிமைத தொழில புரிந்து வந்தாலும நறகதிசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அஙஙனமிருகக, அததகைய நலலாரையே யான் என் பாழ்வயிறறி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

கதி கிடடாதா" எனறுள்ள முருகி, நெஞசம் பதை தது, கொழுநதவிட்டெரியும காட்டுத தீயிற்றானும் குளித் தனன தட்சணமே அவ்வேடுவனும உயா பதவி யடைந தான். இனி அகமும முகமும ஒருங்கு மலாநது, வநத விருநதினரை வைகலும ஓமபி உயர்பதமடைநத பகத சிகாமணிகளைக குறிதத பலகதைகக ளிருபபினும, இப புன புறவின கதையை ஆதாரமாக எடுததுக்காட்டிய காரணம என்னையெனின, கவிச சககரவாததி எனப பெயாபெறற கலவியிற பெரிய கமபா,

"பேடையைப பிடிததுத தனனைப
பிடிகக வநதடைநத பேதை
வேடனுக குதவிசெயது விறகிடை வெந்தி மூட்டிப
பாடுறு பசியை நோககித தனனுடல கொடுதத பைமபுள
வீடு பெறறுயாநத வாாததை
வேதததின விழுமிதனறோ."

என்று கூறியுளளா ராதலின எனக.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல
கனியிருபபக காயகவாந தற்று.

பரிமேலழகர் உரை —அறம பயககும இனிய சொறக ளும தனககு உளவாயிருக்க, அவற்றைக கூறாது பாவம பயக்கும இனனாத சொறகளை ஒருவன கூறுதல, இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவற்றை நுக ராது இன்னாத காய்களை நுகர்நததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும பிறர்க்கும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறாது கடுஞ்சொல சொலவதானது அமுததததின் உருசி பொருநதிய பழஙக ளிருககக காஞ்சிரஙகாய் தினனது போலாகும. நம வாயினின்றும வெளிவருஞ சொற்கள் இனசொல கொடுஞ்சொல என இருவகைபபடும். சகத திலுள்ளார கழுதை கததுவதைக கேட்டதும் அருவ ருப படைகின்றனா, குயிலின குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானநதிககின்றனா. ஏனெனில அககுரலகளின் கடுமை இனிமை இவைகளே நோககியே. நிறக நாநயமி ருபபின் நாணயம (தனம) ஒருவரிடததில நிலைததிருக கும நாநயமிலலையேல நாணயம பறநதுவிடும இததனை யறியா மாநதா சிலா தஙகளே யடுதது வநத ஏழைகளு ககு ஏதேனும கொடுகக இஷ்டமிலலையாயினும இனிய சொலலையேனும வழஙகா திருககினறனரே! தீவினை எனற கமபியாலை வாய பூட்டிடபபட்டாரபோலும! இனிய மொ ழியைத் தவிாதது வன்சொல வழஙகுவது கையிலே கரும்பி ருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றோ!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிககரையில திருமகளின உறைவிடமாய் விளஙகிவநத வசசம் எனறொரு தேசம உண்டு அநநாட்டின் தலைநகா புஷ்பபுரி அபபுஷ்பபுரி யெனனும பட்டினததில உருததிர சாமா என்னும ஓா அநதணனிருநதான். அவனுககு மனைவியா இருவா அவ ாகளுள மூதத பததினி புததிர னொருவனைப பயநது அப பொழுதே காலெஞ் சென்றனள். ஆதலின அப பசசைப பசுங் குழவியை இளையவளே போஷிகக நேர்நதது. தங் கை பிள்ளையும் தன் பிளளையாமா என்பது பண்டைமொ ழியல்லவா? தன வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸக ளததிரததின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப பெண்களுக்கு மனம பொருநதாதென்பது வெளிபபடை. ஆதலின் அக்

குழந்தைக்குச் சிறிதும் நெய் கலப்பில்லாத அன்னத்தினை உண்பித்து வந்தாள் இளையாள் நெய்யில்லாத உண்டி பாழ் என அம்மை சொன்ன வசனம் பொய்க்குமோ? ஆகவே, அத்திக்கற்ற குழந்தைக்கு நாளடைவில் கண்டோர் அஞ்ச வரும் அருவருக்கும் வண்ணம் வயிறு மாத்திரம் முன் வந்து மற்றைய அவயவம் பல்வும் சுருங்கிச் சிறுகத் தலைப் பட்டன. ஐயோ! பாவம்! இதனைக் கண்ட அப்பையன் தந்தையாம் உருத்திர சாமன் ஒரு நாள் தன் இல்லக் கிழத்தியை நோக்கி "கொடியவளே, விதியின் பயனால் பிறந்த பொழுதே தாயையிழந்த இக்குழந்தையினைக் கண்டு மனமிரங்கிச் செம்மையாய் அமுதூட்டி வளாக்காது, யாவரும் பார்த்துக் கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இத்துணைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் கொணர்ந்து விட்டனை உனது மனம் இரும்போ! கேவலம் முதிர்ந்த கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டும் அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலை விதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உன்னிடமே முதன்முதல் அறியலானேன்" என்று சினந்தான் சாகசம் பலவும் கைவந்த அவ்விளையாள் தன் மணாளனை நோக்கி "நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேற்றுமையின்றி என் வயிற்றுப்பிறந்த மக்களினும் பதின்மடங்கு மேன்மையாகவே பாதுகாத்து வருகின்றேன். அவன் உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முன்னுக்கு வர விடாது மூலையிலொளிக்கச் செய்கின்றது போலும். அதில்லாவிடின் அவ்வுடலாவது ஏதேனும் சுகமடைந்ததோ வெனின் அதுவுமில்லை தாயில்லாப்பிள்ளை யென்று பெரிதும் கருணைகூர்ந்து நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையுடன் எத்துணை தான் வருந்திப் பாலும் அன்னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

பெயத ஆகுதியெனனப் பயனறறவாயப் போவது மலலா மல, நனருய்ப் போஷிககவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன றினையும எனக் களிதது விட்டது. இவன என வயிறறு திதத மகவாயின வளரினும வளராவிடினும என்னை ஒரு வரும குறைகூற மாட்டார்களன்ருே? என கைராசி நன்று நனறு! தோஷிக் கைபோலும. செய்தீவினை யிருக்க யான் என்னையே நொநது கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங கள கூறுவதிற கோபங கொளவது மதியீனம" எனறு தான் கறற விததை அனைததையும கணவனிடதது நடித துக காட்டினள். பெணகள் சாகசததிறகு முன் புருஷாக ளது ஆண்மை சிறிதும பலிககாதெனபது வெளிபபடை யலலவா? அதனுல் அததுணை விவரிததுச சொலலிவநத தன மனைவி குறறமற்றவளாகவே யிருததல வேணடும. இதனை நாம முனபின தீரயோசியாது அவளமீது பழிசா ததி மனம நோகபபண்ணினமே எனறு தனககுததானே வருநதினன் வேதியனும. பினனர் நலலுணவுகளை நன்ரு ய்ப் பருகாதிருபபது குமாரனுடமபின கூறு பாடெனறே எண்ணியிருநதான எனபதை நாம சொலலவும வேண டுமோ? பினபு அபபிளளைககு இளமைப பருவததிலேயே விநஷ்டன் அதாவது பயனறறவனுகிய பால விநஷடன் என்னும பெயர் சூட்டபபடடது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவததைக கண்டு சகியாது அக்குழநதையைத தொடுவதறகே அருவருபபுக கொண்டவனுயினன பிதா அநதோ பரிதாபம! மாநிலததில் தோனறிய அககணமே அன்னையை யிழநது பினனா மாறருநதாயினுல நாவிற கினிய நலலுணவு கிடைககபபெருது தநதையினுலும கைவிடபபட்ட அக் குழநதையின நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும கரையும, மனமும் உருகுமன்ருே? அப்

பால் நாளடைவில் பால விநஷ்டனுக்குப பருவங்கள் சில கழிநதன. தனது சிறறன்னை சிறிய உணவளிக்காது எக்கணமும தொநதரவிறகும கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாககி வருதலை உபாயததிஞல நீக்கிககொள்ளக் கருதிய அக்குமாரன ஒரு நாள தன தநதை வெளியிலிருநது வீட்டிறகு வருமபொழுது "எநதாய் எனககுத தநதையா இருவா உளா" எனறு தனது மாற்ருநதாய் அறியக கூறிஞன். விதியையும மதியிஞல வெனறு விடலாம என்றிருததலிஞல் புததியுளளாருககு எககாரியநதான கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ எனபது முன்ஞேர் மொழி ஆதலின, உருததிரசாமன தன புதல்வனது வாய் மொழியைச செவியிலேறறதும தன் மனைவி பரபுருஷ சாஙகததியமுடையவள என்று வெறுபபுற்று அனறு முதல மனைவியைத தீண்டாமலும எநநாளுமபோல் அவளுடன உரையாடாமலும ஒதுங்கியிருக்கத தலைபபட்டனனென்பது நாம சொலலாமலே அமையும இஙஙனம திஙகள சில கழிநததன மேல் ஒருநாள அவன் மனைவி தான யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருககையிலேயே மணுளன் தனமீது வெறுபபுறறுப பேசாதிருபபதறகுப் பால விநஷ்டன் தன்மீது ஏதேனும குறை சொல்லியிருக்கவேண்டுமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோளைத் தொட்டுப பாாததது போல தன குறறததை நினைதது வருநதினள. குறறமுளள நெஞ்சு குருகு ரென்னும், குரும்பையுளளகாது குடுகுடென்னுமலலவா! ஆதலிஞல் உடனே அவ்விளையாள மூததாளின் புதலவனைப பரிவுடனழைதது அவனுககு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருநதி நல்லாடையுடுததி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறததழுவி முததமாடி உசசி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொளுசிக் குலாவி "என கணவனே! நீ உன தகப்பனாரிடத்தில என மீது ஏதேனும குறைகள கூறினையோ?" என்று அன்புடன வினவினள அவ்வளவுதான் தாமதம். சாண் பிள்ளையாயினும் ஆண்பிள்ளையான அப்பாலவிருஷடன "இது தானு? என்னைத தாழ்வு படுததப்படுதத இத னிலும பலகோடி மடஙகு உனககுக கேடுண்டாகக வழி தேடுவேன யான எனபதைக கணடிபபாய். அறிநது கொள உன மககளுககு மாததிரம நலலுணடி யளிககின றனை? எனககோ வெனருல அதனில எட்டில ஒரு கூறு கிடைபபதும தூலபமே. குதிகாலில ஒட்டிய அழுக குபபோ லலலவா நினைதது விட்டாய் நீ எனனை. வினையிட் டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிட்டவன் தினை யறுப பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருபபின இது பொழுது தெரிநதுகொள. உனககுத தெரிநத விததையை நீ காட்டினுல எனககுத தெரிநத விததையை யான காட்டாது போவேனே" என்று கலலுககுக கல அணடக கொடுததது போல வார்ததை கூறினன பையன எடுத தியமபிய மாறறததினைச செவியுறற இளையவள இடியு ண்ட நாகமபோல உடல நடுஙகி உளளம பதைததுது நறபுத்தி தலைப்பட்டவளாய்க் "குழநதாய்! உனனை இனறு முதல் எததுணை மேன்மையில இருததப்போகிறேன் என் பதை நீயே பார்ககபபோகிருய், இனி எககாலததும மறநதும உனககுத துனபஞசெய்யேன இது சததியம! சததியம்!! நீ இபபோழ் தடைந்திருக்கும உடலிளைப்பினைமாத மொனறிறகெலலாம இருநத விடம தெரியாது ஓட்டிவிடு கிறேன. பேதமை என்பது மாதாககு உடன் தோனறியத லலவா? ஆதலின, அறியாப் பெண் புத்தியால் இது காறும் உன அன்னபானுதிகளைக் கவனிததேனில்லை. இது

மிகவும தவறே! எனினும இதுகாலை நீ என மீது தயை கூர்நது மனனிததல வேண்டும அதுவு மனறி, உனது தநதையார சினததைக தணிககப பெரிய மனது பணணு வாய் அபாயஞ செயதவாகளைக அதனைப போககும உபாய முமை தெரியும மேலும, பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு மாதலின இச சமயம நீ எனனைக கை தூககி விடவேண டும ஏனெனில, கணவன உயிருட னிருககும்பொழுதே புருஷனை யிழநத பாபிபோலாயினேன புததியீனததால" என று மிகவும கெஞசிக கூததாடினள். குளிாநத அருளை யுடையவனே அநதணனுதலின விறபிடிதது நீா கிழிய எயத வடுபபோல தன சினமாறி "அனனய! அஞசேல! உனது இரககமநிரமபிய இனிய மொழியினைக கேட்டதும என்மனம கனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருகா நினறது" எனறு பதிலுரைதது மீணடும, பட்டறிநத சிறறனனையை விளிதது "அஙஙனமாயின இனறு என தநதையார வெளி யிலிருநது வரும்பொழுது உன சேடியாகளைக கொணடு கண்ணாடி யொனறினை முகததிறகு நோாகக காட்டச்செய. அதறகுமேல நான பாாததுககொளளுகிறேன" எனறு கூறினன பாலவிநஷ்டன நாவின நுனியில நயமிருககின் பூமாதும நாவினிய நலலோரும நணணுவா எனின இனிய சொலலினால கிட்டாத காரியம யாதுளது! சநதிரனது குளி ாநத கிரணஙகளைக கண்டு கடல பொஙகுகினறதே யொழி யககதிரவனது வெமமையைக கணடு பொஙகுமோ? பொங காது. கடுஞசொல ஒருவனை யிடாப்படுததும இனசொல லோ அவனை அவவாபததினினறு நீககும. பிறக, முனனு ளில ஐயிருதலையையுடைய இராவணன் கைலையங கிரியைப பெயாததெடுதது அமபிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும பினனா அவவிராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால உருத

திருமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும் பேரருளும் வழங்கினரென்றால் பாலவிநஷ்டனிடம் இன்சொல் இயம்பி இளையவள் நற்பேறு பெற்றது ஆச்சரிய மல்ல. இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலவிநஷ்டன் புகன்ற வண்ணமே சேடியர்களைக் கொண்டு செய்விக்க அக்காலை பாலவிநஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி "எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை" என்றான். அந்தணன் அதனைக் கேட்டதும் நல்லறிவு தலைக்கொண்டவனாய் "அம்மவோ! நாம் அறியாச் சிறுவன் வசனத்தை மெய்யென நம்பிக் குற்றஞ் சிறிதுமின்றிய மனைவியைக் காரணமின்றிப் பகைத்தனம்" என்று நொந்து அன்று தொடங்கித் தன்னில்லாளிடத்தில் என்றும்போல் அன்பு பாராட்டத் தலைப்பட்டனன். இளையவளும் தான் முன்னர் பாலவிநஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிக்காதும் கடுஞ்சொல் கூறியும் வந்ததனால் அடைந்த வெட்கக் கேட்டினையும் பின்பு இன்சொலியம்பி இன்னல் போக்கி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நேர்ந்ததையும் பசுமரத்தாணிபோல் பதியப்பெற்று இன்மொழியே இடுக்கண் கற்றுமென அதனையே கைப்பிடித்துச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனள்.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள்.
நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன்.

குறிப்பு —ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலா காது மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோர் மற்றொருகால் தீமைகள் புரிந்தா ராயினும் அவர்முன்னர் நமக்குச் செய்த உதவியை மதித்து அவர்செய்த தீமையை மறந்து அவரை யென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஒளவை யும் நன்றிமறப்பேல் என்று கூறினள்.

உதாரணம்:—காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் பூபா ரந்தீர்த்தற் பொருட்டுக் கிருஷ்ண னென்னுந் திருநாமத் துட னவதரித்துத் தன் மருகர்களாம் பாண்டவர்பக்கல் அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டு கோளுக்கிணங்கித் துரி யோதனனிடத்தில் தூதுநடந்தா ரென்பதை நமதேய ரனைவரும் நன்கறிவர் அங்ஙனம் தூது சென்ற காலையில் துரியோதனன் "பாண்டு மைந்தர்க்கு எள்ளளவும் பூமி கொடேன், வேண்டுமேல் போர்புரிந்து பெற்றுக்கொள்ள லாம்" என்பதிலளித்ததும் அத்துரியோதனனுக்குத் துணையாக பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர், கர்ன னெனுங் காளை முதலிய வீரசிங்கங்க ளிருப்பதை யுன்னி, அவர்களிற் சிலரை பேதோபாயத்தால் வேறு படுத்தி, முடி வில் கர்னனைத் தனியே யழைத்து "வள்ளலே! பாண் டவ ரைவரும் நின் தம்பிய ரவர்; பூர்வம் துர்வாஸ, மஹரிஷியிட மிருந்து கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால் உங்க ளறுவரையும் குந்தி பயந்தனள். இம்மாநில அரசுரிமை யைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆத லின் இச்சமயம் நீ நினது தம்பிமார்களைச் சார்தலே சாலச் சிறந்தது" என்றுரைத்தனர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத னைக்கேட்டதும் கொடையிற் சிறந்த கர்னன் தன் மாமனை நோக்கி, "தங்கள் வாய்மொழியால் என் பிறப்பின் உண் மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான் என் தம்பியர

பககல சோவனேல இககாசினியி லுளளாா எனனை ஏசு
வாரனறோ? உளள நாள உளளமடடும உணபிதது வளாத
தவனைக கைவிடடு என தமபியா மீது காதலகொணடு
அவரைசசாாநது வாழத தலைபபடின செயநநனறி கொ
னற மாபாதகததிறகு உளளாக வேணடுமெனபது திண
ணம" என மறுததது கிருஷணபகவான ஒனறு முறை
கக வழியிலலாது குநதியைக 'கானன பால செல்' கென
மொழிநதனா. மநதைககு மேயசசெனற பசு, மாலையில
தன குழககனறின நினைவு வந்ததும விரைவாய வீடு வநது
சோவதேபோல குநதி தேவியும தனமூதத புதலவனைப
பாாககப் பாககியம பணணினேனென மகிழநது அதிசீக
கிரமே கா்னனது மாளிகை யடைநதனள குநதியின
வரவை வாயிறகாவலரால அறிநத கானனும விரைநது
வநது அததேவியின பாதகமலஙகளில வீழநதிறைஞசி
உளளே அழைதததுசசெனறு பொனனாறசெயத பீடமொன
றில இருககசசெயது "அனனையே! தாஙகள ாஙகு வந
தது என நறறவபபயனே! வநத காரண மெனனையோ"
எனறு ஆவலுடன வினவினன. வினவியதும அமமாது
"என கணமணியே! யான இளமைபபருவததில எனது
தாய தந்தையருடன இனபமாய வாழநது வருகையில
அஙகு வநத தாவாச முனிவருககுசசெயது வநத வந
தனை வழிபாடுகளால அமமுனிவரிட மிருநது மைநதாக
ளைத தரவலல ஐநது மநதிரஙகள அறிநதுகொணடேன.
அறியாப பிள்ளையாதலின அமமநதிரததின உணமையினை
யறிய ஆவல் பூணடு முதன் மநதிரததை யுசசரிதத மாததி
ரததில் கதிரவனது பேரருளால உன்னைப பயந்தேன. அக்
காலை யான் மஙகைப் பருவம வாய்ககாத நஙகையாயிருநதே
னதலின அடுஙகி அககணமே உனனை ஒரு பெட்டியி

லடக்கிக் கடலிடை விடுத்தேன் மதியீனத்தால்" என்று கண்ணீர் சொரிந்தனள். மாயனார் தந்திர மிதுவென மதித்த கர்ணன் "தேவியே! தாங்கள் என்னை ஈன்றெடுத்த தாயென் றுரைத்தும் அதனை நம்புவதற் கிடமில்லை. ஏனெனில், என் குலத்தினையும் பேரினையு மறியாது பலரும் என்னை எள்ளனஞ் செய்ததனால் வருந்தி யிருந்தேனாதலின் பணப்பேய் கொண்ட பெண்கள் பலர் தாம் தாம் தாயென்று விளம்பித் தனத்தை நனிமிகப்பெற யத்தனித்தனர். அது கண்டு யான் தேவர்களை வேண்ட அவர்கள் என்மீது கருணைகூர்ந்து மெய்யான தாயைத் தவிர்த்து மற்றெவர் உடுப்பினும் அவர்கள் துன்புறுவர்' என்று கூறி ஓர் பட்டாடையை உதவினர். அங்ஙனமே என்னை வந்து சார்ந்த பல பெண்களை யான் அவ்வாடையினால் பரீட்சித்ததும் அவர்கள் அத்துகிலினால் என்புரு வாயினர். ஆதலின், இதுகாலை தாங்கள் அவ்வாடையினை யுடுத்து உபத்திரவமின்றியிருப்பின் உங்களை யான் உண்மைத் தாயென்த் தோதல் கூடும்" என்றதும் அத்துகிலினை வாங்கி 'மடியில் கனமிருந்தாலல்லவா வழியிற் பயமுண்டு.' அதுவே போல 'நான் மெய்யான அன்னை யென்பதை நீ இத்துகிலால் அறிந்துகொள்' என்று அதனை யுடுத்து ஒரு சிறிதும் உபத்திரவ மடையாது வீற்றிருந்தனள் பாண்டுவின் மனைவி! அக்கணமே கர்ணன் தன் அன்னையின் அடியிணைகளில் வீழ்ந்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் உடல் புளகாங்கிதமா யிருக்கையில் குந்திமாதேவி தன் மைந்தனை ஆதரத்துடன் இருகையாலும் வாரியெடுத்து மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு "அந்தோ பாவியேன் உன்னைப் பிரிவுடன் வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியம் செய்திலனே!" என்று வாய்விட்டலறி மீண்டும் தன் புத்திர ரத்தினத்தைநோக்கி

"மதலாய! உன இளைஞா ஐவரும நினது மலரடியினை அனபுடன் வணஙகி உரிமையுடன மனமொதது ஏவல் புரியவும பூவுலகததிலுளள பாாததிப ரனைவரும வநது வணஙகவும உனது வீரமும செலவமும விளஙகவும பார னைததையும ஒரு குடைககீழ் ஆண்டு குரு குலததரசாக ளுக் கெலலாம அரசனுய் வாழ வருவாய்! என கண்ணே! மாணிககமே!" என று மிகவும இரஙகி வேணடினள அக காலை கா்னன "அனனுய்! இனனுன என அறியா எனனை அனைவரும தோபபாகன் மகனென ஏசிபபேசியும அதை யொரு பொருட்டாக மதியாது அனறே எனககு முடிக விததது மனனா பலரும வநதிறைஞச அரசுதநது என னுடனுணடு உரிய தமபியரும சுறறததாரும எனனடி வணஙகத தோறறமும ஏறறமும அளிததான துரியோ தனன. மேலும அததுரியோதனன ஒருநாள வேட் டையி னிமிததம கானகஞ் சென றிருந்த காலையில யானும அவன மனைவியான பானுமதியும ஏகாநதமான இடததில சூதாடிக கொணடிருககு, அமமனனன தூரததில வரு வதை யறிநத பானுமதி சடிதியில எழுநது செலல, அவன வருகையை யுணராதயான ஆட்டததின நடுவே எழுநது செலவது தகாதென அவள மடியினைபபறறி யிழுகக, அவ ளது மேகலாபரணம அறுநது மணிகளெலலாம சிநதிக கிட க்கையில துரியோதனன வநது "காஞ என்னசெய்தாய" என்றும கேளாது எனனை ஆாவமுடன நோக்கி "அண்ணு! நான இமமணிகளைப பொறுக்கவோ அலலது கோககவோ? யாதுகட்டளை யிடுகினறீா" என்று அகம மலா்நது நகை யரும்பி நினற இராச ராஜனுககும பாண்டவர்க்கும போரெனறறிநதும அவனுககாகப போா முனையிறசென று உயிா கொடுககாது பஞசவாகளைச சோ்நதுவாழின என

ஆண்மையும் வீரதீரமும், உதாரத்துவமும் என்ன பயனுடைத்து? அன்றியும் நான் அவனுக்கு இதுவரை யாதொரு உதவியும் செய்யாதிருக்க அவன் அளவில்லாத உதவியினை வலுவிலே செய்தானன்றோ? ஒருவன் நமக்குத் தினையளவு நன்மை புரியின் அதனை யாம் பனையளவுத்தாகவல்லவோ கொள்ளல் கடனாகும். எனவே அம்மன்னா மன்னன் பனையளவுத்து உதவிபுரிந்திருக்க, அதனை மறந்து உன் புத்திரர் பக்கல்சென்று சேர்வது அழகோ! ஆண்மையோ! அல்லது அறந்தானாகுமோ? இனியும் கேள் ஆவின் மடியினை யறுத்த மாபாவிகட்கும், மகளிரது கருவினைச்சிதைத்த கொடியோர்க்கும், பார்ப்பனர்க்குக் கொடுமை புரிந்த பாதகர்க்கும் ஒருவிதமான பிராயச்சித்தம் இருப்பினும், செய்ந்நன்றி கொன்ற ஒருவனுக்கு உய்வு ஒருநாளும் இல்லை எனவே இத்தகைய கொடிய பாதகத்திற்கு நான் உள்ளாவது தங்களுக்குச் சம்மதமாகுமோ? சம்மதமாகாதாகலின், பிறைச் சந்திரன் வளருங்கால் அதனிடமிருக்கும் குறுமுயல்தானும் உடன் வளர்ந்து அப்பிறை தேயத்தானும் தேய்வதேபோல, என்னை இதுகாறும் வளர்த்து வந்த துரியோதனன் வைபவங்களுடன் வாழ்ந்துவந்த காலையில் அவனிட மிருந்தது போலவே, அவனுக்கு ஆபத்து வந்த காலத்திலும் அவனுடனிருந்து வேண்டிய உபகாரத்தை மனமாரச் செய்யினன்றோ என் பெயரும் புகழும் நிலைத்திருக்கும். ஆதலினால் அன்னையே என்னை நரகிற் சென்று சாரும் வண்ணம் செய்யாதீர். இதனைத் தவிர்த்து தாங்கள் எதை விரும்பினும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிசசயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினைந்தது, நீர் இங்குவந்த காரணமென” என மிகவும் பணிவுடன

புகன்றான். இதனைக்கேட்ட குந்தியோ அன்று தன் மகனைப் பேழையில் விடுத்ததை விடப்பன் மடங்கு வருந்தி வாய்குளறி நொந்தழுதாள். உடனே மகனும் தாயின் கண்ணீரைத் துடைத்து இனிவருந்திப் பயனென்ன? என்று தேற்றியதும் "மைந்த! பார்த்தன் நின்னுடன் போர்புரியின் உன்னிடமிருக்கும் நாகாஸ்திரத்தை ஒரு முறையேயன்றி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மற்றும் ஆசசுனொழிந்த மற்றைத் தம்பியரோடு மலையாதிருத்தல் வேண்டும்" என்று ஒப்பற்ற இரண்டு வரம் பெற்றாள் குந்தி. பின்னர் கர்ணன் தன் அன்னையை நோக்கி "தாங்கள் என்னிடமிருந்து இரண்டுவரம் பெற்றீர்கள். அதுவேபோல தாங்களும் எனக்கு இரண்டு வரம் கொடுத்தல் கடமை. ஒன்று, தனஞ்சயனுடன் நான் போர்செய்து அவன் கையால் மாளவேனேல் அக்காலை எவருமறிய என்னைத் தங்கள் மைந்தனென்ன உரைத்து எனக்குரிய ஈமக்கடன்களை என் தம்பியரால் நிறைவேற்றல். மற்றொன்று பாரதப்போர் முடியுமளவும் நான் தங்கள் புதல்வன் என்பதைப் பாண்டவருக்கு அறிவியாதிருத்தல்" என்றதும், குந்திதேவி அங்ஙனேயாக என்றியம்பி மூத்த புதல்வனைக் குறித்து வன்துயர் மேன்மேல் வளர அழுதழுது தன் மதலையைத் தழுவிச் சென்றனள் பின்பு கடை நாளில் கர்ணன் "தருமன் மகன் முதலான அரியகாதல் தம்பியரோடு எதிர் மலைந்து தறுகண் ஆண்மைச் செருவில் எனது உயிரனைய தோழற்காகச் செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன்" என மிகவும் அகமலர்ந்தான்.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள். சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்
தொருபாற் கோடாமை சான்றோர்க் கணி

பரிமேலழகர் உரை — முன்னே தான் சமனாக நின்று பின் தன்கண் வைத்த பாரத்தை வரையறுக்குந் துலாம்போல, இலக்கணங்களான் அமைந்து ஒருபக்கத்துக் கோடாமை சான்றோர்க்கு அழகாம்.

குறிப்பு:—தராசு முன் தான் சமனாகவிருந்து பின்னும் தன்னிடம் வைக்கப்பட்ட பாரத்தைச் சரியாக அளவு செய்வதுபோல, வாதிப் பிரதிவாதிகள் ஆகிய இருவரது ஆக்ஷேப சமாதானங்களை ஆழ்ந்தறிந்து நியாயத்தை நன்குணர்ந்து வெளிப்படுத்தி, ஒரு திறத்தாரிடம் சார்பாயிருந்து நீதிதவறாதிருத்தல், அறிவிற் சிறந்த பெரியோர்க்கு அழகாகும். இதன் உண்மையையும் தவறின் அதன் கேடினையும் வற்புறுத்தும் பொருட்டு அதிவீரராம பாண்டியரும் தாமியற்றிய வெற்றிவேற்கையில்,

> " இருவர் தம் சொல்லையும் எழுதரங்கேட்டே
> இருவரும் பொருந்த உரையாராயின்
> மனுநெறி முறையின் வழக்கிழந்தவர்தாம்
> மனமுற மறுகி நின்றழுத கண்ணீர்
> முறையுறத் தேவர் மூவர் காக்கினும்
> வழி வழியீர்வதோர் வாளாகும்மே "

என்று கூறியுள்ளார். இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும் உணரார் மாந்தர் சிலர் நியாயம் கூறப்புகுவதாக நடித்துப் பட்சபாதப்படுவது பேதமையினும் பேதைமையன்றோ?

உதாரணம் :—இக்காசினியில் பூதவுடம்பழிந்தும் புகழுடம்புடன் விளங்கி யிருக்கும் பஞ்சபாண்டவர்கள் முன்னாளில், மயனென்னும் அசுரதச்சனால் கட்டி முடிக்

கப்பெற்ற அழகு வாய்ந்த மாளிகையில் இனிதே காலங்கழி த்து வருநாளில் ஒருநாள் நாரதமுனிவர் தூண்டுதலினால் இராஜசூயமென்னும் அரிய பெரிய வேள்வி யொன்று இயற்றத்தலைப்பட்டனர் அந்த யாகத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்ற ஏராளமான பொருள் வேண்டியிருந்ததனால் வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன் அர்ச்சுனன் முதலியோர் நாற் றிசைகளிலும் தண்டெடுத்துச் சென்று பலதேசத்து மன் னர்களிடமிருந்து அளவற்ற தனத்தைக் கொணர்ந்து சேர் த்தனர் இந்நில வுலகத்தில் நிலைபெற்ற தாமம், அர்த்தம், காமம் என்ற மூன்றனுள் நடுவே யுள்ளதாகிய அர்த்தம் (தனம்) இருப்பின் எக்காரியந்தான் கைகூடாது? ஆதலின் பஞ்சபாண்டவர்கள் பணத்தின் உதவியைக்கொண்டு யாக த்தைக் குறைவற நடத்தத்தொடங்கினர் யாகம் தொட ங்கி முடியும் நாள்வரையில் ஒவ்வொரு தினமும் விப்பிரசி ரேஷ்டர்களுக்கும் க்ஷத்திரியர் முதலிய பலர்க்கும் அன்ன மிடுவது இக்காலத்திலும் நியதியாக நடந்து வருகின்றதென் பது வெளிப்படை மேலும் இராஜாதிராஜனாகிய தரும புத்திரன் யாகமியற்றுங்காலையில் ஒவ்வோர் தினத்திலும் இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் போஜன மளிக்கவே ண்டு மன்றோ? ஒவ்வொரு வேளையிலும் குறைந்தது நாலை ந்து பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும். ஒரு பந்தி ஜனங்கள் அன்னமருந்தி எழுந்ததும் அதேயிடத் தைச் சுத்தம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரி மாற வேண்டிவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியர் கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன் றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து அன்னம் புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால் இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தருமபுத்தி

ரா ஆலோசிக்கையில பாண்டவாகளுககு உதவிபுரிவ தையே விரதமாகக கொண்ட கணணபிரான "மைத்துன! ஸபத சமுத்திரஙகளுககு அபபால தீவு ஒனறுளது அவ் விடம புருஷாமிருகம (மனிதமுகமும மிருகவுடலும் பொருநதிய பிராணி) வாசம பணணுகிறது. அதைப போனற பரிசுததமான பிராணி வேறொனறுமிலலை ஏனெ னில அதன காறறுவாடை பட்ட இடமனைததும மிகுநத பரிசுததமான பூமியாகிவிடும. ஆதலின அமமிருகததைத தருவிததல வேணடும" எனறனா. அசாததியமான காரி யஙகளனைததையும முடிக்கவலல ஆறறல வாயநத வீமசே னனை யழைதது "மைநத! எழுகடலுககும அபபால ஒரு தீவில புருஷாமிருகம இருககினறது. அமமிருகம மிகக பலமுளளது. அமமிருகம வநத பினனரே யாம யாக காரியம தொடஙகவேண்டும அனனசாலையில் அம் மிருகததின காறறு வாடை வீசிய மாததிரததில அசசாலை பரிசுததமாகும. ஆதலின இபபொழுதே நீ சென்று அதை யிஙகு அழைததுவரப புறபபடவேண்டும. அமமிருகத் தின விருததாநதம ஒரு சிறிது உனககுச சொல்கிறேன கேள. நீ அமமிருகததைக கண்டதும 'நீ வநதால தான எஙகளது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேண டிக்கொள. அதுவும உடனே சமமதி செய்யு மென்ப தறகுத தடையிலலை ஆயினும அது உன்னை ஓா உறுதி கேட்கும அஃதெனனையெனின் 'நீ எனககுமுன் சில காததூரததிற கபபாலேயே முன சென்று கொண டிருததல வேண்டும அவவாறு எனறுல குறிககபபட்ட காததூரததிற கபபாலேயே நீ செலலாது போனல் நீ எனககு இரையாக மனமிசையவேண்டும' என்பதே. அமமிருகததினுல குறிககபபட்டகாத தூரத்திற் கபபா

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போய்விடும். அங்ஙனமாயின் நீ அப்பிராணிக்கு உணவாகாதிருக்க ஒரு வழியுண்டு. என்னவென்றால் அம்மிருகம் மிகுந்த சிவபக்தியுள்ளது. வரும் வழியில் கோயில்கள் காணப்படுமேல் அக்கோயிலை மூன்று முறை வலம் வந்து ஈசனுக்குப் பூசனை புரிந்தபின்பு உன்னைத் தொடர ஆரம்பிக்கும். அது பூசை புரியும் நேரத்திற்குள் நீ வெகு தூரம் வந்துவிடலாம். நான் சொல்லும் மந்திரத்தை, அம்மிருகம் உன்னைக் கிட்டிய பொழுது உச்சரி. உடனே ஒரு சிவாலயமும் அதனைச் சுற்றி நந்தவனமும் தடாகமும் காணப்படும். அம்மந்திரத்தின் உதவியால் நீ அம்மிருகத்தின் நிபந்தனைக்குத் தவறி உயிரிழக்காது சுகமே திரும்பி வரலாம். என்றாலும் நீ அம்மிருகத்தை யழைத்துக்கொண்டு பட்டினம் வந்து சேருமவரையில் மூன்று முறைதான் உச்சரிக்கலாம். நான்காவது முறை உச்சரித்தாலும் அதன் பயன் சித்திக்காது. ஆதலினால் மூன்றாவது முறை மந்திரத்தை உச்சரிப்பதற்குள் இராஜ்ஜியம் வந்து சேரும்படி அத்துணை கடுகி வழி நடந்து வருதல் அவசியம்'' என்று அச்சிவ மந்திரத்தை யுபதேசித்தார் கிருஷ்ண மூர்த்தி. உடனே பீமசேனனும் தன்னாலியன்ற வளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷாமிருகத்தைக் கிட்டி, தான் வந்த காரியத்தை அதனிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ''வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னுடன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உள்ளது. அதாவது நீ எனக்கு முன் நாற்காத தூரத்திற்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன். அங்ஙனம் வருங் காலையில் நீ என் எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறுர உண்பேன என்பதறகு எளளளவும ஐய மிலலை!! என்றது.

வாயுமைநதனும அநங்பநதனைககுடடபட்டு, தனதந் தையை மனததில தியானிததுககொணடு காறறிலும கடுகி நடநதுவநதான புலிகுப்பிறந்தது பூனையாயப்போகாது எனற பழமொழி உணமையாயினும அமமிருகம நடநது வரும இடததினினறு நாறகாத தூரததிறகபபால நடநது வர பீமனால ஆகவிலலை. மிருகமோ அவனைக கிடடிவிட் டது உடனே கிருஷ்ணபகவான கறறுககொடுதத மநதி ரததைத யுசசரிததான மநதிரஙகளின் மகிமை ஒருகாலும் பொயககாதாகலின அககணமே வாவியுடன சூழநத நநத வனததுடன சிவாலயம தோனறியது அதனைககணட புருஷாமிருகம மிகுநத பகதி விசுவாசததுடன தடாகததி லிறஙகி நீராடி நநதவனததிலிருநத பூககளைககொயது சிவ பிரானைததுதிதது வணஙகி ஆடிபபாடியது. இதறகுள் பீமன பிழைததேன பிழைததேன என நெடுநதூரம ஓடி வநதான. இமமாதிரி புருஷாமிருகம தனனை நெருங்கு மிடஙகளில மநதிரஙகளை யுசசரிகக அஙகஙகுததோனறிய சிவாலயததில தரிசனஞசெயது பினனரே புருஷாமிருகம் வழிநடககுநத தலைபபடடது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜ ஜியததிறகு அதிக சொறபதூரததில மிருகததின எலலை யில ஒருகாலும தன எலலையில ஒருகாலுமாக நடககுஞ சமயதது அபபுருஷாமிருகம பீமனைப்பறறி "அபபனே! நீ என எலலையில அகபபட்டுககொணடாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக வேணடும் உனக்கு வேறு வழி யிலலை" எனறது. பீமனோ "இதென்ன விநதை? என் எல்லையில்தானே நானிருககின்றேன். எல்லை தபபிப்பிடித் தால நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி" என்றான். இவ

வீதம் புருஷாமிருகமும் பீமனும் நெடுநேரம் வாதாடி யாதொரு தீர்மானத்திற்கும் வாராமல் கடைசியில் தரும புத்திரரிடஞ்சென்று தங்கள் வழக்கைச் சொல்லிக்கொண் டனர். தருமத்தின் வேலியெனப் புகழ்பெற்ற தருமராஜன் இருவர்வாய் மொழியையுங்கேட்டு பீமனைப்பார்த்து 'தம்பி! மிருகத்தின் எல்லையைத்தாண்டி உன் ஒருபாதி யுடலே யிருந்தது ஆதலின் அப்பாதியுடலே உனதாகும். மற் றைப்பாதி மிருகத்தின் எல்லையிலிருந்ததனால் அப்பங்கு மிருகத்திற்கு உரித்தாகும், என்றுசொல்லி மிருகத்தினை நோக்கி "உன் எல்லையில் பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருந்தது அதனை நீ தட்டின்றி யுண்ணலாம்" என்ற னர். தருமபுத்திரரது நடுவு நிலைமையைக்கண்ட சபை யோரனைவரும் அவரை வியந்து புகழ்ந்தனர். மிருகமும் அரசன் தன்தம்பியென கிஞ்சித்தும் அவன் மீதிரங்கி நடுவு நிலைமை தவறாது கூறிய வாய்மொழியைக்கேட்டு "அரசே! தங்கள் தம்பியின் உடலத்தினை எனக்கு இஷ்டமில்லை யெனினும் தங்களது பட்சபாத மின்மையைப் பலர்க்கும் அறிவிக்க எண்ணினே யன்றி வேறில்லை" எனப்புகன்று பீமனது உடலத்தினின்றொழிந்து, பின்னர் தருமபுத்தி ரர் தான் எடுத்த யாகத்தை நன்கு நிறைவேற்றிச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

இக்காலத்திற் சிலர் ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெற்று அதன் பொருட்டுத் தங்களது மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாய்த் தாங்கள் கண்ணாரக் கண்ட நியாயத்தையுஞ் சொல்லாது நடுவு நிலைமை தவறிப் பொய்க்கரி புகல முன் வருகின்றனர். அது பேதமையினும் பேதமையன்றோ? அத்தகையோர் பின்வரும் பாடலைக் கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம பூண்ட மணிமாரபா! அயோததிககரசே! அணணுகேள
ஈரமிருகக மரமிருகக இலேகளுகிாநத வாறேது?
வாரஙகொண்டு வழககுரைததுமணமேல நின்று வலிபேசி
ஓாருசொனன குடியதுபோல உதிாந்துகிடககும தமபியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருக்குறள் யாகாவாராயினும நாகாகக, காவாககால
சோகாபபா சொல்லிழுககுபபட்டு

பரிமேலழகா உரை.—தமமால காககபபடுவன எலலா வற்றையும காககமாட்டாராயினும நா ஒனறனேயும காக்க; அதனைக காவாராயின சொறகுறறததினகண பட்டுத தாமே துனபுறுவா.

குறிப்பு:—மாநதரனைவரும தஙகளது ஐமபொறிகளை யும மனததையும அடககியாள வதவசியம. அவ்வாறு அவைகள எலலாவற்றையும அடககச சகதியில்லாது போவாரேயாயினும நாவை மட்டுமாவது அடககித தீய சொறகள நாவினினறும வெளிபபடாதிருகக முயலவது இனறியமையாத காரியம. அஙஙனம நாவடககமிலலாது வாய்க்கு வநததையெலலாம சொலவாாகளேயானால மிக வும வருநதநேரிடும.

உதாரணம்:—பூமகளும நாமகளும பொலிநது வாழ்நத சோழநாட்டினகண் ஆறைநகரில ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான வாழ்நதுவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியததால அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்துணை த்து என்று சொலலப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்துணை வாழ் வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லததிருநத பிரபுககளில முதன்மையாக அவன எண்ணப படடு வநதாளுதலின மூவேநதாகளும அவன பதவிககுரித தான கெளரவமளிததே வநதனா. ஓாநாள அமமனனா மூவருமே ஏசசபவாண முதலியாரைக காணவநத சமயதது அவன கழனிககுச சென்றிருநதனன. இதனையறி யாத வேநதா, முதலியாா மாளிகையில உளரோ என்று விசாரிகக அவவேகபபனது மனைவி "முதலியாாகழனி காணபபோயினா" என்றனள. அதுகேடட வேநதா முதலியாா முடி நடபபோயினரோ என்று ஏளனமாகப பொருளபடுமபடி கூறினா. உடனே மனைவி தன கண வனை மூவேநதருமே பரிகசிககின்றனர் என்றுதோநது அவா களைநோககி "இராஜ சிஙககஙகளே! முதலியாா முடி நடு வதுபொய்யே! அவா கேவலமாய் நாறறு முடிநடாா. ஆனால வேநதாகளது முடிகளைபபறிததது, அவாகளது சேனைக ளைச சினனபினனமாககி, உயுததகளமாகிய கழனியில அவறறை எருவாக இடடு, அககழனி நிரமபச் சிவநதரதத மாகிய நீரைததேககி, தாம ஏறிசசெலலும பட்டதது யானையாம பகடடைவிடுதது மிதிககசசெயது சேறாககி, அககுழைமசேறறில தான பறிததெடுதத வேநதா முடிகளை வரிசையாக நடடு, வெறறியாம வேளாணமைசெய்யவே சென்றிருககின்றனா" என்று பொருளபடுமபடி,

சேனை தழையாககிச் செஙகுருதி நீரதேககி
ஆனைமிதிதத அடிசசேற்றில—மானபரன்
மாவேநதனே கம்பவாணன் பறிதது நட்டான
மூவேநதர் தஙகள் முடி.

என்றொரு வெணபா எழுதியனுப்பினள். அவர்கள் அப பாடலைப பாாதது "ஓ! பெண்பால் பிதற்றிய வார்த்தை" யென அலட்சியஞ் செயது தஙகள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது நேரத்திற கெல்லாம கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும வீடு வநது சேர, அவன் மனையாள், மூவேந்தா வநது ஏசியதையும, தான் அதற்குப பதிலளித்ததையும அறிவிதது எவ்விதததிலேனும அம்மூவேந்தரையும் மானபஙகப படுத்தாது போனால தான கூறிய வாய்மொழி பழுதுறு மென வணக்கததுடன விண்ணப்பிததுக கொண்டனள ஏகமபனும சேர சோழ பாண்டியரது அகமபாவததை யடககவேணடு மெனக கருதித தனனிட மிருநத பூததததை யனுப்பிச 'சேரனைத் தூககிவா' என்றனன. அவவாறே பூதம இரவிற சென்று சேரன உறஙகிக்கொண்டிருநத மஞசததுடன அவனைத் தூககி வநது சேரததது. சினனாள காறும சேரனைச சிறையிலடைதது வைததுப பினன யாரால கேட்டேன் நோரால (வாயால) கெட்டேன் எனனும பழமொழியைச சிநதிதது வருநதிய சேரன வேணடுகோளுககிணஙகி அசசேரராசனை விடுவிததான. ஏகமபன அமமாதிரியே பூததததின உதவியால சோழனையும சிறை செயதான. சோழனும "ஐயகோ! அடஙகா மனனாகளை யெல்லாம புறஙகணடு இபபாரெஙகும புகழ்க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன வாழ்நது வநத நாம இககாலை நம குடி சனஙகளில ஒருவனாகிய ஏகமபனிடம சிறைபடவும காலம நேர்நததே! ஆ! படுகுழியில் சிககுணட களிறு போல பிரலாபிககவும விதிபோலும" என்று வலையிலகபபட்ட ஸிமமம போல பொருமி யிருநதான. வாய பதட்டம் வரிசை கெடுக்கும் எனனும முதுமொழி பழுதுபடாதனறே! நாள சில கழிநததனமேல் சோழன சிறையினினறு விடுவிககபபட்டுத தன நாடடையடைநதான. கடைசியிற பாணடியனிடம பூததததை யேவ அவன வேப்பமாலை தரிததுளளானாதலின பூதம அவனை யணுகப்பயநது

திருமபிவிட்டது. அதனை யறிநத ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரிததிருககும வரையில பாணடியனிடம பூதம செல்ல முடியாதாகலின வேபபநதாரை வஞசனையாயக கவா க்கருதி நாட்டியப பெண்களில திறமை வாய்நத நால வரை ஏவி, தஙகளது ஆடல பாடலகளினால அதனை வனை மயககி அவன அணிநதிருககும மாலையைப பெறறு வருமபடி அனுபபினன அஙஙனமே அநநஙகையா நால வரும பாணடிய சபையடைநது இநதிர சபையில நர்தத னஞ செய்யும அரமபையாதி கனனியரை விடபபதின மடஙகு ஆடிபபாடி அமமன்னவனை மகிழ்விததனர். மதுரை யரசனும ஆனநத பரவசனாய் அப்பெணகளுக்கு விலை யேறபெறற ஆடையாபரணஙகளை யளிககு அவாகள அப்பரிசை ஏற்றுககொணடாரிலலை ஆயினும பாாதி பனை நோககி "அரசே! இது சமயம தாஙகள அனபுட னளிதத பட்டாடைகளிலும முததுமாலை இரததினமாலை களிலும எங்களுககு ஆசை செனறிலது. தாஙகளணிந திருககும வேபபமாலையே நாஙகள விருமபுவது" எனறு ணாததினா அமமொழிகளைச செவியி லேறற பாணடி யன வேபபநதாரை யளிக்க மனமிலலாது மௌனஞ சாதி ததிருநதான. உடனே அநநாரியரில ஒருததி "தோழி களே! முனனம இநதிரன மீது கைவளை யெறிநது வெறறி கொண்ட மீனததுவச பாண்டியன ஆறை நகா வாசியா கிய ஏகமபவாணனது பேய வருமெனறஞசி யலலவோ தான அணிநதிருககும வேபபநதா தநதளிகக உடனபட விலலை" என னும கருததுத தோனற,

இலகு புகழாறை ஏகமபவாணன
அலகை வரும வருமென றஞசி-உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னிமிசை வணகை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன கைவிடான வேம்பு.

என்னும பாடலைப பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெணகள புனைனிலையில அவமானம நேரிடும்படி மாலை யணியாதிருபபது சரியனறு! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? எனறுன்னி மானமே பெரிதாகலின அதற்கஞ்சி உடனே மாலையை யீந்தனன. பெணகளும் பாண்டியன் உயிருககுச சமானமெனச சொல்லககூடிய மாலையைப் பெறறதும அடஙகா மகிழ்சசிபூணடு முதலியைககண்டு அவனிடம அதனைச சேர்ததனா. உடனே ஏகமபன தன் அலகையை (பூதம) யழைததுபபாணடியனைத தருவிதது முன சோ சோழரைச சிறையிலிட்டது போலவே அபபா ணடியனையும அருஞசிறையில வைததனன். சிறிது காலம் சென்றதும பாணடிய மனனன் சிறையினினறும விடுபட் டான முனனம இநதிப பிரதத நகரில இயறறப பெற்றி ருநத ஸ்படிக மணடபததில வழி தெரியாமல திகைதத துரி யோதனனையரைககணடு பரிஹசிதத துரோபதை அரசவை யில துகிலுரியப படடாளனறோ? ஆதலின் எவரும தங களபஞசேநதிரியஙகளில மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும நாவொனறையாவது அடககி யாளல வேணடும. இலலையேல அககுறறததால பெரிதும வருநதுவரெனபது நாம சொலலாமலே அமையும. அனறியும வாய்க்கோழு ப்பு சீலையால் வடிநதது எனற பழமொழியை மறவாது நாவை நனகு அடககி வருவதே சாலசசிறநத தெனபது வெளிபபடை. கீழே காட்டியிருககும பாடலை ஆழ்நத றியபபுகின மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நமபு வதற கிடமுண்டு

தேருளப புரவி வாரணத தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனன! நின தேச மேது? உனது நாம மேது.
புகல. செஙகையாழ தடவு பாணரே!
வாரும. ஒதத குடி நீரும நானும், மகதேவன்

ஆறை நகா காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
வெகு வரிசை பெறறு வரு புலவன் யான்,
நீரும இப்பரிசு பெறறு மீணடு வரலாகும,
அவன் முனறில்வாய் நிததிலசசிகர மாட மாளிகை
நெருஙகு கோபுர மருஙகெலாம * ஆருமநிறகும,
உயா வேமபுமநிறகும, வளாபனையுமநிற்கும,
அதனருகிலே அரசுமநிறகும, அரசைசசுமந்த
சில அததிநிறகும அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் — ஒழுககததின எய்துவா மேனமை, இழுககததின
எயதுவா எயதாப பழி.

பரிமேலழகா உரை :—எலலோரும ஒழுககததானே மேமபாட்டை எய்துவா; அதனினறு இழுககுதலானே தாம எய்துதறகு உரிததலலாத பழியை எய்துவா

குறிப்பு —யாவரும தஙகள வருணாசசிர தாமத்தில் தவறாதிருபபரேல மேனமையும புகழும அடைவா. பிராமணாகளோ தஙகள ஆசாரததில வழுவின தஙகள குலததிறகுரிய மேன்மையை யிழபபதுடன தாழநத வருணததிலுதிததவரினும கடையோராவா இஃதபற றியே விநாய புராண முடையார் 'தாழ்நத வருணததுதிததவரும ஒழுககததால தககோராவா; மேலாம வருணததுதிததிடினும வீழ்நத ஒழுக்கத்தா இழிவா" எனறு

* ஆர்=ஆததிமாலை சூடிய சோழன், வேம்பு=வேபபமாலை புனைநத பாணடியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன, அரசு=மறற அரசர்கள். அரசைச் சுமந்த அததி=அரசாகளைத தாஙகிய யானைகள்.

கூறியுள்ளார். பிறகு ஒழுக்கந்தவறிய ஒருவன் பெரும் புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர்கேடடைவது மல்லாமல் அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம் காரணமாக அவன் மீது அடாப்பழி கூறுவானாயின் அதனையும் உலகத்தார் அவனது அநாசாரத்தை நோக்கி அவன் அத்தகைய அடாப்பழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புவர்.

உதாரணம்:—பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்ற பாடலிபுத்திரத்தில் வெகு நாளைக்குமுன் சௌநந்தன் என்னுமோர் அந்தணனிருந்தனன். அவன் வேதாகமங்களை ஐயந்திரிபறக்கற்றவன்; சாஸ்திர புராணங்களின் கடலைக்கரை கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியர் திலகமாக விளங்கிவந்தான். ஆதலின் அந்நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ்விப்பிரனைத் தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர். அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும் என்பது முதுமொழியன்றோ? ஆகவே அந்நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேகம் விபரீதம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் அவ்வந்தணனை வரவழைத்து அளவளாவியறிந்து வந்தது மல்லாமல் தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன் அரசனாலும் பிரஜைகளாலும் யாவரும் எய்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த சௌநந்தன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியர்க்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிக்கரை சென்றனன். சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத்தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடம்புடன் வீடு திரும்பினான் திரும்பியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுகமாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாந்தி செல்லுகையிலும் அக்கன்னிகையைக்கண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உள்ள முருகி "நங்காய்! இக்காலை என் விரகவேதனையைத் தீர்க்காவிடின் என் ஆவி ஒரு க்ஷணமும் தரியாது" என்று வேண்டினன். அதற்கு அந்தையல் "விப்பிர சிரேஷ்ட! தாங்களோ உயர் குலத்திலுற்பவித்தவர், யானோ நீச குலத்தில் தோன்றியமாது. இதனை யாலோசித்தறியாது காமத்தால் மதி கலங்குதல் தங்களுக்கு அழகுமன்று ஆண்மையுமன்று. கற்றறிந்த பெரியோர்க்கு, பேதைப்பெண்ணாகிய நான் அறிவுறுத்தல் பொருந்தாது" என்றிடித்துக் கூறினள். அவ்வணிழையின் வசனம் செளந்தரன் கொண்ட ஆசைக்கனலை அதிகரிக்கச் செய்ததே யல்லாமல் அவித்தபாடில்லை. ஆதலின் அந்தணன் மீண்டும் அப்பெண்ணை நோக்கி "இக்காலை என்னைக் களிப்பித்து காமக்கடலினின்றும் கரை யேற்றாது போயின் உன் காலண்டையிலேயே என் பிராணனைப் போக்குவேன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை" என்னலும் "யானோ கன்னி கழியாப் பெண். தங்களுடன் அந்தரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின் என் குலத்துளோர் என்னைப் பிரஷ்டை யென்றொதுக்கி விடுவர். ஆகவே என்னை ஆயுளளவும் மனைவியாகப் பாவித்து என்னுடனிருக்க உடன்படின் தங்கள் மனக்கோரின் வண்ணம் நடக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன்" என்றனள் அத்தெரிவையும். மறையவனும் மங்கையின் மொழியின் வண்ணம் நடப்பதாய் வாக்குறுதி செய்து அந்நிமிஷமே அவளைத் தன் காமக் கிழத்தியாக் கொண்டனன். சிறிது

காலம் வரையில் ஒருவருமறியா வண்ணம் அவளுடன் அந்தரங்க சல்லாபம் பண்ணி வந்தான். நீசப் பெண்ணின் நேசம் ஏற்பட்ட தின முதல் அவனது குலதாரம் ஒவ்வொன்றாய் அவனை விட்ட கன்று வந்தது. பின்னர் தான் வேதவிதிப்படி அக்கினி சாட்சியாக மணம் புரிந்த மனைவி மக்களின் பாசமும் காற்றாய்ப் பறந்தோட, புதிய மனைவியின் இல்லத்திலேயே அல்லும் பகலும் அன்புடனுறைந்து வரத்தலைப்பட்டான். தலைமயிரும் கூரிய நகமும் வெள்ளிய பல்லும் தத்தம் நிலைமையில் நிற்கும் வேதியரும் தங்கள் தங்கள் நிலைமையிற் தவறுதிருப்பினன்றோ பூசியம் பெறலாகும்? நிலைதவறின் பூசியத்தைப் பறந்து விடுமென்பது திண்ணமல்லவா? அவ்வாறே சௌந்தரனும் தந்நிலைமை தவறி நீசப் பெண்ணின் பால் நேசமதிகரித்து அவளுடனேயே காலத்தைக் கழித்து வந்ததுமல்லாமல் தனது பூர்வகுலத்தின் நாமத்தை முற்றிலும் கைவிட்டுப் புலால் முதலியனவும் புசிக்கத் தலைப்பட்டு விட்டான். முன் அவனைக் கண்டதும் வந்தனை வழிபாடு புரிந்து வந்த அரசன் முதல் மக்கள் பலரும் அவனைக் கண்ணுறக் காணவும் சகியாதவர்களாயினர் என்பதை நம் நண்பரே நன்கறியக் கூடுமாகலின் நாம் சொல்லாது விடுத்தனம். நாளடைவில் ஆசார மிழந்த பாவத்தால் பிராமண தேஜஸையுமிழந்து நீச சாதியிற் பிறந்தவனைப் போலவே காணப்பட்டான் சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதல்வர் நால்வரும் புதல்வியர் மூவரும் தோன்றினர். ஆள் ஏற நீர் ஏறு மல்லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளர்க்கவும் விதி நேர்ந்தது. என் செய்வான்? அந்தோ பரிதா

பம்! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு வாழ ஒருப்படுவதெப்படி? ஆகவே அந்நகரைவிட்டு வேற்று நகரம் குழந்தை குட்டி குடிசுகளுடன் ஓடிவிட்டான். மற்றொரு பட்டணம் சேர்ந்தாலும் நிழல் ஒருவனைத் தொடர்வதுபோல அவனது தீவினையும் விடேன் விடேன் என்று பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள்ளும் எனினும் பண்டை மொழியும் பொய்க்காதல்லவா? ஆசாரம் இருப்பினன்றோ காசும் கிடைக்கும். ஆசாரத்தை அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமக்கையைக் காட்டி மறைந்து விடுவள் என்பது வெளிப்படை. சௌந்தரன் குலாசாரத்தில் வழுவாது வேதங்களும் நன்குமதிக்கப்பெற்று வந்தகாலையில் அவன் பெயரும் புகழும் பாரெங்கும் பரந்திருந்தது இது சமயம் அவன் வருணாசசிரம தாமத்தில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறி யிருந்தும் அவனை இன்னான் என உய்த்துணர்ந்தாரிற் சிலர் அவனைக் கண்டு பரிதபிக்கனர். மற்றுஞ் சிலர் 'அந்தோ! ஆசாரத்தினின்று வழுவின் நாமும் இப்பாடுபடவேண்டும்" என்றுணர்ந்து தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்றனர். ஈதிங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் சௌந்தரன் கூலிவேலை கிடைக்கப் பெறாது கானகஞ் சென்று விறகு வெட்டிவரச் சென்றான். அங்கு வழி நடுவே யிருந்த தடாகத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில் சற்றே இளைப்பாறி யிருக்கையில் குளக்கரையின் மற்றொரு மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவ்விடம் சென்று பார்க்க, முத்துமாலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்தத்துடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவுதான் தாமதம். கடந்த இரவு பாடலி புத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள

வா பலா புகுந்து அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வனைத் தேடிவராநிற்கச் சௌந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தனர். வந்து சேர்ந்தும் அவனிடம் மாலையிருப்பதைக் கண்ணுற்று, கையுங் களவுமாய்த் திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான் எனக் களித்த சேவகர்கள் சௌந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினர். வேந்தனும் சீர் குலைந்திருக்கும் வேதியன் கையில் முத்துவட மிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுவதில்லையென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளையிட்டான். அச்சமயம் அருகேயிருந்த மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி "நிருப! இதோ நிற்கும் திருடன் முன் நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த சௌந்தரன் போலக் காண்கிறான்" என்றனன். மன்னவனும் சற்றே நிதானித்தறிந்து "ஆ! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் என்னத் தகையிலில்லை, ஐயோ! இப்பாவி தன் பதவியை யிழந்தது மல்லாமல் சோரம்பண்ணவும் துணிந்தது விசனிக்கத்தக்கது? என்றாலும் என் செயலாம்; நெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல் இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டார் வீட்டில் கன்னமிட்டது போல் முன்னர் நம்மரண்மனையில் சிறப்புப் பல பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நமக்கே இரண்டகஞ் செய்தான்? இவனை என் செய்தாலென்ன? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னிருந்த பழக்கத்தால் இவனைத் தண்டிக்கவும் மனம் வரவில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று" எனக்கலங்கினன். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது பால் முன் சௌந்தரனிடம் அருமை கொண்

டிருந்த பிரதானியொருவன் எழுந்து "அரசே! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருந்துமாயினும் உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கொடூர தண்டனைக்கு ஆளாக்காது வறிதே விட்டு விடுதல் தர்மமன்று இவன் திருடியிருப்பான் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! இவன் கையிலிருக்கும் முத்து மாலையே தக்க சான்றாகும். மோகத்தின் வலியிற் சிக்கி குடும்ப பாரத்தை விருத்தி செய்து கொண்டான் வயிறு வளர்க்க வழி காணாது களவாடத் துணிந்தனன் என்பதற்கு ஈஷத்தேனும் ஐயமில்லை ஆதலின் இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாம் தண்டனையை விதித்தலே சாலச்சிறந்து" எனப்புகன்றான். இச்சமயத்தில் நகரெங்கும் பரவவே செளந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடியும் வந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத்திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் கும்பு கூடி அரசவையடைந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் செளந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றுஞ் சிலர் குலதர்மத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிட்சை கிடைத்தல் பொருந்துமென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சகவாசத்தை யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னித்தல் கூடும் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். செளந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது எண்பதுக்குமேல் இருக்கலாம் ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து சாங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்பது போல செளந்தரன் தற்காலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலைமையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோர்ந்து துடித்தான். செளந்தரனது வயோதிகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமக்கள் படுந்துயரத்தையும், முன் தான் அவனிடம் வைத்திருந்த மதிப்பையும் யோசித்து அரசனும் சௌந பால ஒரு சிறிது இரங்கினன். பிறகு ஒழுக்கத்தில் தவறியதனால் அந்தணன் அடைந்த கேட்டையும் மானக்குறைவையும் நினைக்க நினைக்க மன முருகாது போவராரும் நேயா ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

திருக்குறள். பகை பாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறனில்லாளைக் கண் நெறிகடந்து செல்வானிடத்து, பகையும், பாவமும் அச்சமும், குடிப்பழியும் என்னும் இந்நான்கு குற்றமும் ஒருகாலும் நீங்காவாம்.

குறிப்பு —பிறன்மனைவியை இச்சிப்பவனுக்கு இம்மையில் விரோதமும், பயமும், பழியும் உண்டாகி மறுபிறப்பில் பாவத்தால் வாதனையும் நேரிடும். இதுபற்றியே அறம், புகழ், கேண்மை, பெருமை இந்நான்கும், பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச்சேரா பிறன் தாரம், நச்சுவார்ச்சேரும் பகை, பழி, பாவம் என்று, அச்சத்தோடு இந்நாற் பொருள் என்று நாலடியார் முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூர்வம் இந்தியாவின் வடபாகத்தில் மனுநெறிப்படி செங்கோலோச்சி வந்த நந்தன மஹாராஜனது சபையில் புலவர்க்கோர் திலகம் போல விளங்கி வந்தார் வரருசி யென்பார். அவர் கல்விக்கடலைக் கரை கண்டவராயினும் பக்தபராதீனராகும் பரமசிவனை யடைந்து இலக்கண நூலைச் சம்பூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனர். அக்காலை தனது மனைவி உபகோசை யென்பாளைப் பிரிந்து போகும்படி நேர்ந்தது. தன்னிடமிருந்த தனம் யாவையும் தனது உயிர் நண்பனுயிருந்த இரணிய குப்தனிடம் சேமஞ் செய்து போயினர் ஈதிங்ஙனமிருக்க அவர் பாரியை உபகோசை ஒரு நாள் நீராடுவதற்காகக் கங்கை சென்றனள். அன்றையதினம் அப்பெண்மணி யணிந்திருந்த வெண்மையுடை அவள்கு இப்பறவையழகினை விளக்கேற்றிக் காட்டுவதா யிருந்தது கங்கை சென்று நீராடித் திரும்பி வாராநிற்க வரும் வழியில் எதிர்ப்படும் அனைவர் கண்களும் அவள் மீது படியாது திரும்பா தென்பது நிச்சயம் ஆகவே அப்பட்டணத்து மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய குமாரன் என்பான் மிகுந்த விரகவேதனைக்குள்ளாகி அக்கணத்திலேயே தன் வாதனையைத் தீர்க்கவேணுமென அவள் பாதங்களில் வீழ்ந்து மன்றாடினன் மிகவும் திகபிரமை கண்ட அப்பெண் இன்ன செய்வ தென்று தோன்றாது திகைத்து "இதுகாலை பேசச்சரிப்படாது. அடுத்த நாளிரவு தனித்து வரின் யோசிக்கலாம்" என்று வந்து விட்டனள். பின்னொரு வீதியில் அரச புரோகிதர் எதிர்ப்பட்டு மந்திரியைப்போலவே சில பசப்பு வசனங்களைப் புகன்றனர். அதற்கும் அப்பதிவிரதை முன்னவனுக்குக் கூறிய பதிலையளித்து விரைவாய் வீடு திரும்பினள். மீண்டும் வரும் வழியில் அந்நகரைக் காத்து வரும் கொத்துவால் அவள் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சாதும் கெஞ்சினன். அவனும் முன்னவரிருவருக்கும் அளிக்கப்பட்ட விடையைப் பெற்று மிகுந்த களிப்புடன் 'மறு நாள் பொழுது எப்பொழுது விடியும்' என எதிர்பார்த்திருந்தான் பின்னர் புலி வாயினின்றும் அதிர்ஷ்டவசத்தால் தப்பிய மான் பேட்டினைப்போல் உள்ளம் பதைக்க இல்லம் வந்து அத

துணை அவமானத்திற்கும் காரணமாயிருந்த தனது இயற்கை யழகினை வெறுத்தவளாய் வருந்தியிருந்தனள். இவ்விவரங்களை ஒருவரு மறிந்திலா' மற்றை நாள் அதிகாலையில் அவசர நிமித்தம் சிறிது பொருள் வேண்டுமெனத் தன சேடியருள் ஒருத்தியை இரணிய குப்தனிடமனுப்ப அவன் பணத்தை மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு "எண்ணிப தத்து அங்கையிட்டால இந்திரன் மகளும ஆங்கே வெண்ணெய்க் குன்று எரியுற்றுறபோல மெலிந்து பின் நிற்கும்" என்ற வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்து உபகோசைபால வந்து "பெண்ணே! இன்று என்னுடன் மருவியிருப்பின வாருசியால வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு தனத்தையும தந்து விடுகின்றேன். இல்லையேல ஒரு காசு கூட அளியேன" என வெருட்டினன். என்செயவாள! அந்தோ பாவம! பட்டகாலிலே படும கெட்ட குடியே கெடும் எனபது போல ஒருவர் பின ஒருவராய் அவளது கற்பைக் கலைத்துச் சுகமனுபவிக்க யோசித்தனர். என்றாலும 'சிறைகாக்கும காப்பு எவன செய்யும்? மகளிர நிறை காக்கும காப்பே தலை' என்ற வள்ளுவனார் வாக்கிற்கோர இலக்கண மாயிருந்த அதனையல் மற்றையோர்க்குக் கூறியதையே அவனுக்கும கூறினள இரணிய குப்தனே தன் எண்ணம பலித்ததென்ன அகம மலர்ந்து சென்றான உடனே உபகோசை, சேடியர்கள மூலமாய் நிரம்பவும் கெட்டியான ஏணையைத தருவித்து அதிற்கஸ்தூரி முதலிய வாசனைத் திரவியங்களைப பெய்து சுகந்த பரிமளங்கமழும்படி. தயாரித்தனள். குறித்த காலம நெருங்கியதும் குமாரன் என்னும் மந்திரி ஆடையணிகளால தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டையடைந்தான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னுந் துணைவனைக் கைகொ

ண்ட அவ்வணிதாரத்தினை "நீராட வாருங்கள்," என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை ஏவித் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனள். சேடியர்களும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற்குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியர் வரவறிந்த மந்திரிக்கு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்டதென்னலாம். உடனே தனக்குப் பணிவிடை புரியும் சேடியரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியர் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மன்றாடினன் மந்திரி. சுகந்த கிலெண்ணை உடல் முழுவதும் தடவியாயிற்று. ஸ்நானம் மாத்திரம் நடைபெறவில்லை. ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனை அங்குக்கிடந்த நெற்குதிரொன்றில் ஒளித்து வைத்தனர். விதியின்றி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின் புரோகிதருக்கும் கொத்தவாலுக்கும் மந்திரிக்கு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நன்கு நடந்தேறின. முடிவில் சங்கேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று "ஆசைக்களஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிடம் வைத்துச் சென்ற தனத்தை யளிக்க மனமுண்டா?" என்றதும் அறிவிலியாகும் இரணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினள் என்று களி கூர்ந்து "நாளை யளிக்கத் தடையில்லை" எனப்பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறையைக் கிட்டி "இவ்வில்லுறையும் தெய்வங்காள்! வர்த்தகர் கூறிய வார்த்தைக்கு நீங்களே சாட்சி" என்றனள் உபகோசை. பிறகு வியாபாரிக்கும் மங்கள ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியா யிருந்தது. உடனே சேடிகள் அம்மூடனை நோக்கிப் "பேதையே! இக்கணமே உன் இல்லம் சேர்ந்து விடு. இன்றேல் மரியாதைகள் நடைபெறும்" என்றனர். இரணிய குப்தன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டான். அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு ஆத்த சந்திர பூஜை நிறை வேறியது மல்லாமல் வெளியே துரத்தவும் பட்டான். என் செய்வான்? சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை; சொன்னால் வெட்கம்! அழுதால் துக்கம்! இறுதியில் ஒன்றும் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினன் இரணியகுப தன். 'பதிவிரதைகளுக்குப் பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்' என்று விளக்கேற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும் குண திசையில் உதமாயினன். நாய்கள் யாவும் இரணிய குப்தனைப் பின் பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக் கண்ட சிலர் பைசாச மெனப்பயந்து சுரங்கொண்டனர். வேறு சிலர் அவனை உற்று நோக்கி நிதானித்தறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழைத்து வந்து கை கொட்டிப் பரிகசித்தனர். இம்மாதிரி தெருவில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குப்தன் மானம் மிழந்து தன் பிராண னொன்றுடன் வீடு சேர்ந்தான். பின் சற்று நேரத்திற் கெல்லாம் உபகோசை நந்தன ராஜன் சபா மண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம் வைத்துவிட்டுப்போன மூலதனத்தை வாங்கித் தரும்படி விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். உடனே அரண்மனைச் சேவகர் இரணிய குப்தனிடஞ் சென்று "அரசன் கட்டளையால் அழைத்துப் போக வந்தோம்" என்றதும் தன் டனுமெலங்கும் நிரம்பியிருக்கும் கீலெண்ணையை ஒருவாறு

சத்தம் செய்து கொண்டு இராஜ சபை வந்து சேர்ந்தான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வரருசி தன்னிடம் எள்ளள வும் பொருள் வைத்துச் செல்ல வில்லை" என்று சொல்லி விட்டான். உபகோசை மற்றவர்களையும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என் கணவன் மந் திர வன்மையால் இல்லுறைத் தெய்வங்களை நெற் குதிர் களில் அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடந்த இரவு வாத் தகன் மறு நாள் பொருள் தருவதாக அவைகளின் முன்பு பகர்ந்ததற்கு அத் தெய்வங்களே சாட்சி. சமுகத்தில் அவைகளைத் தருவித்து விசாரிப்பின் உண்மை வெளி யாகும்' என்றனள். அம்மடந்தையின் வசனம் அரசனு க்கு மிகுந்த வியப்பை யுண்டாக்கிய தாகலின் குதிர்களை உடனே சபைக்குத் தூக்கி வரும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே குதிர்கள் மூன்றும் சபைக்குக் கொண்டு வரப் பட்டன. பின்னர் உபகோசை அக்குதிர்களை நோக்கித் "தெய்வங்களே! நேற்றிரவு வாத்தகன் உங்கள் முன்னி லையில் கூறிய வசனத்தை உள்ளவாறே வெளிப்படுத்தா விடின் இக்குதிர்களினின்றும் உங்களை வெளிப்படுத்தித் துரத்தியடிப்பேன்' என்றனள். அவள் பேசி முடியுமுன் அத்தெய்வங்கள் மிகவும் பயந்து "அரசனே! கடந்த இரவு வரருசி தன்னிடம் வைத்துப் போன பொருள் யாவையும் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டான் வாத்தகன். இது உண்மை!" என்று உரக்கக் கூவினார்கள்.

பின்னர் வாத்தகனும் விதியன்றி உண்மையை ஒப்புக் கொண்டான். குதிரில் இல்லுறைத் தெய்வங்கள் இருக் கலாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லலாவது! என்று அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா வியப்பு உண்டா யது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சமமதத்தின் மீது குதிர்களைத் திறக்கச செய்தான்' கரிய திருககோலததுடனும சுகந்த கிலெண்ணையுடனு மிருக்கும மூன்று தெய்வங்களும் வெளி கிளம்பின ஆங்கிருந்த ஒருவாக கேனும் அவர்களை இன் னாரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யெனபாள அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச சென்ற தினம தான கஙகைக்கு சென்று நீராடி வருகையில தனனை வந்து மந்திரி, புரோகிதா, கொததுவால முதலிய மூவா கெனுசிக கூததாடியதையும அவாகளுககுத தான சாதுரி யமாய் விடை பகாந்து தபபியதையும, இரவில அவாகளு ககு மரியாதை செயவிததததையும சவிஸ்தார மாகக கூறி னள. பினபு அரசன உபகோசையின கறபின திறததிறகு மெசசி அவள கணவனது பொருளை இரணிய குபதனிட மிருந்து வாஙகித கொடுததது மலலாமல அப்பெண்கள் நாயகததைச சகல மரியாதை யுடன அகததிறகு அனுப்பி வைததான அதன பினனா இராஜ சட்டபபடி அநநால வா பொருளையும பறி முதல செயது பட்டணததினின றும அவாகளை விரட்டி விடடான நறகுலததி லுதித்த உததம நங்கையாகள தஙகளுககு எவவித இடை யூறு நேரினும கறபினினறு ஒரு சிறிதும தவறுர்கள எனபது வெளிபபடை. அதுவு மலலாமல பிறா மனைவியை இசசிப பவா படாத பாடு படுவானறே?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

திருக்குறள். பொறுததல் இறப்பினை யெனறும, அதனை
மறததல அதனினும நன்று.

பரிமேலழகா உரை:—பொறை நனறு கலான் தாம் ஒறுததறகு இயன்ற காலததும பிறர் செய்த மிகையைப

பொறுக்க, அதனை உடகொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தல் பெறின் அப்பொறையினும் நன்று.

குறிப்பு:—அன்னியர் நமக்குத் தீங்கிழைப்பின் அவரை ஏற்றவாறு தண்டிக்க நம்மால் முடியுமாயினும் அவர் மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை யோடிருத்தல் மிகவும் நல்லது. மேலும் அவர் நமக்குச் செய்த கெடுதியை அந் நிமிஷமே மறந்து விடுதல் அப்பொறையினும் மேன்மையுடைத்து.

உதாரணம்:—பஞ்சபாண்டவர் துரியோதனாதியருடன் சூதாடி அரசிழந்து, பன்னிரண்டு வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்யும்படி நேர்ந்ததென்பது யாவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறு அவர்கள் தங்களைப் பிறர் இன்னரென அறியாவண்ணம் உருமாறி முறையே கங்கபட்டர், பலாயனன், பிருஹன்னளை, தாமக்கிரந்தி, தந்திரிபாலன் எனவும் துரௌபதி சைரந்தரி யெனவும் நாமஞ் சூடிக்கொண்டு விராட ராஜனது மாளிகையில் வேலையிலமர்ந்தனர். துரியோதனனோ பாண்டவர்கள் எங்குளர் எனக்கண்டறியும் வண்ணம் நானாபக்கங்களிலும் வேவுகாரர்களை யனுப்பி அறிந்திலன், இவரும் மச்ச நாட்டில் வசித்தல் வேண்டுமென ஊகித்தறிந்து அவர்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்தி விடின் மறுமுறை அவர்கள் ஈராறு வருஷம் அரணியத்தில் சஞ்சரிக்கும்படி அனுப்பி விடலாமென ஆசை கொண்டு அவ்விராட மன்னனுடன் போர் புரியச் சென்றனன். இங்ஙனம் போர் புரியின் விராடனரண்மனையில் வாழ்ந்து வரும் பாண்டு புத்திரர் அம்மன்னவனுக்கு உதவி புரிய வருவர், அக்காலை அவர்களைப் பகிரங்கப்படுத்தி விடலாம் என்பதே துரியோதனன் கொண்ட சூழ்ச்சியாகும். கௌரவர் தன் நாட்டின் மீது

தண்டெடுத்து வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என் செய்வதெனத்' திகைத்து நிற்க அவன் மைந்தன் உத்தரன் பிருஹன்னளையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்த களஞ்சார்ந்தான். எனினும் அது வரையில் போர் முகத்தைக்கண்டறி யாதவனாதலினாலும் அரசர்க்குரிய ஆண்மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெறாதவனாதலினாலும் கௌரவரது கடற்பெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான். புறங்காட்டி யோடிய உத்தரனைப் பிருஹன்னளை தேற்றித்தானே போர்க்கோலம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அமர்க்களஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் சமர் முறுக்கி வெற்றிமாலை சூடினான். என்றாலும் உத்தரனே வெற்றி வாகை பெற்று வருகின்றான் என விராடனுக்குத் தூது விடுத்தான். வெற்றி வாகை பெற்று வரும் தன் புதல்வனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனையுடன் அனுப்பித் தான் கங்கபட்டருடன் கவறாடி யிருந்தான் விராடன் ஆட்டத்தின் நடுவே தன் மகன் கொண்ட வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய விராடன் உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் அர்ச்சுனனே யென்றறிந்த கங்கபட்டர் விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும் அமரில் முன்நிற்க மாட்டாதபடி அத்துணை வில்லாண்மை வாய்ந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்லவன்? நமதரண்மனையில் பேடியுருச்சமைந்து வதிந்து வரும் பிருஹன்னளையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்' என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி "மிகச்சிறந்த வில்லாளியான என் குமாரன் வெற்றி பெற்றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழ்வது உசித

மல்ல" என வெகுண்டான். உடனே கங்கபட்டர் குறுநகை நகைத்து "அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத் தாங்கள் அறியீர் போலும். அல்லாமலும் வீரசிங்கங்களாகிய பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன் இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய உத்தரன் ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போர் முகத்தைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிருஹன்னளையே வெற்றி கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பது திண்ணம்" என மறுபடியும் இயம்பினர். கங்கபட்டரது வார்த்தை விராடனது கோபக்கனலைக் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்ததென்பது வியப்பல்லவே! ஆதலின் அம்மன்னவன் கங்கபட்டர் மீது கோபமூண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன் பாசிகையினால் உடனே கங்கபட்டரது நாசியினின்றும் உதிர வெள்ளம் பெருக்கத் தலைப்பட்டது. அச்சமயம் கங்கபட்டராகிய தருமர் உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு கையால் நாசியை அமுக்கிக்கொண்டனர். பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சைரந்தரி விசனமும் பயமும் கோபமும் அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உத்தரியத்தால் அவ்விரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொற்கிண்ணத்திற் பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன், கங்கபட்டருக்கும் சைரந்தரிக்கும் அந்தரங்க நேசம் இருத்தல் கூடுமென உன்னி அவளை நோக்கி "நீ கங்கபட்டருக்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறியேன்" என்றவளவில் வண்ணமகள் கூறுவாள்:- "இராஜனே! இக்கங்கபட்டரது உதிரத்தில் எத்தனை துளிகள் பூமியில் விழுகின்றனவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜ்யத்தில் அனாவிருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவிக்கும் ஏதோ கொஞ்சகாலம் தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்து வந்த பாசத்தினால் உம்

மீதிரங்கி உதிரம் தரையில் வீழா வண்ணம் காத்தேன். விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை" என்பதே!

பிறகு உத்தரன் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன் எனக் காவலோர் வேந்தனுக்குரைத்தனர். அப்பூபதியும் 'இக்கணமே என் மகனை இங்கழைத்து வருக' என்றனன். அத்தருணம் கங்கபட்டர் வாயிலோனைத் தனியே அழைத்து "இது சமயம் உத்தரன் ஒருவனை மட்டும் இங்கழைத்துவா. பிருஹன்னளையை உள்ளே விடவேண்டாம். ஏனெனில் என்னைப் புண்படுத்தி உதிரம் ஒழுகும் வண்ணம் செய்தவனை அவன் கண்ணுறக்காண்பானேல் கோபாவேசங்கொண்டு அவனை ஆவிகொள்வன். பின்னர் இந்நாடும் நிர்மூலமாகிவிடும்" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே உத்தரன் மாத்திரம் உள்ளே வந்து தருமராஜனைப் பார்த்தபடியே தன் தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான். வணங்கி யெழுந்ததும் தன் பிதாவை நோக்கி "கங்கபட்டர் உடலினின்று உதிரமொழுகும்படி புண் செய்தான் யாவன்? அத்தகையானுக்குக் கேடு விளையுமே! கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே" எனப் பதைபதைத்தான். விராடனோ "மைந்த! மதிகெட்ட கங்கபட்டரை அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புகழைச் சகியாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதலின் அத்துராத்மாவைத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டாயப்பா நீ?" எனப் பதிலளித்து, தன் மைந்தனை மார்போடணைத்து "மதலாய், நீ எவ்வாறு துரியோதனாதியரை அபஜயப்படுத்தி வெற்றிமாலை சூடினை? அதனையறிய ஆவல் பூண்டுளேன் யான்" என்று வினவினன்.

இவவாறு தநதையும தநயனும உரையாடியிருக்கை யில கஙகபட்டா சபையை விடடகனறு தான எபபொழுதுமிருககுமிடஞ் சோநதனர் அசசமயம பீமனும அாசசுனனும் தங்கள் தமயனைக்காண வநது அவா முகம வாட்டமுறறிருபபதைககண்டு 'ஏதோ சமபவம நோநதது போலும" எனவறிநது மௌனமாய் நின்றனா. அகத்தினழகு முகத்தில் தெரியு மலலவா ? தரும புததிரரும தன் தமபியரை உறறு நோககித "தமபிகாள ! பாாததிபனும யானும சூதாடியிருககு அவன தன் மகன் உததரனைப் புகழநது பேசினன அது கணட யான பிருஹனனளையே வெறறி சூடியவன எனறதும அவன என்மீது வெகுணடு சூதாடு கருவியால கனனததிலடிததனன் உடனே உதிரமொழுகியது. இதனை நீஙகள அறியின அவவிராடனை தன தாயாதிகளுடன அநதகனுலகு சேர்வனே எனறு வருநதுகினறேன அது பறறியே உஙகளைககணடதும நான மௌனஞசாதிததிருநதேன" எனறு கூறினா. ஆ ! ஈதனறோ பெரியாா தனமை? சிறியவா ஒரு பிழை செயயின மேலவா பொறையைப பூஷணமாகக கொணடு பிழை செயதாரைக குறிதது 'அநதோ ! அவவறிவிலி மடமை இடறுககுளளாககிய காரணததால நாச முறுமே" எனறு அவன மீதிரஙகுவா

பிறகு மூககு நுனியில கோபஙகொளளும பீமன "பொறுமை பொறுமை யெனறு நமது அணணா முததணணா அனறு அரசவையில அபபாவியா துகில உரியுங காலததும நமமை யடைககினா இககாலையோ தானே விராட ராஜனால அடிபடடு இரணம படடும அவனழிநது போய்விடுவானே' எனறேஙகுகினறனா. இபபொழுதே அபபஞசை விராடனைப புததிர பௌததிரஙகளு

டன் ஆவி துணித்து அந்தகனுக்கு விருந்தூட்டி நம தண்ணனை அவனது அரியாசனத்தில் அமர்த்திய பின்னரே அன்னம் புசிப்பேன்" என்று இடி முழக்கம் போல் கர்சனை செய்தான். அர்ச்சுனனோ வெனில் "நமது தமையனாரது பொறுமையினால் நமக்கு இவ்வளவு கேடுகள் விளைகின்றன. இனி அரைக்கணமும் காலந்தாழ்த்தல் அழகன்று விராடனைப் பந்து மித்திர களத்திரங்களுடன் வேரறுத்த பின்னரே வேறு காரியம் பார்க்கவேண்டும்" என்று ஆக்கிரங்கொண்டான். அக்காலை தருமர் பூண்டிருந்த பொறுமையை நாம் என்னென்று எடுத்துப் புகழுவது. தம்பியர்க்கு உத்தரவளிப்பின் உடனே விராடராஜன் காற்றிலகப்பட்ட தூசிபோலாவானன்றோ? கோபம் யாரிடத்துச்சென்று பலிக்குமோ அவன்மீதுகூட பொறை கொள்ளுதலன்றோ சான்றோர்க்கழகு! சுருங்கச் சொல்லின் 'எல்லாம் ஒறுக்கும் மதுகை உரனுடையாளன் பொறையே பொறை' என்ற சமணமுனிவர் வாக்கிற்கு இலக்கணமாயிருந்தனர் கங்கபட்டர் ஆகவே தருமர் தம்பியரைநோக்கி "நீங்கள் சொல்வது உண்மைதான் சொல்லியவண்ணம் செய்து முடிக்கும் ஆற்றலும் தங்களுக்கு உண்டென்பதை நான் நன்கறிவேன். என்றாலும் பொறுமையென்னும் பேரணியைக் கழற்றியெறிய ஒருப்படேன் யான் பொறுத்தார் அரசாள்வார் பொங்கினோர் காடாள்வர் என்ற பண்டைமொழியை யறியீரோ?" என்று அவர்களைச் சாந்தப்படுத்தினார் இங்ஙனமிருக்க விராடராஜன், தன் மைந்தன் உத்தரன் வெற்றி கொள்ளவில்லையென்றும், பிருஹன்னளையே வெற்றிவாகை சூடியவனென்றும் உணர்ந்து "ஐயகோ! ஆய்ந்தோய்ந்து பாராதான் தான்சாக்கடவது என்றபடி நாம் நாசமடைந்

தா

விடும்படி நேரிடுமே! என்செய்வேன் தெய்வமே. குண மெனனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயும் காத்த லரிதே! கடல் கொதிப்பெடுத்தால் விளாவுநீர் எங்கே? என்றபடி பாண்டவர்க்கு அபராதஞ் செய்தேன் அவர் கோபமுள்ளவரேல் இனி ஒருகணமும் இந்நாடு தரியாது என்று அறிவு தலைப்பட்டவனாய் ஓடோடியும்வந்து தரும புத்திரர் இருக்குமிடந்தேடி அவர்காலில் வீழ்ந்திறைஞ்சி "மன்னா மன்னா! சிறியேன் அறியாது செய்த பெரும்பிழை யைப்பொறுத்து எனக்கும் என் நாட்டாருக்கும் அபய மளிக்காதுபோயின் இப்பொழுதே என்னுயிர் என்னை விட் டகலும்" என்று வாய்விட்டலறி மிகவும் கெஞ்சினன். கங்கப்பட்டரும் விராடனை வாரியெடுத்து "அரசே! ஏன் இத்துணை பயம்? அஞ்சேல்! உமக்கு அபயமளித் தேன்" என்று அவனைத் தேற்றினார் தருமரொழி ந்த மற்றைப்பாண்டவர் நால்வரும் விராடன் மீதுகோபம் ஒருபக்கம் அலைக்க, தருமரது பொறுமை யொருபக்கம் வலிக்க ஒன்றும் முறையாது நின்றனர். பின்னர் விராட னது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவன் மகள் உத்தரையைத் தனதம்பி அர்ச்சுனனுக்கு மணமுடித்து இன்பமாய் வாழ்ந் தனர்.

17-வது கதை. அழுக்காறாமை.

திருக்குறள்
அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும் ஒன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீன் பது.

பரிமேலழகர் உரை :—அழுக்காறு பகைவரை ஒழிந்தும் கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின் அவ்வழுக்கா றுடையார்க்குப் பகைவர்வேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொறாமையென்னும் துர்க்குணம் ஒருவனிடத்திருக்குமாயின் அவனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் பகைவர்களில்லையாயினும் அப்பொறாமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆகலின் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ளலாகாது.

உதாரணம்.—சோழராஜனால் சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பர் ஒருகால் அம்மன்னவன் மீது கோபங்கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அஞ்ஞாதவேஷமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்து அவனிடம் தான் கம்பரிடம் அடைப்பைக்காரனாயிருந்ததாக அறிவித்து அவ்வேலையிலமர்ந்தனர். அங்ஙனம் வாழ்ந்து வருநாளையில் சேரராஜனது சமஸ்தான வித்வான்கள் கம்பராமாயணத்தை அரசன் மனமகிழப் பிரசங்கித்தனர். அடைப்பைக்காரனாய் அரசனண்டையிலிருப்பவர் கம்பரென ஒருவருமறிந்திலர். புலவர்கள் இராமாயணத்தை வெகு திறமையுடன் எடுத்தியம்பியபோதிலும் பாட்டின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களை உள்ளவாறறிந்து உரைத்தாரில்லை. அதுகண்ட கம்பர் சேரபிரானை நோக்கி "அரசே! நமதரண்மனைப் புலவர்களது பிரசங்கம் இனிமையாயிருந்தபோதிலும் செய்யுளில் இலைமறைகாய் போலிருக்கும்பொருள் நயங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்வதாகக் காணப்படவில்லை" என்றனர். உடனே சேரன் "அதனை நீ எவ்வாறுணர்ந்தாய்" என, "நான் எக்காலத்தும் கம்பரருகேயிருந்து அவரது பிரசங்கமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனாதலாற்றான்" என்று பதிலளித்தனர் கம்பர். அங்ஙனமாயின் உன்னுடன் கூடி மேல் கம்பரிடம் கேட்டறிந்தபடி சிலபாகங்களைப் பிரசங்கஞ் செய்பார்ப்போமெனச்சேரன் செப்பியதும் கண்டோரனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் கம்பர் சிலபாடல்களைப்

பிரசஙகிததனா அடைபபககாரனது சொலவனமை யைக கேட்டானநதித்த சேரன அககணமே கமபருககு மேனமை பலபுரிநது அவருடன பநதிபோஜனமும செய் யத தலைபபட்டுவிட்டான அசல்வாழ்ந்தால் ஐந்துநாள பட்டினி கிடபபான் எனனும பழமொழிககிணஙக, அடைபபககாரனிடம சேரன காட்டிவரும அனபையும மதிபபையும கணடு சகியாது அழுககாறு கொணடவித வானகள எவவிததததிலேனும அடைபபககாரனது அந தஸததைககுறைதது விடததீரமானிததவாகளாய் அரச னது நாவிதனைததனியே யழைதது "எபபடியாவது அடைபபககாரனை உன இனததாலென்ன அரசனறியுமபடி செயயவேணடு" மென அவனகையில ஏராளமான பொருளையளிததனா பணமென்றால பிணமும் வாயைத் திறக்கும் எனபது பணடை மொழியலலவா? ஆகவே நாவிதன பாவாணாது வேணடுகோளுககிணஙகி அவாகள் எணணததை நிறைவேறறததககக சமயததை எதிபாாத திருநதான. ஒருநாள கமபா அரசவையிலிருநது வெளியே வர நாவிதன அவரைக கட்டிககொணடு "அணணே! உனனைபபிரிநது வருஷஙகள பல ஆயினவே! என நல வினைபபயனால இனறு உனனைக கணணாரககாணவும நோநதது" எனறழுதான.

அச்சமயம கமபர் "இது வல்லாரொருவன செய்த சூழ்சசிபோலும்" என நினைததுததானும அவனைக் கட்டி யழுது பினபு "தமபி! உனகுழநதை குட்டிகளைபபார் தது நெடுநாளாயின. ஆகவே அவாகளைககாண எனககு அவாமேலிடுகினறது" என, இருவருமாக அமபட்டன் வீடு சென்றனா. பாலா, விருததா, குரு, தெய்வம இவர்கள் முன்னிலையில வெறுங்கையுடன் செலவது உசித

மல்லவாதலின் கமபா நாவிதனமககளுககினிய நலனுணடி களை வாஙகிசசெலல மறநதாரிலலை வீடு சோநததும மயிர் விஜேனுன தன இலலாளைநோக்கி "அடி பெணணே! இதோ உனமூததார வந்தார" எனறுன. உடனே அவ ளும ஓடிவநது கமபரைக கணடுகளிதது அவருககு அபரி மிதமான ஆசார உபசாரஙகள புரிநதனள சிறிது நேரத திறகெலலாம கமபருககு நலலனனம பரிமாறபபடடது அககாலை கமபா "தமபி! நான உனவீடடில உணபதறகு முன சில வழககுகள உனனுடன பேசவேணடும அவை யெனனவெனில நமமுடைய தநதைகாலததில நமது சொததுககள பிரிவினையாக விலலையலலவா? இதுவரை யில நீயே அவையனைததையும ஆணடனுபவிதது வநதா யாதலின என பாகபபஙகை எனனிடம கொடுததலவசி யம மேலும இராஜாஙக ஊழியததை நான் சிலகாலம் அனுபவிபபது முறறிலும பொருததமாகும" எனறவள வில், அதனைமறுகக வகையிலலாது தான புலவாகளிட மிருநது பெறறதனததையும அரணமனையில வேலைபார்க குமபாததியதையும கமபருககளிததான நாவிதன. பினனா கமபா "இராஜாஙகவேலையை முழுமனதுடன் நீ எனககு அளிததாயெனினும மனனவனிடம சென்று அவன அனுமதி பெறலவேணடும" எனறனர். அவ் வாறே நாவிதனும அதறகுடன்பட்டான.

எதிஙஙனமிருகக "அடைபபககாரன அமபட்ட னெனபதை யறியாது அவனுடன சமபநதி போஜனமும் பண்ணிவிட்டோமே!" என்று மிகவும மனம வருநதிய சேரன் முடிவில ஒருவாறு தேறி, கல்வியிறபெரிய கம்பர் அமபட்டனை அடைபபதொழிலிறகு ஏறறுகொண்டிரார். ஆதலின அதன உண்மையைததேர்தல வேண்டுமென மதி

த்து வேவுகாரர்களைக்கூவி அவர்களிடம் தன ஐயத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தினான். அவ்வாறே ஒற்றர்களுமவிரைந்து சென்று ஓர் நொடிப்பொழுதில் திருமபிவநது "மன்னர் மன்ன! அடைபபககாரன் அமபட்டன் என்பதில் எள்ளவும ஐயமில்லை. அவன இதோ சமுகம வருவான் தன் குலததிறகுரிய வேலையை ஏற்றுககொள்ள" என்று கைகட்டி வாய்புதைததுச் சொல்லினர். அசசமயம அரசனது மனநிலைமை எவ்வாறிருநதிருககுமென நயநேயா நன்குணர்நது கொளவாராதலின அரசன்மனம தீயிலிட்ட புழுபபோல துடிததது என நாம சொலலவும வேண்டுமோ? சிறிது பொழுதிறகெலலாம நாவிதா இருவரும அரசவை வநது சோநதனா. சோர்நததும கமபா சேரனை நோக்கி "மன்னாதிலக! என்தமபி இதுகாறும அரண்மனை ஊழியஞ் செய்துவநதான. இனி அதறகுரியவன் யானே" என நியமபி நாவிதன் எழுதிககொடுத்த சீட்டையும காண்பிததனா அரசனும 'அஙஙனேயாகுக' என்று உததரவளித்தான. மீண்டும கமபா "வேநதே! ஒரு வேண்டுகோள். என தந்தையினது அநதியகாலததில இரண்டு வயிரச்சிலமபுகள் (பெண்கள காலிலணியும ஆபரணம) இருநதன. அவறறில ஒன்று என்னிடமுளது. மற்றொன்று என தம்பியிடம இருததலவேண்டும" எனப் புகன்று கலைமகளைத தியானித்த மாததிரததில அத்தேவியினது இடதுகாற்சிலமபு தன் கைதனில வரபபெற்று அதனை யரசனிடம் சேர்த்து "இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதறகு ஏறறதாகும். ஆதலின் மற்றையதையும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும" என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த இராணியும் அச்சிலம்பின் மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன் பழைய நாவிதனை விளித்து 'இன்னொரு சிரைப்பு எங்கே' யென்றதும், என் செய்வான் நாவிதன்? ஒன்றுந் தோன்றாது ஆடுதிருடிய கள்ளனைப்போல கிணறு வெட்டப்பூதம் புறப்பட்டதே என்றேங்கி நின்றானென்பது வியப்பல்ல. கம்பரும் அவனைப்பார்த்து "அடே! தம்பி! நமக்கேன் அச்சிலம்பு? தாமதியாது பார்த்திபனிடம் சேர்த்துவிடு" என்றார். நாவிதன் திகப்பிரமை கொண்டவனாய் "என்னிடமில்லையரசே!" எனப் பணிவுடன் பகர்ந்தான்.

"கோலாட்டக் குரங்காடும் அதுவேபோல பயமுறுத்திக் கேளாது நயமாகக்கேட்டபின் என் தம்பி கொடான் சிலம்பை! சமுகத்தின் கட்டளையையும் மதியாது என்னிடமில்லை யென்சாதிக்கின்றான் இனித் தாமதிக்க வேண்டியதில்லை." என்று கம்பர் சினந்தனர். உடனே காவலாளிகள் நாவிதனைக் கட்டியடிக்கத் தலைப்பட்டனர். அடி உதவுவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவா அல்லவா? நாவிதனோ கைகால்கள் நடுங்க வாய்குழறி "இராஜாதிராஜ! நான் யாதொரு பாவமுமறியேன். என்னை யிவ்வாறு புரியத் தூண்டியவர் நமது சமஸ்தான வித்வான்களே யாவர். அடைப்பக்காரன் என் அண்ணனல்லன். பணத்தாசையால் புலவர் கட்டுரைக் குடன்பட்டேன்" என்று அம்பலத்தில் பொதியவிழ்த்தான். இதனைச் செவியுற்ற நாவலர் பெரிதுமவருந்தி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோ வெனப் பயந்து உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும்படி மரம் போல் அசைவற்று நின்றனர். வித்வான்களது துரோக சிந்தையைக் கண்டறிந்த காவலன் நெஞ்சம் புண்ணாகி "அந்தோ! நமது சோற்றையுண்டு வெகு விமரிசையுடன் வாழ்ந்துவரும் புலவரே உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் பண்ணினர்" என வெகுண்டு அவர்களனைவரையும் கழுவி

லேறறக் கட்டளையிட்டான. அழுககாறறின் கேடு எவ்வளவு பிரமாதமாய் விளைநதது பாருஙகள! பாவலர்க்கு சேர்ந்த மரணதணடனையையறிநத அவாகளது மனைவி மககள தலைவிரி கோலமாய ஓடோடியுமவநது கமபா காலிலவீழ்ந்து உயிரபபிசையிடுமபடி வேண்டிநின்றனா. உடனே கமபா அவாகளுக கபயமளிதது, சோனைநோககி “அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவா, விகடகவிகள, தூதா, முதலியோா எலலையிலலாத குறறஙகள புரிநதாராலும அவாகளைககொலல மனுதாமசாஸ்திரம இடஙகொடுககவிலலை. ஆதலின புலவாகளைததணடியாது மனனிததலவேணடும” எனறெடுத்த தியமபினா.

பினபு தான இனனுன என்பதையும சிலமபுகிடைதத வழியையும அரசனுககும மறறுளோாககும அறிவுறுதத, அவ்வாசவையின நடுவே நனகு அலஙகரிதது அவவிடததே ஒரு கலசததில நாமகளை ஆவாஹனபபடுததி அததேவியின மீது ஓரநதாதிபாடி நினறனா கமபா. அககாலை நாமகள “அடே கமபா? எஙகடா என் சிலமபு” எனறு தனபதமலரை நீட்ட, கமபரும் முனபுதான பெறறிருநத சிலம்பை அததேவியாரின் இடது பதமலரருகே காட்ட அதனைப் பெறற கலைமகள அநதாத்தானமாயினள். பின்னரே யாவரும, அடைப்பக்காரனுமிருநதது கமபரென அறிநது ஆனநதத்தி வாழ்நதனர். உடனே சோழனும் அடங்கா மகிழ்பூத்து நமகவிச் சககாவாத்திக்குப பலவரிசைகள புரிநது அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்பமுடன் வாழ்நதுவநதான

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள்

நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறர்க்கு உரியன கோடல் அறன் அன்றென்னும் நடுவுநிலைமை இன்றி, அவர் நன் பொருளை ஒருவன் வெஃகுமாயின் அவ்வெஃகுதல் அவன் குடியைக் கெடச்செய்து பலகுற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலாருக்குச் சொந்தமான பொருளைக் கவர்தல் தர்மமல்ல என்பதை மறந்து, அவர் தருமவழி யிற் சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன் கைக்கொண்டால், அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன் அவன் குடி நிர்மூலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு நிலைமை தவறி அன்னியர்பொருளைக் கவர்தல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத் தில் ஏமாங்கதம் என்றொரு நாடுண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சந் தனென்னுமரசன் அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோலோச்சி வந்தான். அவன் தண்ணளியில் தருமனையும், கொடை யில் கன்னனையும், புஜபல பராக்கிரமத்தில் பீமனையும், அழகில் காமனையும், வில்லாண்மையில் பீஷ்மரையும் ஒத் தவன். இங்ஙனம் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவரும் சச் சந்தனது நல்வினைப்பயனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன் விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீதத்தன் தன்மகள் விசயையை அவனுக்கு மணம் புரிவித்தான். தன் மனைவியின் பேரழ கில் ஈடுபட்ட மன்னவன் சிறிது காலம் கவலையின்றி அத் தையலுடன் வாழவெண்ணி, தன் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய கட்டியங்காரனென்பானுக்கு அரசுரிமையைக் கொடுக்க நிச்சயித்தவளவில், நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் பலர்

பார்ததிபனைக கிட்டி "அரசே! முறகாலததில காமததால பெருமையை யிழநது பழி யெய்தியவா பலருளா. ஆகவே தாஙகள காமககடலிலாழநது, அரசை மறறொருவன மீது சுமததுதல சரியனறு. தேவியுடன கவலையினறி வாழவிருமபின அரசுரிமையை எவா மீதும இருததல வேணடாம. 'எணணித துணிககருமம' எனபது பொய யில புலவன வாககு" என வறபுறுததினா கேடுவரும பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே எனபது முதுமொழி யாதலின அரசன அமைசசரை நோககி "யாவருககும கருவிலேயே போகமும வாழநாளும அபபொழுதே அளந தன எனவே எனககுத தாஙகள எதுவும உரைததல அவசியமிலலை" யென அவாகளை யிகழநது கூறினன உடனே சசசநதன கட்டியஙகாரனையழைதது அவனை நோககி "நீ இநநாட்டினைச சிலகாலம காததுவருதி" எனக கட்டளையிட்டு அநதபபுரம புகுநது தன தேவியுடன தானெணணியவணணஞ சுகிததிருநதான. திஙகள சில கழிநததும விசயை கருபபமுறறனள. அரசனும மன மகிழ்நதான. ஒருநாளிரவில அவவரசி மூனறு கனவு கண்டு அவறறின பலனைததன கொழுநன மூலமாயறிநது 'ஏதோ தீஙகுநேரிடுமே' யெனபபெரிதும வருநதியிருந தனள. எனினும அரசனதேறறவொருவாறு தேறியிருந தாள எனறே சொலலவேணடும. ஈதிஙஙனமிருகக உருசி கண்ட பூனையை யொதத கட்டியஙகாரன காவலனைககொ னறு இராசசியமுழுவதையும தானே யடையககருதித தன மைததுனன மதனனுடன பெருஞசேனைகொண்டு அநதபபுரததை முறறுகை யிட்டான. இமமாதிரியான சமபவஙகளநேரிடக கூடுமெனறு கனவினால உயததுணா நத சசசநதன தன மனைவி விசயையைத தறறி முனன

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவளை
வேறிடஞ் செல்லவிடுத்து, பின்னர் தானொருவனாகவே
நின்று மிகுந்த வீரதீரத்துடன் போர்புரிந்தான். புரிந்து
மென்? முடிவில் கட்டியங்காரன் கைவாளுக் கிரையாயி
னன். அந்தோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்கு
கிறபார்?

பின்பு கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறைவித்துத்
தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான்.
கட்டியங்காரனது கொடுஞ்செயலைக்கண்டு பொருமியழு
தார் அந்நாட்டில் மருந்திற்கும் கிடைப்ப தரிதென்ன நாம்
சொல்லாமலே அமையும். இறக்க அந்தரத்தில் மயிற்பொறி
யின் மீதுசெல்லும் விசயை, வெற்றி முரசைக்கேட்டு இடி
யுண்ட நாகம் போல் கலங்கி உயிர் சோர்ந்திருக்கையில்
மயிற் பொறியும் ஒரு மரத்தின் மீது தாக்குண்டு அந்நகரத்
தைச் சார்ந்த மயானமொன்றில் மெல்லென வீழ்ந்தது.
வீழ்ந்ததுதான் தான் தாமதம் அவ்விடத்திலேயே ஓர்
மகவைப் பெற்றெடுத்தாள் விசயை. முன்னமே தன் கணவ
னுக்கு நேர்ந்த விதியை நினைத்து அறிவழிந்திருக்கப் பின்
னரும் பிரசவத்தின் அயாசசியால் உயிரும் மெய்யும் சோர்
ந்து மரம்போல் தரணியிற் கிடந்தனள். சிறிது பொழுதி
ற்கெல்லாம் சற்றே மூர்ச்சை தெளிந்து தன் குழந்தைக்குப்
பாலமுதூட்டி அம்மகவை நோக்கி "என் கண்ணே! அர
சனால் பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ
பாவியேன் காண இங்ஙனம் பிறத்தல் தகுமோ? நீ கிடக்கு
மிடமோ பகைவனது; மெல்லிய பஞ்சணையில் பயில
வேண்டிய நினக்குப் பாயலோ சுடுகாடாயினது. யானும்
திக்கற்ற பாவியாய்த் தனியே நின்று திகைக்கின்றேன்
காலமோ நள்ளிரவு; நாய் நரிகளும் காடி புலிகளும் உறு

மூவதே உனக்குத் தாலாட்டுமே கீதமாயின. இத்துணை ஏழ்மையில் தோன்றிய நீ எங்ஙனம் வளருவையோ அறியேன். நான் கூறிவந்த மொழிகள் ஒன்றற்கேனும் பதிலுரையாது வாளா இருக்கின்றனை" என்றேங்கியழுது பெருமூச்செறிந்தாள் பேதை விசயை. அகதிக்குத் தெய்வமே துணை என்பது அமுதமொழியாதலின் அவளது குலதெய்வம் விசயையின் தோழியாகிய சண்பகமாலை வடிவங்கொண்டு அத்தையல் முன் தோன்றி "அரசியே! சாதலும் பிறத்தலும் தன் வினைப்பயத்தினாகும், ஆக்கலும் அழிவும் பொருட்கியல்பு, நோதலும் பரிதலும் நுண்ணுணர்வினமையன்றோ? ஆதலின் வருந்தேல்!" என்று கூறி, சச்சந்தனது நாமம் தீட்டப்பெற்ற மோதிர மொன்றைக் குழந்தையின் கைதனிலணிந்து 'பெண்ணே! இனி நீ குழவியைப் பற்றிக் கவலையுறேல் மைந்தனை வளர்த்தெடுக்க இதோ ஒருவன் வருவான்" என்றதும், இருவரும் ஒரு பக்கத்தில் மறைந்து நின்றனர். அக்காலையில் இறந்த தன் குழந்தையைப் புதைத்தற்கு மயானம் வந்து சேர்ந்த கந்துக்கடனென்னும் வணிகன், தனியே கிடந்த குழந்தையைக்கண்டு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைந்து கையிலெடுக்கையில் குழந்தை தும்மிற்று அருகே நின்ற தெய்வம் 'ஜீவ' என்று வாழ்த்தியது. உடனே வணிகன் கவலையின்றி அக்குழந்தையினை யெடுத்துச் சென்று தன் மனைவியின் கையிற் கொடுத்து "நின் மகன் இறந்தானில்லை" என்றான். அவன் தாரமாம் சுநந்தையும் குழந்தையைப் பரிவுடன் வாங்கி வளர்த்து வந்தனள். பின்னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன் என நாமகரணஞ் செய்தனர். அதன் பின்பு சுநந்தைக்கு நந்தட்டனென்னும் ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். இது நிற்க,

மயானத்திருந்த தெய்வம் விசயைக்கு நூற்பொருள்களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன் ஜீவகன் இனிதே வாழ ஆக்கம் உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற்றுக்கொண்டிருந்தனள். அவனது உண்மைத்தாய் தெய்வமோ புதல்வனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிவதாகக் கூறி விசயையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. சீவகன் தன் தம்பியுடன் கூடி இனிது வாழ்ந்து தக்க பருவம் வந்ததும் அச்சணந்தி யென்னும் ஆசிரியரிடத்து கல்வி, கேள்வி, வில்வித்தை முதலியன பயின்று அவைகளில் நிகரற்ற வனாயினன். சீவகனது புத்தி நுட்பத்தையும் கல்வி மேம்பாட்டையும் கண்டு களித்த ஆசிரியர் அவனைத் தனியே யழைத்துச் சென்று அவன் பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க் கூறினர். உடனே சீவகன் 'இப்பொழுதே கட்டியங்காரனைக் கொல்வேன்' என வெகுண்டெழுந்தான். அச்சமயம் ஆசிரியர் அவனை நோக்கி 'மைந்த! ஆற்றல் மூன்றும் உபாயம் நான்கும் இடத்தோ டமைந்திடினும் காலங்கருதி யிருப்பர் கலங்காது ஞாலம் பெறுபவர். ஆதலின் இக்காலை நீ போருக்கெழுதல் பொருந்தாது. ஒருவருடஞ் சென்ற பின்னர் நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செய்க. நீயும் வெற்றி பெறுவாய். இதுவே யான் வேண்டுவது'' என்று சொல்ல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாக்கிய மெனக்கொண்ட ஜீவகன் ஒரு வருஷகாலம் வரையில் தன்னை இன்னனெனப் பிறரறியா வண்ணம் வாழ்ந்திருந்தான். அப்பால் நாளடைவில் காந்தருவதத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்கள் நாயகங்களைத் தன் புத்தி நுட்பத்தாலும் வீரத்தாலும் மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி அனுபவித்து வந்தான். சச்சந்தனது மைந்தன் சீவகன் எனக் கட்டியங்காரன்

அறியானாயினும சீவகனது பெருமித வாழ்வையும, புகழ் பெருமைகளையும கணடு சகியாதவனாய் அவனை எவ விததத்திலேனும மாயதது விடவேணடு மெனப பனமுறை வழி தேடியும ஒனறும பயனபடவிலலை. பிறகு, ஆசிரியா குறிததபடி ஓராணடுகழிநததும ஜீவகன தனதநதையாகிய சுநதுக கடனுககு மேல நடகக வேணடிய காரியஙகளைக கூறி, தன மாமன மாரகளையும துணையாககொணடு நால வகைச சேனையுடன யுததசனனததனாயினான. இரு திறததுச சேனையும போருககெழுநதன முடிவில ஜீவ கன கடடியஙகாரனையும அவன பநதுவாககஙகளையும கொனறு குவிதது வெறறிவாகை பெறறு நினறான. பின னா மறறைய அரசாகளனைவரும பாாதது மகிழததனது தநதையின அரியாசனததில வீறறிருநது மணிமுடி சூடி, ததனை முதலிய தன தேவியா எழுவரையும வரவழைதது அவாகள கணடு களிகக இலககணையை மணம புரிநது இராசமாபுரததே பனனெடுஙகாலம நீதியுடன அரசு செலு ததினன ஜீவகன. இததைககேடட விசயையும களித தனள.

19-வது கதை. புறங்கூறாமை.

திருக்குறள்

அறனழீஇ யலலவை செயதலிற றீதே
புறனழீஇப் பொயதது நகை.

பரிமேலழகா உரை:—அறனெனபது ஒனறிலலை யென அழிததுசசொலலி அதனமேற பாவஙகளைச செய் தலினும தீமையுடைதது; ஒருவனைக காணாத வழி இகழ நதுரையால அழிததுச சொலலி, கண்டவழி அவனோடு பொய்தது நகுதல.

குறிப்பு.—ஒருவனைக் காணாத இடத்து அவன் புகழைக் கெடுத்துப் பேசி, கண்டவிடத்து அவனிடம் அன்புள்ளவன்போல் நடித்து மகிழ்தலானது, தருமம் என்பது ஒன்றில்லையெனப் பேசி அதன்மேல் பாவங்கள் செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது. அதாவது அறனையழித்துச் சொல்லுதலினும் ஒருவனைப் புறங்கூறுதல் தீயது, அதனை மேற்பாவஞ் செய்தலினும் அவனோடு பொய்த்து நகுதல் தீயது என்பதே கருத்தாகும்.

உதாரணம்.—மத்திய இந்தியாவிலுள்ள மாளவ தேசத்தை மனு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான் இந்திரசேனன் என்னுமரசன். முற்காலத்திலிருந்த மன்னர் பலரும் தங்கள் நாட்டிலுள்ளார் எவ்விதக் குறையுமின்றி இனிதே வாழ்ந்து வருகின்றனரா என்பதை யறியும் பொருட்டு இரவில் மாறு வேடந்தரித்து நகர் சோதனை வருவது வழக்கம். அவ்வாறே இந்திரசேனன் ஒரு நாளிரவு தன்னை யாவரும் இன்னாரென அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு ஓர் வீட்டண்டை வந்து தங்கினான். அங்கு பலர் கூடி உரையாடிக்கொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல் பூண்டு தெருத்திண்ணையில் பிச்சைக்காரனைப் போலப் படுத்திருந்தான். அச்சமயம் ஒருவன் "நண்பரே! நமதரசன் பெருங்கொடையாளி என்பதற்குத் தடையில்லை. தன்னை யடுத்து வரும் பாவலர் இரவலர் அனைவருக்கும் அபரிமிதமாகப் பொருள் வழங்கிவருகின்றான்" என்றனன். "ஆம், உண்மை. மேலும் நம்மன்னவன் நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு நேர்மை" என்றான் மற்றவன். இனியொருவன் "இத்தகைய அரசன் நமக்கு வாய்த்தது நமது பாக்கியமே!" என்று புகழ்ந்தான்.

வேறொருவன் "நண்பர்காள்! நீங்கள் சொல்லிவந்த தெல்லாம் மெய்தான் ஆனாலும் ஒரு குறையுளது. என்ன வெனில் நன் மரத்தில் புல்லுருவி முளைத்தது போல நம் இறைவனது மந்திரி எப்பொழுது பார்த்தா லும் அரசனைக் கண்டு விட்டது மிகவும் மகிழ்பவன் போல நடித்தது, காணாது விட்டதோ அரசைப்பற்றி வாய்க்கு வந்தவாறெல்லாம் இகழ்ந்து வருகின்றான் இதனை யரசன் அறிந்து ஏன் அப்பாவி மந்திரிக்குத் தண்டனை விதித்தல் கூடாது? நண்பர்களே! சமீபத்தில் மச்ச நாட் டிறைவன் நம் மாணமனைக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த காலையில் மச்ச பூபதி யுடன் பூங்காவில் உலாவிக் கொண்டிருந்த மந்திரி சுசாமா நம் மன்னவனைப்பற்றிப் புறங்கூறியதை என்னென்று ரைப்பேன்! அச்சமயம் எனக்கு வந்த கோபத்திற் கோரளவில்லை என்றாலும் அரசனது ஆக்கினைக்கஞ்சி மந்திரிக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தேன் இல்லையேல் அப்பொழுதே மந்திரியை எமபுரத்திற் கனுப்பி யிருப்பேன்" என்று பதை பதைத் தான். இவ்வாறு மாநகரனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந் ததைச் செவியுற்ற அரசன் "ஓ! நம் மந்திரியை இவ் வாறு ஜனங்கள் இழித்துக் கூறுகின்றனர் இதன் உண் மையை நன்கறியவேண்டு" மென எண்ணி அவ்வி டத்தை விட்டகன்று மந்திரியின் மாளிகை வந்து அங்கு தெருத் திண்ணையில் சிறிது நேரம் தங்கினன் அங் கிருந்த வாயிற்காப்போர் இருவர் பின் வருமாறு உரை யாடிக்கொண்டிருந்தனர் வீரன்:—"அண்ணே! நம்மர சனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டுவருகின்றான். மந் திரியோ வெனில் ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்து வரு வதை நீயும் நன் கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது போல் மந்திரி நடந்து வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கெடுங்காலம் வந்துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான் அரசனைப்பற்றி நிந்தை மொழிகள் பல புகலத்துணிந்து விட்டான் வினையிட்டவன் வினையறுப்பான்!

இவையனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே அத்தலத்தை விட்டேகி வெளிக்கிளம்பினான் அக்காலை நடுநிசியென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும் ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற வரசன் அவனைப்பார்த்து "நீ யார்" எனக்கேட்க "நான் என் வேலையினிமித்தம் செல்கின்றேன்" என்றான் அம்மனிதன். மீண்டும் அரசன் "நள்ளிரவில் என்ன வேலையப்பா உனக்கு?" என்றதும் "அடே! பாதி ராத்திரியில் என் வேலை யின்னதென்று அறியக் கூடவில்லையா உன்னால்? அரண்மனையில் களவாடச் செல்கின்றேன்" என்று பதிலுரைத்தான். உடனே இறைவன் அக்கள்வனை நோக்கி "அப்பா! நானோ பரம ஏழை! பிச்சையெடுத்தே வயிறு வளர்க்கின்றேன். என் மீது கருணை கூர்ந்து சிறிது பொருள் உதவின் உன்னை ஒரு நாளும் மறவேன்" என்று வேண்டினான் கள்வனும் அங்ஙனேயாகுக என்றியம்பி அரசனையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிடமிருந்த மையின் மகிமையால் உருவின் கத்தியுடன் அரண்மனையைக் காத்து நிற்கும் வீரர்களைத் தூங்கப்பண்ணி உள்ளே சென்று பச்சிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத் திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்களில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக்கங்கள் மூன்றிருத்தல் கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்து "இம் மாணிக்கம் உன் ஆயுள் பரியந்தம் போதும். அதனை விலைக்கு மாற்றி உன்னிடம் குடிகொண்டிருக்கும் தரித்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு" என்று சொல்லித் தன் வீடு நோக்கிச் செல்லயத்தனித்தான். அச்சமயம் அரசன் கள்வனை நோக்கி "வந்தனம் உனது வள்ளன்மையை மிகவும் மெச்சினேன். அரண்மனையில் மூன்று மாணிக்கங்களிருந்தும் அவைகளில் ஒன்றை வைத்து விட்டு, இரண்டு மட்டும் எடுத்துவந்த காரணம் என்னையோ" என்றதும் "அரசனிடமிருக்கும் பொருள்களில் இம்மாணிக்கங்களே மிக்க விலை பெற்றவை ஆதலின் அரசன் ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று மீதிவைத்தல் உசிதம், இதனை யறியாயோ" என்றியம்பி விட்டுத் தன் வீடு சென்றான் கள்வன். அரசனோ கள்வனறியா வண்ணம் பின் சென்று அவன் வீட்டின் அடையாளத்தை நன்கறிந்து கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான். மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் தன் மந்திரியை ஏவிப் பொக்கிஷத்திலிருக்கும் மாணிக்கங்களை எடுத்துவரச்சொன்னான் அரசன். அவ்வாறே மந்திரி கஜானா சென்று பார்க்க, பணப் பெட்டிகள் யாவும் திறந்து கிடப்பது கண்டு மாணிக்கத்தைப் பார்க்க ஒன்றே யிருந்ததனால் அதனை யெடுத்துத் தன் உடையில் மறைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்து "அரசே! சென்ற இரவு நம்மரண்மனையில் திருட்டுப்போயிருக்கிறது. மாணிக்கங்களில் ஒன்றேனும் இல்லை" என்று மிகவும் வருந்துபவன் போல பாசாங்கு பண்ணினான். அவ்வளவு தான் தாமதம், உடனே அரசனது குறிப்பால் ஒற்றர்கள் பலருடன் சென்று கள்வனை யழைத்து வந்து இராஜ சமூகத்தில் நிறுத்தினர்.

மன்னவன் கள்வனை நோக்கி "கடந்த இரவு அரண்மனையில் களவு போயிருக்கிறது" என்று சொல்லி முடியுமுன், கள்வன் "இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரண்மனை வந்து களவாடியவன் நான். தான் மூன்று மாணிக்கங்கள் இருந்தன. அவைகளில் ஒன்றை யரசனுக்கு வைத்து விட்டு மீதி யிரண்டில் ஒன்றை மிகவும் ஏழையென்று சொல்லிய குருவனுக்களித்தேன். மற்றொன்று என்னிடமுள்ளது" என்று கம்பீரமாய்ப் பதில் சொன்னான். இதனைக்கேட்ட மன்னவன் கள்வனை நோக்கித் "திருட்டுத் தொழில் மிகவும் இழிவன்றோ" என்றதும் கள்வன் சொல்வான். "மன்னா மன்ன! இதோ தங்களருகே நிற்கும் மந்திரி புறங்கூறி வாழ்கின்றானே அதனினும் என் தொழில் இழிவல்ல! அல்லாமலும் நான் ஏழை பனாதிகள் வீட்டில் திருடுவதில்லை எனக்குப் பணம் தட்டிய பொழுதே செல்வர் வீடு சென்று அங்கிருக்கும் தனம் முழுவதையும் கவர்ந்து வராமல் என் குழந்தை குட்டிகளைக் காப்பாற்ற எத்தனை வேண்டுமோ அவ்வளவே எடுத்து வருவேன். இது என் குலத்தொழில்"

உடனே யரசன் "நேற்றிரவு உன்னுடன் வந்த ஒருவனுக்கு மாணிக்கமொன்றளித்தேனென்றாயே! அம்மாணிக்கம் இதுதானா பார்" என்று தான் பெற்ற மாணிக்கத்தைக் காட்டியதும் கள்வன் சிறிது கலங்கி "அரசே! ஆம்" என்றான். மறுபடியும் மன்னவன் திருடனை நோக்கி "மூன்று மாணிக்கங்களில் ஒன்றை வைத்து விட்டு இரண்டையே எடுத்துச் சென்றதாகச் சொன்னாயே! நீ வைத்துப்போன ஒரு மாணிக்கத்தையும் காணோமே" என்றதும் "விடியற் காலையில் முதன் முதல் கஜானா சென்று பார்த்தவனை அந்த ஒரு மாணிக்கத்தை

யும திருடியிருப்பான்" என்றியமபிஞன களவன. உடனே மன்னவன மந்திரியை நோகக அவன 'அரசே! ஒரு மாணிககங் கூட அஙகிலலை இஃது உணமை" எனறுன. களவஞெ அரசனைபபார்தது "மநதிரி யிடநதான அமமாணிககம இருககவேண்டும. சோதனை போட்டால நான் சொனனது வெட்ட வெளியாகும" எனறுன. மநதிரி மிகவும பயநது மானமெனபதை யிழநது "புததி யீனத தால ஒரு மாணிககததை எடுததுககொண்டேன" எனறு சொலலித தான மறைததுவைததிருநத மாணிககததை எடுதது நீட்டிஞன. இவறறை யெல்லாம பாாததிருநத சபையோா, அரசன நகர் சோதனை செனறிருநததையும, திருடனுடன் சென்று மாணிககம பெறறதையும, கள்வன தன தொழிலைச செய்து வநதும பெருநதனமையுடனிருபபதையும அறிநது அளவிலா ஆனநதங்கொணடு, மந்திரியின மதியீனததிற்குப பெரிதும் வருந்தியிருநதனா. பின்னர் அரசன், திருடன் மநதிரி இவாகளுடைய நடததையை யறிந்து இவாகளிருவருககும விதிககவேணடிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக கேட்க, அவாகள "கள்வனுககு எவவிதததணடனையும விதிததல அழகனறு. மநதிரிககோ கடுமையான சிட்சை விதிததல அவசியம். ஏனெனில் அவன தஙகளைப புறங்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாஙகளறியாது போனுலும நாங்கள் நன்கறிவோம. மேலும் அரண்மனையிலிருநத மாணிக்கததைத திருடியது பெருங் குற்றமாகும்" எனறு ஒருமனதாய்ச சொலலினா அவவாறே அரசனும களவனுககு மரியாதை பலவும் பணணி, மநதிரியை வேலையிலிருநது நீககி விட்டான். பிறகு மநதிரியும தான் செய்த குறறததிறகு மிகவும் வருநதி அறிவு தலைபபட்டு மான

மெனபதை பிறநது பிராண ஞெனறுடன வாழநது வநதான.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை

திருக்குறள் சொலலுக சொலலிற பயனுடைய; சொலலறக
சொல்லிற பயனிலாச சொல.

பரிமேலழகா உரை.—சொறகளில பயனுடைய சொறகளைச சொலலுக; சொறகளில பயனிலலாத சொறகளைச சொலலா தொழிக

குறிபபு—ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப புகுநதால், தனககும பிறாக்கும அறம, பொருள, இனபம முதலிய பயனகளை உண்டாககும சொறகளையே சொலல வேணடும். தனககாவது பிறாககாவது எவவித நனமையையும கொடுக கததகாத சொறகளைச சொலலலாகாது. அதாவது வெட்டிப பேசசும வீண பேசசுமபேசக கூடா தெனபதே கருததாகும.

உதாரணம:—சுமாா ஆயிரம வருஷஙகளுககு முன் சோழா குலததில திருததககதேவா எனனும ஒரு முனிவா இருநதாா. இவா இளமையிலேயே நலலாசிரியரை யடைநது வடமொழியையும தெனமொழியையும நனகு பயின்று மிகக தோசசி பெறறிருநதார் இவா ஜைன மதத்தைச சார்நதவா. இளமையிலேயே இவர் மனம துறவறததில் அதிகப் பறறடைநதிருநதது. ஒரு சமயம இவர் தம ஆசிரியருடன் மதுரைபபதியை யடைநது அங்கு சில காலம வசிதது வநதார். கறறது கைமமண் அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருததலினால் திருதத கக தேவா மதுரைப்பதியிலிருநத தமிழ்ச சங்கஞ் சென்று

அப்புலவர்களுடன் கூடி நூற்பொருள்களை நன்காராய்ந்து அளவிலா மகிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனர். ஒரு நாள் சங்கப்புலவர்களிற் சிலர் தேவரை நோக்கி "ஐய! ஜைன மதப்புலவர் பலரும் துறவறத்தை வற்புறுத்தி நூல்களியற்றினர். ஆயினும் தமிழ் மொழிக்கு அங்கமாயுள்ள காமச்சுவையைப் பாராட்டிக் கூறினரில்லை. ஆதலின் அகச்சுவையில் நூல்கள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்" என்று கூறினர். அதற்குத்தேவர் "புவியரசர்போற்றும் புலவர்களே! இன்பச் சுவையைப் பாராட்டிக்கூறுதல் எம்மனோர்க்கு முடியாதென்று தாங்கள் எண்ணவேண்டாம். நாங்கள் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிற்றின்பத்தில் வெறுப்புக்கொண்டுளோம்" என்று பதிலளித்தனர். இதனைக்கேட்ட சங்கப்புலவர்கள் "தேவரே! அங்ஙனமாயின் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்க ஒரு நூலைத் தாங்கள் இயற்றலாமே" என்றார்கள். தேவரும் அவ்வாறு பாடத்துணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமக்கும் சங்கப்புலவருக்கும் நேர்ந்த வாதத்தை வெளிப்படுத்தினர். உடனே ஆசிரியர் "சங்கப்புலவர்கள் கூறியவண்ணம் காமச்சுவைமுழுதும் விளங்க ஜீவகன் சரிதத்தை ஒரு காவியமாகப்பாடுக" என்று, "பாடப்புகுந்த நூல் முட்டின்றி இனிது முடிக" என ஆசியும் கூறினர். தேவரும் தம் ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரிதத்தை, சுமார் 3000 பாட்டாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம் மாணாக்கரது கல்வித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி "இந்நூல் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுக" என்றருளினர். நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்துவிளங்கும் காவியம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய சீவகசரித்திரம் அல்லது ஜீவகசிந்தாமணி

என்பதுதான முதனமையானது இககாவயததில காமச்சுவை பெரிதும பாராடடிக கூறபபடடிருபபினும ஆஙகாஙகு எணணிறநத நீதிகளும நனகு அமைநதிருககினறன

திருததககதேவா காமபபாடடிய நூலை எடுததுசசெனறு சஙகபபுலவா முனனா அரஙகேறறினா சொலநயம, பொருளநயம, காமசசுவை, அலஙகாரம, வருணனை முதலியன ஒருஙகே அமையப பெறறிருததலினா "இசசீவக சிநதாமணிககு எநநூலும ஈடாகாது மேலும இமமாதிரி வேறொரு நூலைப பாடுதல யாவாககும அரிதரிது" எனறு சஙகப்புலவாகளும பாணடியவரசனும தேவரைபபெரிதும புகழநது மகிழசசியடைநதனா. அசசமயம ஆஙகிருநத வாகளிற சிலா "தேவரோ பால சனனியாசி யெனபது மெயயாயின, காமசசுவை நனிவிளஙகபபாடுதல அவரால ஆகாத காரியம ஆதலின தேவா சிறறினபததில அனுபவமுடையவரா யிருததல வேணடும" எனறு தமககுள பேசிக கொணடனா இதனை யறிநத தேவர் தமது துறவின தூய்மையைப பலரும அறியுமபடி வெளிபபடுததல அவசியமெனககருதி, பெரிய இருமபுககட்டியைத தீயிற பழுககக காயசசி வருவிதது "யான இளமைமுதல துறவியாயிருத்தல மெய்யாயின் இது எனனைச சுடாதொழிக. இனறேல் பழுககககாய்ச்சிய இருமபின் கட்டியால் யான் வேதனையடைவது பொருநதும" என்று சபதம கூறி அக்கட்டியைத தம கைகளாற தொட்டும நாவினாற் பரிசித்தும தாம யாதொரு துனபமு மடையாது இன்ப முறறிருநதனா. முன்பு தேவரின துறவில் ஐயஙகொண்டு தமக்குள் பேசிககொண்டவர்கள எழுநது வநது "நாங்கள் அறியாமற கூறிய அபவாதததைப பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள கூறியது பயனில மொழி என்பது இப்பொழுது

னனகு புலப்படுகிறது. எஙகள குறறததைதப பொறுதது அருளபுரிவீராக" எனபபலவாறு வேணடி நின்றாகள. திருததககதேவா அவாகளை நோககி "நீஙகள யாதொரு குறறமும செயயவிலலை. நான இவவாறு பதை பதைததல வேணடுமெ! என அறவொழுக்கததின தூயமையைப பலரும அறியச செயதீாகள. இதனால நீஙகள எனககு நனமையே செயதீாகள" எனறு இன சொல கூறி அவாகள கொணடிருநத அசசததை யகறறினா. இவையனைததையும பாாததிருநத சஙகபபுலவாகளும பாணடிய மனனனும தேவாது அறவின தூயமையையும, கவிபாடும வனமையையும, அவரிடமிருககும அரியபெரிய குணஙகளையும, வியநது பாராட்டினாாகள.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள்
மறநதும பிறன கேடு சூழறக, சூழின
அறஞ சூழும சூழ்நதவன கேடு.

பரிமேலழகா உரை —ஒருவன் பிறனுககுக கேடு பயககும வினையை மறநதும எணணாதொழிக ; எணணுவனாயின, தனககுக கேடு பயககும வினையை அறககடவுள் எண்ணும.

குறிப்பு —பிறனுககுக கெடுதியைத தரும வினையை மறநதும ஒருவன நினைததல கூடாது. அவவாறு நினைததால தாமம அவனை விட்டு நீஙகிப போய விடும. அதுவுமலலாமல் அவன நாசமடைவான. ஆதலால தீவினையை நினைததலும ஆகாது.

உதாரணம :—இக்காலத்திலிருககும லண்டன மாநகரைவிடப பன்மடஙகு வளததில சிறநதோஙகிய புகாா

எனனும பட்டணம காவிரி நதி கடலொடு கலககுமிடத்
தில இருநதது. அநநகரில கன தனததுடன வாழநது
வநதார சிவ நேசா எனனுமோர வணிகா திலகா. இறை
வனது பேரருளால அவருககுப பட்டணதது பிளளை
யெனனுங குமாரன தோனறினை அமமைநதனைச சிலர்
திருவெண்காடன எனறும அழைததது வநதனா. சிவ
நேசா காலமானதும பட்டணததாா தன தநதையின்
பெருஞ செலவததை யடைநது இநதிர போக மனுபவி
த்து வருகையில பூாவ ஜனம பரிபாகததால இல வாழ்வை
வெறுததுத துறவியாய நாடெஙகும திரிநது வநதார.
இவவதிசயததைக கணடாாிற பலா 'பிதத மிஞசி விட
டது பிளளைககு' எனறிகழ்நதனா. மறறுஞ சிலா
"பிறபபை யறுததெறிநது முததிபைத தா வலல தததுவ
ஞானம உதிதது விட்டது" எனறெணணி அவரை யன
புடன தொழுதனா பிறகு தன கையே பிசசை யேற
கும பாததிரமாகக கொணடு சிறசில மனைகளிற சென்றிர
நது கிடைதத தனையுணடு, வெறுநதரையே பஞசு மெத
தையென மதிதது வாழ்நது வநதாா பட்டினததடி
கள. யாவாககும எயதறகரிய ததது ஞானததை எம
பெருமா னருளாற பெறற பிளளை யாரிடம பலா சென்று
"ஐய! இபபுவிதனில மாநதரனை வரும மதிககுமபடி
மிகக தனததுடன வாழ்நது வநதும அபபொருளைப
பலாககும வாரிககொடுதது இககாலை பலாமனைதோறுஞ
சென்று ஏறறுணடு வசையுடன திரிநதலைவானேன"
எனககேட்டதும, "உணமையே! குடியிருநத வீட்
டில கொளளி வைககுநதனையும் (தாய்க்கு தகனககி
ரியை செய்தல) இவவுலகத்திலிருததல வேண்டும. பின
னா பரமனது பாதபங்கயஙகளில ஐககியமாக வேண்டும"

என்று பதிலளிததா திருவெணகாடாநகரு உடன தோனறிய தமககை பொருநதியிருநதனள. அநநஙகை "ஐயோ! இப்பாவியுடன ஏன பிறநதேன யான? இதுவும விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைபபிடுங்கி அண்டை வீட்டுக்குக் கொடுதது விட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தாளும் எனற முதுரையினபடி, தனனிட மிருநத அருநதன மனைதநதையும அனனியாககு வாரிக்கொடுதது, தான பிறநத குலததின தூயமையைச சற்றேனும கவனியாது ஜாதி மானததை விட்டு ஸகல ஜாதியாரிடததிலும சாதம பெறறு மகிழவுடன உணடு வருகினறனே! இனறுள தமபியாம! ஏறபட்டிகழ்சசி யெனபதை எளளளவும சிநதியாது இரநதுணகினறான எனறு பலரும ஏசிபபேசும வாாததை வெளியில தலை நீடட முடியாது செயகினறதே! எனசெயவேன! குலததைக கெடுககவநத கோடரிககாமபுபோல தோனறினனே" எனறு பலவாறு நினைதது வருநதி "இபபாதகன உயிருடனிருபபதை விட உயிா துறததலே மேல ஆதலின இவனை எவவிதததிலேனும கொனறு தீாததல அவசிய" மெனக கருதி விடடனள

பெரியோா "ஆடுவாா, உன மததா போல திரிவாா, நகைததிடுவாா, அஙகைகொட்டிப பாடுவாா, இனறிருநத இடம நாளையிருகக மனம பறறாா, கநதையனறி வேறுடுககை கொளளாா, அவா புகழ்பபெருமை இவவள வெனறு மதிபபவராா," எனற முது மொழியை அபபெண் பாவி அறியாது போயினளே! அநதோ! பாவம! ஆதலின ஓா தினம பட்டினததாரைப் பரிவுடனழைதது உபசாரஙகள பலவும பண்ணி அகமும முகமும மலாநதவள போல் நடிதது நஞசுகலநத அடை யொன்றை (சிலா அபப மென்றும் பகாவா) அபபெண் தன் தமபிககு அளிததனள்.

முறறு முணாநத முனியும அடைதனை யனபுடன் கைதனி லெடுதது ஒடிததது,, அதனுளளிருககும தீமையை ஆதி நாயக னருளால உணாநது புனனகை கொணடு " இது சமயம தஙகையாகு நஙகை யளிதத அடையில விஷங்க லநதிருககிறதெனபதறகு யாதொரு தடையுமிலலை இக காலை கைககணட பலனாக அவள செயத குறறததிற கேறற தண்டனை கிடைககாது போனால பினனரும அவள் பலகேடுகள செயயககூடும ஆகவே ஏறற சிட்சை விதிதது நலவழி சேர அறிவுறுததலே சாலசசிறநதது " எனறுனனி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் எனனைக கொலல நீ யிடட ஓடடபபம் வீடடைச் சுடும் எனறு சொலலி அவ வடையை அவள வீட்டின மீது போட்டாா

ஆறறல மிகுநத வேநதரையும அரிய தவதது முனிவரையும
போறறி யொழுகின எப்பொருளும போறறலாகும; அவமதிப்பின
தோறற மிகுஞசாாபின ரேனும சிதைவா, திகழுமுபபுரா, சூரன்
சாறறிநதிரன மாலாதியரும தளநதாரெனில சாறறுவ தெனனே

எனபது பொய்யா மொழி யலலவா? அனறியும முறபகல செயயின பிறபகல விளையும எனனும மொழிக் கிணஙக அதிசீககிரததில அப பெணணின மனை பற்ப லா கணடு வியகக வெநது பிடிசாமபராயினது உடனே பட்டினததாாது தஙகை அறிவுதலைபபடடு தன பேதைப புததிககு மெதத்வும பிராலாபிதது அனறு முதல மனத் தாலும பிறருககுத தீஙகினை யுனனாது சுகமே வாழ்நது வநதாள எனபது நாம செ॥லலாமலே அமையும.

22-வது கதை· ஒப்புரவறிதல்

திருக்குறள் ஒததததறிவான் உயிாவாழ்வான , மற்றையான்
செததாருள வைககபபடும

பரிமேலழகா உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வானு வான உலகநடையினை அறிநதுசெயவான , அஃதறிநது செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும, செததாருள ஒருவனுகக கருதபபடும

குறிப்பு:—உலக நடையையறிநது அதனபடி நடப பவனே உயிரோடுகூடி வாழுபவனுவான். உலகநடையின வண்ணம நடவாதவன உயிருடைய வனுயிருநதாலும இறநதவாகளில ஒருவனுக நினைககபபடுவான. வேத நடைபோல உலகநடையும மனிதா எவரும அனுஷ்டிகக வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில ஒருவனும தவற லாகா தெனபதே கருதது.

உதாரணம்:—திருமால துஷ்டநிககிரகம சிஷ்டபரி பாலனஞ் செய்தறபொருட்டு எடுதத அவதாரங்களில பரசுராமாவதாரம ஒனறுகும. பலலாயிர மாண்டுகளுககு முனனா இருநத ஜமதகனிவரும அவா பததினி ரேணுகா தேவியும செய்த தவபபெறறால திருமால அவாகள வயிற றிற குமாரராய்த் தோனறினா. இககுழநதையே பரசு ராமர். இவா எல்லாம வலல இறைவனுகிய பரமசிவனை யடைநது அக்கடவுளருளால அஸ்திர சஸ்திரப்பயிறசி யில் மிகவும தேர்சசி பெறறவரானுா. ஒருகால் இவர் தம முடைய பராக்கிரமததால கிரௌஞசகிரியை அம்பெய்து துளைததனரெனவும நமது புராணுதிகளால தெரியவரு கிறது. பிறகு ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும பொருட்டுத தன மனைவியைவிளிதது "அபிஷேகத்திற் குத தீாததமகொணாக" எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ் வாறே ரேணுகாதேவியும நீர் நிலைசென்று தான் கொணா

ந்த குடத்தை நீரிலிட்டுத் தண்ணீர் முகக்கப் புகுந்தகாலையில் ஆகாயத்தே அதிரூபலாவண்யமுள்ள கந்தருவனொருவன் சென்றான். அவன் நிழல் நீர்நிலையில் தோன்றியது. தோன்றியதும் முனிவர் பத்தினி "ஓ! இத்தகைய சுந்தரம் வாய்ந்த புருஷனொருவனும் உளனோ!" என றெண்ணினள். பின்பு குடத்தையெடுத்து இடுப்பில் வைத்துக்கொள்ளப் பன்முறை முயன்றும் குடமோ நீர்நிலையிலிருந்து எடுக்கக்கூடாது போயிற்று. என் செய்வாள்? "அந்தோ! நாம் அன்னிய புருஷன் அழகைக் குறித்து மனதில் சிந்தித்ததனாலல்லவா இப்பாண்டம் எடுக்கக் கூடவில்லை. நமது பதியோ தீர்த்தங்கொண்டு சீக்கிரமே வா என்றனர். காலதாமதமாயின் என்ன கதி கிடைக்குமோ தெரியவில்லை" என்று பலவாறு வருந்தி அக் குடத்தை எடுக்க எடுக்க அது வரவேயில்லை. ஒரு முகூர்த்த காலஞ்சென்ற பின்னர் குடமும் தூக்கமுடிந்தது. உடனே அதிவேகமாய் நடந்து மனைவந்து சேர்ந்தாள். சேர்ந்துமென்ன? முனிவர் எதிர்பார்த்தபடி காலத்தில் அபிஷேகத்திற்குத் தீர்த்தம் வரவில்லை. "தாமதத்தின் காரணம் யாதென" முனிவர் கேட்க, என் சொல்வாள்? ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாது உணர்வின்றி நின்றாள் என்றே சொல்லவேண்டும். முனிவருக்கோ கோபம் பிறந்துவிட்டது. முக்காலமும் உணரவல்ல முனிபுங்கவர் தம் மனைவி தாமதித்து வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்ததும் கோபம் கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

"முற்றத்துறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்றலாமோ? உள்ளங்கவர்ந்து எழுந்தோங்கும் சினத்தைக் காத்துக்கொள்வதன்றோ பெரியோர் கடமை! இவ்வாறிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ" என்று நம

நேயர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம். கோபமானது அறுதியாய் வருகின்ற வாறுபற்றி, துறவு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவசிகளுக்கும் சிற்சில சமயத்தில் உண்டாகும் என நம் முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். இனி ஜமதக்னி முனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டதனால் தம்மருமை சிறந்த புத்திரன் பரசுராமரை நோக்கி “உன் தாயைத் தடிக” என்றிட்டார் கட்டளை. அக்காலை பரசுராமரது நிலைமையோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தக்கது. எங்ஙனெனில் தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை யாதலின் அவரது உத்தரவின்படி தாயை வெட்டிவிடவேண்டும். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவேற்றப்புகின் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பது முதுமொழி யாதலின் தாயைக்கொன்ற பாபத்திற்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது. ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல் இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத்து நின்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதை நம் நேயர்கள் நன்கறிவார்கள்.

‘எல்லாமறிந்த நம் தந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத்தல் அழகன்று அறமுமன்று” என நினைத்த பரசுராமர் உடனே தன் கையிலிருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு துண்டாக வெட்டித் தள்ளினார். தாமெண்ணிய வண்ணம் கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திர ரத்தினத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்த ஜமதக்னிமுனிவர் “பிள்ளாய்! நீ வேண்டிய வரத்தைக் கேள். அவ்வாறே அளிக்கச் சித்தமாயிருக்கின்றேன்” என்று சொன்னார். பரசுராமரும் மிக மகிழ்ந்து “தந்தையே! யான் வேண்டும் வரம் ஒன்றுதான். அஃதென்னை யென்னில் என் தாய் மீண்டும் உயிர் பெற்றெழுந்து நாமிருவரும் கண்டுகளிக்கும்படி நம்முடன் வாழ அருள்

புரிதல வேணடும. இதனைததடடாது தாஙகள தநதருளக" என மிகவுமவணஙகி வேணடினார.

மைநதன விருமபிய வரததை யளிபபதாக வாககளிதத முனிவரும "அஙஙனே யாக" எனறுசொலலி முடியுமுன ரேணுகாவிதேவியும உயிர பெறறெழுநது நினறாள மைநதனும கணடுகளிததான. முனிவரும தம புதலவனது புததி கூரமையைக கணடுவியநது ஆனநத பரவசமடைநதனர.

23-வது கதை ஈகை.

திருக்குறள். சாதலின இனனாததிலலை இனிது அதூஉம
ஈதல இயையாககடை

பரிமேலழகர் உரை — ஒருவறகுச சாதலபோல இனனாதது ஒனறிலலை, அததுனமைததாகிய சாதலும, வறியாாககு ஒனறீதல முடியாதவழி இனிது

குறிபபு —எவருககும சாவு எனறால வருததமாயிருபபதுடன இறநதுபோக மனமவராது நமமையணடிவநத ஏழைகளுககுக கொடுககமுடியாத காலதது, பூமிககுபபாரமாய உடல வைததிருபபதைவிட உயிரைத் துறநதுவிடுதல இனபமாயிருககும இதுபறறி யனறோ குமணனும சீததலைச சாததனாருககு எதுவுமகொடுகக வகையிலலாது தனதலையை வெட்டிககொணடு போகும படி அகமலாசசியுடன சொனனான

உதாரணம் —காவிரி நதியின வட கரையிலுளள திருநினறவூரிலிருநத காளாததியபபமுதலியார எனனும ஸ்ரீமான அலலும பகலும தனனை நாடி வருபவாககு வரையாது ஈநது வநததனால பாலா முதல விருததா பலரும காணவதாரமென அவரைப புகழநது வநதாாகள. அநநாடடை

யாண்டு வந்த அரசனே எச்சிற்கையாலும் காகத்தை யோட்ட மனம் பொருத உலோபி யாதலின் அவனை ஜனங்கள் எள்ளளவும் மதித்தாரில்லை. இதனை யறிந்த வேந்தன் முதலியார் மீது அசூயை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டான். தாழ்வு வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்தத்தையுடைய முதலியார் அவ்வூரிலிருக்க மனம் பொருது அப்பொழுதே தன் மனைவியுடன் புறப்பட்டு அயலூர் சென்று அங்கிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இரவு கழிக்குமாறு படுத்திருந்தார். ஈதிங்ஙன மிருக்க, வறுமைப்பிணியால் பெரிதும் வாடிய புலவனொருவன் காளத்தியப்ப முதலியாரிடஞ் சென்று பணம் பெற்று வரலாமெனப் புறப்பட்டு வந்து அச்சாவடியின் ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தான். சிறிது நேரஞ் சென்றதும் பசியென்னும் பகைவன் பாவலனை வருத்த "நீளத்திரிந்து துழன்றுய நீங்கா நிழல்போல், நாளைக்கிருப்பாயோ நல்குரவே! காளத்தி, நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே, இன்றேக்கே சற்றேயிரு" என்று வித்வான் பாடியதைக் கேட்ட முதலியார் "அந்தோ! அந்த நாள் வந்தானில்லை அருங்கவிப்புலவன் இந்த நாள் வந்தான்" என்று மிகவும் வருந்தி "நாளையதினம் நம்மூர் சென்று இப்புலவன் ஏமாறிப் போகா வண்ணம் அன்னமாவது அளிப்போம்" என்று கருதி, விடியற்காலையில் தம் நாயகியுடன் பயணமாகித் திருநின்ற வூர் சேர்ந்து மனைவியின் கழுத்திலிருந்த திருவாபரணத்தில் சிலவற்றை விற்று, சாமான்கள் வாங்கி, சமையல் செய்து வித்வான் வரவை எதிர் நோக்கி யிருந்தார். கவிஞனும் காலையி லெழுந்து தான் குறித்த வண்ணம் முதலியார் வீடு வந்து சேர்ந்ததும் அவரால் அறு

சுவை புணடி யளிககபபெறறுப பசியாறியதும தன் உள ளககருததைத வெளியிட்டான. அசசமயம முதலியாரின மனம என்ன நிலைமையில இருநதிருகக மென நம நேயரே அறிநதுகொளவாராக. தனனை யடுதது வநதோர்ககு ஈய இயலாது சமயததுச சாதலே மேல எனததுணிநது அவவாறே வீட்டின புறககடை சென்று அஙகிருநத பாமபுப புறறில கையிட்டார். உடனே மாநாகம வெளிககிளமபித தனனிட மிருநத நாகரததினததை முதலியார கைதனில ககிச சென்றது. பழைய தனம மீண்டும கிடைககபபெறறவன போல பெரிதும மகிழவடைநத முதலியார ஓடி வநது புலவனிடம மாணிககததைக கொடுததார. விதவானும ஆனநத மடைநது முதலியாருககு ஆசி கூறி உததரவு பெறறு, கடைததெரு சென்று மாணிககததை விலைககு மாறபபாரததும அதன விலையை எவராலும மதிகக முடியாததால முடிவில அரசனிடம சென்று விலை கூறினன் இது வரையில அததகைய மாணிககததைக கண்டறியாத மன்னவன் "இவவிலை யுயாநதகல உனககேது" என்றதும் முன பின நடநத சஙகதிகள ஒன்று மறியாத புலவன உளளதை உளளவாறே வெளியிட்டான. அரசனோ கோபா வேசஙகொண்டு "நேறறே நாம காளாததியினிட முளள பொருள முழுவதையும பறி முதல் செயதோம இவ்வளவு விலை யேறப் பெறற மாணிககஙகள பல அவன் சேமிதது வைததிருக்கிறான் போலும" என்றுன்னி இககணமே காளாததியைக கையும பிடியுமாய் இஙகுககொணர்க என்று கட்டளையிட்டான அவ்வாறே சேவகரும விரைநது சென்று காளததியை அரசவையில கொண்டு வநது நிறுததினா. "அடே காளத்தி உன் தன மனைததையும நாம பிடுங

கிகொண்டுமெ உன்னிடம மாணிககமிருபப தெபபடி" என்று அரசன கேடக முதலியார உணமையை வெளி யிட்டனா "பாகறகாயைப பூனை கொண்டு போயிறறென ருல யார அதனை நமபுவா! அதுவே போல பனனுகம உனககு இரததினம கொடுதத தெனபது நமபககூடியதா யிலலை. அது மெயயாயின நாம காண அவவரவம தனனி டமிருககும ஜீவரததினததையும கொடுததல வேணடும இலலையேல உன தலை இரவல" எனறு அரசன சினநத தும, முதலியார "அபபடியே யாகட்டும" எனறு அம மதி கெடட மனனவனுடன தன இலலம வநது புறறண டையில நினறு கொணடு "ஈசனே! இதுவும உன திருவி ளையாடலோ" எனறு துதிதது நினறஅளவில பனனுகம சீறிககொண்டு வெளிககிளமபி முதலியாரை மூனறு முறை வலம வநது தனனிட முளள ஜீவரததினததைககககி அர சனருடையில சென்று ஆவிதுறநதது இவவதிசயததைக கணடாரிற சிலா "அரசனுககு யாது கேடுவிளையுமோ" என்றனா சிலா "தாமம பொயககுமோ" எனறனா. மறறுஞ சிலா, மதியிலலா மனனவன மாணடுபோகானு எனறேசினா. விதவாரேனு, முதலியாருககுக கேடு நேருமபடி நாமன்றோ காரணமாயிருநதோம்"என றேஙகினா இவவாறு பலரும எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலி யாரின அடியிணைகளில வீழ்நது "வளளலே! உன மகி மையை யறியாது சிறியேன செய்த பெருமபிழையைப பொருத தருளவது தரும மாகும்" எனறு கெஞசினன கொடையிற சிறநத காளததி அரசனைத தூககி நிறுததி "என்ன தகாத காரியஞ செய்தீா' என்று பணிவுடன புகனறுா. பினனா அரசன மனமுவநது தான முன்பு காளததி யிடம பறிததுக கொணட பணததை விடபபன

மடமைகு உதவ, அநனைப பெறறு முதலியாரும முன்போல பாவலா இரவலா பலாகதும இலலை யெனனுமல ாநது புகழுடன வாழநது வநதார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருக்குறள் ாதல இசைபட வாழதல அது வலலது
ஊதிய மிலலை உயிாககு

பரிமேலழகா உரை —வறியாாககு ாக; அதனைப புகழுணடாக வாழக, அபபுகழலலது மககளுயிாககுப பயன பிறிதொனறிலலை யாகலான.

குறிபபு —தரித்திராகளுககுக கொடுககவேணடும அதனால புகழ பெறறு வாழவேணடும இபபுகழை விட மசகளுயிாககு வேறு பயன இலலை யாதலால

உதாரணம —இரவி சேயாகிய கனனனும இநதிரகுமாரனுகிய அாசுனனும இளமை முதல ஒருவா மீதொருவர் வயிரஙகொணடிருநதனா ரெனபதை நம நணபா அறிவாாகள பாரதபபோா பதினேழா நாளில அாசசுனன "இனறு பொழுது சாயுமுன என எணணததை நிறை வேறறுவே" னெனச சபதம புரிநது அவவாறே கனனனுடன வெகு உககிரமாயப போா புரிநதனன. கனனனும தன வைரிகருச சளைததானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயஙகிட்டியுந தன் மைததுனனது சபதம நிறை வேறாதது கண்ட கிருஷ்ண பகவான "விசயனை நோககி "நீ சிறிது பொழுது போர் செய்வதை நிறுதது" எனபபுகன்று வேதிய வடிவங்கொண்டு கனனன பால சென்று "வள்ளலே! மேருவினிடைத தவம பூண்ட யான நின் கொடைததிறததைச் செவியுற்றதும உன்னை நாடிவநதேன" என்றனா. அசசமயம்

கன்னன் விசயனது வெங்கணையால் ஆவி சோர்ந்து மெய்
தளர்ந்து இரத்தத்தின் மீது கிடக்கின்றான். அவன் உயிரோ
தன் நிலையினின்றும் கலங்கியிருக்கின்றது. இன்னும்
சிறிது நேரம் தரித்திருக்குமோ இராதோ தெரியவில்லை.
இரப்போர் வேண்டிய வண்ணம் கன்னன் பொருளுதவும்
பொழுது அந்தணர் வந்தாரில்லை. என்றாலும் அந்தணர்
கூறிய மொழிகளைத் தன் செவிக்கமுதெனக் கேட்ட கன்
னன் அகம் மலர்ந்து "வேதியர் கொழுந்தே! இக்காலை
யான் தரத்தக்கும் பொருள் இன்னதென்று சொல்லுக.
அங்ஙனமே அளிக்கத்தடையில்லை" என்னும், கிருஷ்ணன்
"நீ செய்த புண்ணிய மனைத்தையும் உதவுக" என்று
வேண்டினர் உடனே இரவிசிறுவனும் "யான் செய்
புண்ணிய மனைத்தையும் தந்தேன். மனமுவந்து கொள்க"
என்று கைகுவித்து வணங்கினன். கண்ணனே "மைந்த!
இப்புண்ணியத்தை என் கையில் தாரை வார்த்துக்கொடு
த்தலன்றோ அழகு" என்றதும், கன்னன் நீர்தேட எங்கு
போவான்? தன் மார்பில் அம்புபட்டொழுகும் உதிர
நீரால் தாரை வார்த்தான் கன்னன். இக்கன்னனது தா
மத்தைப் பெற்றுச் சென்றால் தான் அர்ச்சுனன் தன் சப
தத்தை நிறைவேற்ற முடியும். அது பற்றியே கண்ணன்
கன்னனிடமிருந்து தருமத்தை வாங்கிப்போக வந்தனர்.
பிறகு, கன்னனது கொடைத்திறத்தைக்கண்டு மெச்சிய
கண்ணன் கொடையாளியை நோக்கி "உனக்கு வேண்டும்
வரங்களை விரும்பிக்கேள். அவ்வாறே யான் தரத்தயார்"
என்று கூறியவளவில் கன்னன் சொல்வான்:

"அந்தணர்திலக! வினையின் பயனால் யான் இன்ன
மும் இவ்வுலகில் பிறவி யெடுக்கநேரின் இல்லை யென்று இர
ப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்"

என்றான். கர்ணன் பஞ்சபாண்டவர்க்கு முன்தோன்றிய வனாதலின் விப்பிரவேடங்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்துனனாகிய கர்ணனை மார்புறத்தழுவி, கருணை நீராட்டி "அப்பனே! நீ எத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற்றுள் ஈகையும் செல்வமும் எய்தி முத்தியும் பெறுவாய் முடிவில்' என்றருளி அக்கணமே கர்ணன் கண்டுகளிப்ப, தமது நீலமேகச்சியாமள நிறம் ஜொலிக்கவும், கைகளில் பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமகளும் பொன்மகளும் விளங்கவும் அந்தரத்தினின்று காட்சி கொடுத்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிக்காண முடியாத திருமாலைத் தன்னெதிரே காணப்பெற்ற கர்ணன் பெரிதும் மகிழ்ந்து "எத்தவஞ் செய்தும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான் பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என் தம்பியரோடு சமர்முறுக்கினேன்! என்துயிரனைய தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்தேன். தேவர் கோவாகிய இந்திரனுக்கு என் கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நல்வினைப்பேறு அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன். நின்பாதாரவிந்தத்தை வணங்கப் பெற்றதுமல்லாமல் நின்து துளமாலை யணிந்த மார்பால் தழுவவும் பெற்றேன். என் தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவிசோர்ந்தும் உனது திருநாமத்தை வாயாரச்சொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன். மாதவனே மாலவனே மாயவனே சரணம், யாதவனே கேசவனே மதுசூதனனே, சரணம்" என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் "மைத்துன! அன்று இந்திரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் தாய் குந்தியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரஙகொள விததவனும யான்; நின் பிறவியினுண்மையை அறிவிததவனும யான; நினது நாகக் கணையால் அாசசுனன் ஆவி போகாது காததவனும யான்; அநதணனுய வநது உன தருமததைப பெறறவனும யான் தான என்பதை நீயே நனகறிவை! இநநிலவுலகததில நின்னைபபோல பெருநதவபபேறும ஈகையும செலவமும பெறருா யாவா" என்று கணணன மனமகிழ இயமபினா அககாலை தேவரும முனிவரும ஆகாயததில் குழுமி துநதுபி முழககினா, கீதமபாடினா பொழிநதன பூமழை பொனமழை!

திருககுறள நீதிககதைகள்

முதறபாகம்.

இ ல் ல ற வி ய ல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்
அச்சிலிருக்கின்றது.
சீககிரம் வெளிவரும

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.